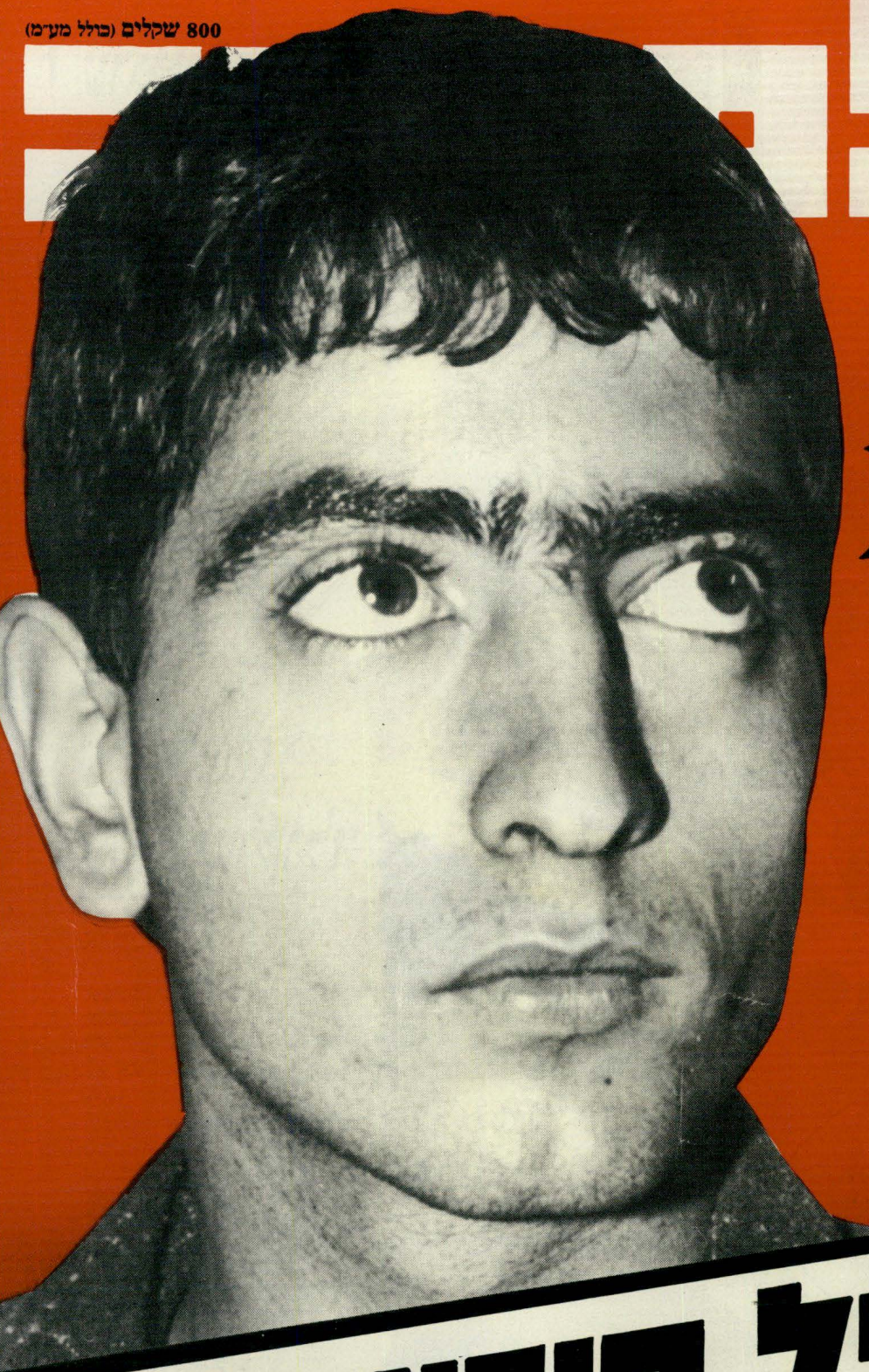

העולם הזה

מזכיר:

**נער-הטייל הידועש למי
הצטרף לתנועת כהנא
חודש לפני הפשע**

גם את יכולה לאפות ברי בעיות עוגות נפלאות.

עוגיות בוקר

32-25 יחידות.

המצרכים:

1 עוגה אנגלית של עליית או עוגת שיש
עלית, או עוגת שוקולד משפחתית.
4-60 עטרות נייר מס' 4.

ההכנה

מכינים את תערובת העוגה לפי ההוראות
שעל גבי האריזה.

בתבנית אפיה גדולה מניחים שורות של
עטרות נייר, 2-3 יחד כיחידה אחת ובעזרת
כף יוצקים לתוכן את עיסת העוגה, אופים
בחום בינוני כ-25-30 דקות.
העוגיות יכולות לשמש כלחמניות
לארוחת בוקר של שבת או באם מקשטים
אותן בשקד או בדובדבן מסוכך, ככיבוד קל
לאורחים בתוספת שוקולית חמה או קרה.

עוגת שוקולד

מצופה בקרם שוקולד
או אבקת סוכר

המצרכים: תבנית בעלת דוּגמא קוטר 28 ס"מ
עוגת שוקולד משפחתית של עליית, מעט
מרגרינה קשה, מעט פרווית, אבקת סוכר,
קרם שוקולד, רפנה.

ההכנה

מכינים את תערובת העוגה לפי ההוראות
שעל גבי האריזה.

משמנים את התבנית במעט מרגרינה קשה
ומקמחים בפרווית. יוצקים את העיסה
לתבנית. אופים ומצננים את העוגה.
לחברים את העוגה בקרם שוקולד, רפנה.
רך כמעט נוזלי* או בוקים אבקת סוכר.
כדי להעשיר את טעם העוגה אפשר
לחצותה לשתי שכבות ולמלא בקרם
שוקולד, רפנה.
* מחממים מעל אדים את קרם, רפנה.

קרם שוקולד, רפנה

המצרכים

1/2 כוס מים, 1 כוס סוכר, 2 כפות קפה נמס
עלית, 2 כפות קקאו עלית, 2 חפיסות
שוקולד מריר, רפנה (400 גרם), 2 חבילות
מרגרינה ללא מלח 400 גרם - בטמפרטורת
החדר, 4 ביצים, 3 כפות ברנדי, 3 כפות
וודקה או רום (לא תמצית).

ההכנה

בסיר קטן מעל להבה מאד נמוכה מביאים
לרתיחה את המים עם הסוכר, מוסיפים את
הקפה הנמס והקקאו, בוחשים היטב עד
לקבלת עיסה חלקה. מוסיפים את השוקולד
השבור לקוביות וממשיכים לבחוש עד
אשר הקוביות כמעט נמסות. מורידים
מהאש ומוסיפים את המרגרינה הרכה.
מערבבים היטב ומצננים מעט, מעבירים
לקערת המערבל החשמלי. מקציפים
במהירות בינונית. מוסיפים את הביצים
ומקציפים עוד 4-5 דקות תוך הוספת
הברנדי והוודקה או הרום. מצננים היטב,
מאחסנים בכלי סגור במקרר.

עלית

שלחי 2 מכסים של אריזות עוגת עליית ל: עוגת עליית ארלוהורוב 84 ר"ג 52505 ותקבלי חוברת מתכונים נפלאה.

מכתבים

עיסקת-חבילה

הקורא שוב מוכן לעיסקת-חבילה פרטית - הוא מוכן לוותר על 90% משכרו. אבל רק בתנאים מסויימים מאוד.

בראיון בטלוויזיה אמר שריהממלאה מטה גור, כי שריהממלאה ויתרו כבר על עשרה אחוזים משכרם. כוונתו שהשכירים לא ויתרו על מאומה. הוא אמר זאת אחרי שנתברר כי שרים, חברי-כנסת ונבחרי-ציבור אחרים יקבלו החדש 120% תוספת לשכרם. שריהממלאה יקבלו החדש שכר של כמיליון שקל.

אם השר גור אינו זוכה, הרי הוא גם, כידוע, חברי-כנסת, ושכרם של אלה יגיע החדש ל-875 אלף שקל. השר גור הוא גם מרמטכ"ל לשעבר, והרמטכ"ל יקבל החדש מיליון ו-570 אלף שקל - כל זה בנוסף להטבות האנסופיות שנבחר-הציבור מקבלים.

אני אורח פשוט. הייתי מוותר על 90% משכרי, אילו הייתי משתכר כמו מטה גור, ועוד היה נשאר לי פי שלושה ממה שאני משתכר. אני ממליץ לשר גור לעיין בטבלת-השכר שפורסמה - שלפיה המשתכר 60 אלף שקל, יקבל תוספת של 9,829 שקל, ובכך הכל 67,309 שקל נטו לחדש.

שמעון שייב, בני-ברק

אין הצעה

לאישה-טלוויזיה מאיר שלי לא הוצע להנחות תוכנית חדשה.

בהתייחס ליריעה (העולם הזה 31.10) כאילו הוצע לי להנחות תוכנית חדשה בטלוויזיה, ארץ-ארץ, אשר תעסוק בנופי ארץ-ישראל, וכי סירבתי להנחות תוכנית זו - הרי לא הוצעה לי שום הצעה להנחות תוכנית וממילא לא סירבתי. מאיר שלי, ירושלים

הבת של היום

לקורא בלאווי יש אוצר בלום של עובדות על יו"ר הסוכנות. אריה דולצין, אחרי שבשבוע שעבר (העולם הזה 31.10) סיפר על 16 תוארי-הכבוד של היום, הוא כותב, השבוע, על בתו של היום.

מקורביו של אריה דולצין שומרים בסוד כמוס את הפרשה המרתקת האמיתית במישפחתו של היום: לדולצין יש בת מנישואיו הראשונים. היא בת 45, מרענית בכירה וקומניסטית אדוקה. היא נולדה במכסיקו, נישאה לצעיר מקומי והיגרה עימו לברית-המועצות וחיה כמה שנים במוסקבה. רק לאחרונה היא חזרה למכסיקו סיטי.

דוד בלאווי, ירושלים

בין ריל? סמול דיל

הקורא ניר איננו מתפעל ממעמדו של בנימין נתניהו, השגריר הצעיר והצבר של ישראל באו"ם (העולם הזה 31.10).

מה כליכר מרומם בקאריירה של נתניהו, שהגיע לפני גיל 35 לתפקיד שגריר באו"ם. זה ביג דיל. זה? זה סמול דיל, האמינו לי. נתניהו יושב שם עם איזה 157 שגרירים של מדינות שלכמה מהן יש פחות תושבים מאשר לעירי, נתניה, כמו, למשל, המאלדיבים, סמואה, סנט-לוציה או סאיתומה.

נחום ניר, נתניה

- א כדאי לקורא ניר לדייק. מיספר התושבים של נתניה, כ-105 אלף, נופל בכל זאת ממיספר התושבים של מדינת-האי סמואה (באוקינוס השקט) - שהוא 200 אלף; ממיספר התושבים של מדינת-האי סנט-לוציה (בים הקאריבי) - שהוא 150 אלף. רק מיספר תושבי מדינת האיים המלדיביים בצפון האוקינוס ההודי (100 אלף) ומדינת-האי סאיתומה ופרינקיפה במערב אפריקה (80 אלף) נופל ממיספר תושבי נתניה.

- ב אין לנתניהו 157 שגרירים עמיתים. כי אם 158. מאז שהצטרפה לפני כמה שבועות המדינה ה-159 לאומות המאוחדות, מדינת הסולטן הדרום-מזרח אסיאתי ברוניי, דאד-אל-סלאם (ברוניי, בית-השלום).

מראשון ללוס-אנג'לס

זה שהזמר שימי תבורי הודיע גלויות כי המדינה קטנה עליו ויצא ללוס-אנג'לס (העולם הזה 31.10) לא מפריע

העולם הזה 2462

דירת המריבה

הסבידורים יצאו מדירת-השרד המפוארת שלהם בירושלים, ועכשיו מתנהל עליה מאבק איתנים בין השרים יצחק נבון ויצחק שמיר, כשנשותיהם אופירה ושרי למית מלכות את האש.

רוצחים בכנסת

היכן נוצרים הטוריסטים של היום והנאצים של המחר? בגני-הילדים, בבית-הספר, בשיבות. שם שומעים את הח"כים המטיפים לגזענות, והסוללים עוד מטר למסילת הברזל המובילה אל ה"הנרון" של אורי אבנרי.

מכת מוות

מכת-האגרוף שהוטחה באייל ארגמן בן ה-13 וחצי, בעיקבות קטטת השתובבות, לא הותירה בו כל סימן. בנתיחה לא התגלה מום-לב. על הצער מתוסף גם מיסתורין רפואי.

סימס חוזר

ספורטאי-השבוע של "העולם הזה", הכורוסלן וילי סימס, שהחלים מפצעיו, חזר לכושר והוכיח את עצמו בהולנה, מכריו: "הפועל תל-אביב לא פחות טובה ממכבדי".

עוזי

מאיים

על

פרס

עוזי ברעם לא יהיה עושה דברו של שימעון פרס, שס' פג השבוע מפלה צור-בת מירי מפרגתו שלו.

רחל המרחלת

מדווחת:

הפרקליט צבי לידסקי שכח את יום ההולדת של אשתו • האופנאי איב דה-מרדיק מתגרש • טעמו של מיכה רייסר בנשים • האריכל אלדר שרון בין שלוש נשותיו • הדוגמנית יהי' דית נגר חוזרת כל ערב הביתה • רס"ן רוני קרני מתלוננת על שרגא הרסו.

המדורים הקבועים:

מכתבים	3
זה היה העולם הזה שהיה - פסקל פטי	4
קורא יקר	5
בלונים	5
תשוקה	6
במדינה	7
עלי דפנה - השניים לא חרקו הגוף - צחוק בכנסת	8
אתה והשקל - עיסקת-חבילה! תבילת ירוקים	9
יומן אישי - שלומציון, חומיבבה ומשולם ריקליס	14
אנשים - התיספורת של דוד לוי	15
שידור - קרפין מתנצל	16
	18

כתבת השער הקדמי:

נערי-כהנא

העולם הזה מוכיח: דויד בן-שימול (בתמונה), שהודה בירי הטיל בירושלים, הוא חבר תנועת כך מזה חודש * מאיר כהנא הסתלק בבהלה מהארץ * האם הוטל הרימון לבית-הקפה. לפני חמישה שבועות, כמייבחן קבלה ל-אירגונו של הרב הגיזעני * פרופיל של נערי-שכונות שהי' דרדר לטרור בלב ירושלים.

אורי מחפש את איריס

אורי גלר, המבקר עתה בישראל, אינו יודע היכן למצוא את אהובתו בעבר, איריס דוידסקו. מעל עמודי "העולם הזה" הוא מונה אליה בצורה נרגשת: "איפה את, תעני לי! אני רוצה להציל אותך!"

"אני אחסום

אותו בגופי!"

אפילו אנדרי קלצ'נסקי, איש ימין ותיק, המציץ תמיד מאחורי גבו של אריאל שרון, אינו יכול לסבול עוד את השתוללותו הגיזענית של מאיר כהנא: "צריך לעצור אותו, כמו שהיה צריך לעצור את היטלר. אני מוכן לחסום אותו בגופי!"

גברת אתא

ציפורה מולר, אלמנתו של מייסד "אתא", דואגת למיפעל ולעובדיו גם היום, שנים רבות אחרי שעבר לידיים אחרות. "היא נהדרת" מעיד עליה יושב-ראש ועד-העובדים.

אלבום מישפחה

חני פרי חזרה ארצה ופתחה לפני "העולם הזה" את אלבום תצלומי-הפירסום ש'לה. אבל מה שהיא רוצה, בעצם, זה אלבום של תמונות-מישפחה.

חנה

ילדה

טובה

חנה גולדברג (29), המשוררת הכי סק' סית בארץ (אני רוצה לחלוץ לו שר... שיגרד לי...) טוענת כי בחייה הפרטיים היא בכלל לא חוששה, ואין לה שום עניין ביחסים המוזים.

נעמי לא רוצה במילוא אחרי גלות מצרין בת שנהיים בגרמניה. שו' פד יוסף מילוא את ליבו: "לא רוצים אותי פה - טדי קולק, ציץ ואלו דיין גירשו אותי מישראל!"

מי לא רוצה במילוא

מזה הם אומרים - אירינה שלמור, יהושע שרייבר, ריבה בהר, אורי רוטשילד, צביקה כספי וגיל עומר	22
זה וגם זה - עוף בשומשום נוסח שמי קלנוע - כרמן	25
חלון-יראודה - עמיר פלג, דניאלה אוהד רוז קרן	30
הורוסקום - אהירות, עקרב! תשבץ	32
מכתבים לרותי	35
רחל מרחלת על כל העולם תמרורים	36
ספרט - ויקי פרץ, צביקה שרף, גידעון חרמט, עופר דגמי ווילי סימס	37
הדרי	38
	40
	42
	48

לפני 25 שנה

גליון העולם הזה שהופיע השבוע לפני 25 שנה היה גליון מיוחד לסיכום תוצאות הבחירות של הכנסת הרביעית, שבה ניצחה כפי ששערה גליון הראה הדמיון של מפקדי בראשות דוד בן-גוריון. עורך העולם הזה הסביר במדור הנדון מדוע הבחירה נאמרה כן לזקן: הרוב המכריע של הציבור מרצה מן המיטרה... המספק לו רמת-מחיה נאותה, בעזרת כספים הנאספים בחיזוק לארץ. כל עוד נמשך מצב זה, יכול להיות רק מינוט השואף באמת לשינוי המיטרה, ולמינוט הזה לא היה שום ייצוג בבחירות אלה. בכתבה בתיאבון — חינוך: תיאור כתב העולם הזה: דן מרגלית (כיום כתב בכיר של הארץ) מה קורה לאדם במסעדה האוכל לשוועה ואינו משלם (מיכרר התגובות: תשלום מהר? שלא תבוא לכאן בסעם שניה?). צעיר חדרתי, יורם דלמה, שחרר לשורות העולם החציתחתן בגרמניה 59: תאר בכתבה רק לעשות שמח מה הלך שם (בין היתר: הנעזרת מתנהגות בחוסר-שיתוף)

העולם הזה 1154 תאריך: 5.11.1959

בישראל, שהיא מעין מבוי סתום, ולשלם את דמייהנסיעה היקרים כדי לבקר בארץ קטנה זו כלבד. אולם ההוצאה נראית כראית הרבה יותר כאשר מבטיחים לתור סיור בכל המרחב — כולל ישראל. כך הפך העלון מס' 5 של חברת התיירות הממשלתית למיסמך הרישמי הראשון של ממשלת ישראל שהתבסס על השקפה שמית מובהקת, ניהול מדיניות מחכיבת אמתית.

ספרים

נפילת פיש ממין זכר

בין המגדוד לזלזל (רומן מאת ויליאם ליכטמן, תרגמה נורית ריינס, הוצאת הדר, 200 עמודים) נקלע לאון בקר, גיבור הספר, מתגושש וטייס מיקצועי אמריקאי, שנקרא להציל את ישראל כשנת תש"ח. התוצאה: ביוגרפיה מבולבלת של ויליאם ליכטמן הסופר, הכורכת יחד חיימין של גפילטע פיש אמריקאי ממין זכר עם ציונות מהסוג הגרוע ביותר. בקר, שנולד במיורח ניריורק למהגרים יהודים יוצאי פולין, נשכר להטיס מפציץ כבד, ב-17, לשרדה תעופה כצ'וסלובקיה, כדי להעמיס עליו את המסרשמידים (מטוסי קרב גרמניים שנפלו ליד הצ'כים עם תום מלחמת העולם) המפורקים, שהצילו את תל-אביב כאביב תש"ח. הוא עושה זאת ברצון, תוך שהוא מכבד את המאה דולר לחודש הוצאות שלו על מישגלים ברירושם עם נערה נוצרית צ'כית. הדבר היחיד המרגיז את בקר ברגע ההודווגות: צלב זהב ועיר, המונח לה לצ'כית בין שדיה העירומים.

צרה של ציזובא. בתוספת לרכי תמהוני, הגונב את כסף המגביית להצלת ישראל, אלמנה בריטית, המעניקה את חסדיה לבקר בעליית גג מהודרת בניירורק, וצברית תימהונית בשם מילדרד דייוויס, יכול הקורא ליהנות, אולי, גם מתאורים מיקצועיים של קרבות-אוויר.

הקורא היהודי האמריקאי, הלומד מספרו של ליכטמן מה חלקו במלחמת העצמאות, יכול להתמוגג מנחת למיקרא אוסף ציזובאיתים זה. הצרה היא רק שמצאו לנכון לתרגם את הספר הזה לעברית.

הוי

חפש את האשה

ירושלים הסביר האחראי על עיצוב שטוח-הכסף החדשים, כי בחר בתמונת חיילת על שטר מחצית הלירה, מאחר שזיפנים מתקשים לזייף רמויות נשים.

המסמרה

גוליה האדמר נית היה סרט סתני של תל-אביב 59 (שהוקרן בקולנוע אופיר, היום קולנוע קלאס). כיכבה בו פסקל פטי הצרפתי (למעלה) אשר בתיח לה תינתה אהבה עם צייר ואחר כך עם בעל בית-חרושת למסמר. המסמר של הסרט היה, חוץ מפטי כי שני המאהבים התגלו, בסופו של דבר, כאדם אחד.

נתיב-המסע הקלאסי במיורח הקרוב. לא היה ספק: החברה הישראלית הממשלתית ניהלה תעמולה לתיירות המצרית והירדנית, יחד עם תעמולת לתיירות בישראל.

ברגע הראשון יכלו העיתונאים לחשוב כי חלה כאן טעות, פליטת קולמוס של פקיד. אולם במחשבה שניה הבינו כי ההמלצה התבססה על שיקול מיסחרי נכון. קשה לשכנע תייר לא-יהודי שכדאי לו לבקר

שותפות ישראלית-מצרית-ירדנית אהבה צ'כית-בריטית-צברית

העם

תעודת בגרות

ביום ה' בנובמבר 1959 קיבל הציבור הישראלי את תעודת-הבגרות שלו.

הוא הלך לקלפי כאומה מלוכדת. חילוקי-הרעיונות בין המפלגות היו סתנים, הצטמצמו בעיקר לתחום הסיסמות וההשמצות.

הוא הלך לקלפי- כאומה ממוש מעת. מיספר התקריאות והתלונות על לחץ היה קטן יותר מאשר ברוב מדינות העולם, כולל רוב המדינות הנחשבות לארצות-הברכה.

הוא הלך לקלפי בסדר מופתי. אף שזו רק הפעם הרביעית שנערכות בחירות בישראל, פעל המנגנון הארי גוני באופן מזהיר, כשהוא נשען על 20 אלף מתנדבים, בני כל השכבות וכל המעמדות, שהתמסרו לתפקיד ביום-הבחירות, תוך התעלמות (ברוב המיקרים) מאינטרסים מפלגתיים צרים. מסירות זו גרפה עימה את השוטרים ואת הסדרנים, שמילאו את תפקיד ליד הקלפיות.

הוא בחר מתוך בגרות רוחנית, בפסלו רשימות שניסו לעשות עליו רושם בלהטותים רמגוגיים ובתחבורות סנסציוניות.

אם הסכים אדם לפסקדין הבוחר או לא — הבוחר עצמו זכה בבחינה. בעולם כולו, הרמוקריה היא צמח עדין הגדל רק בארצות מעטות. רוב רובו של כדור הארץ עורגן שרוי באפולולית של דיקטטורה גלויה או מוסווית. הרמוקריה הישראלית היא פיקרון יקר — וחובה קרובה היא לשמור עליה בשנים הקרובות.

תירות

פירמידות וקיבוצים

בראש הגליון התנוסס הסמל המפורסם של שני המרגלים הנושאים אשכול-ענבים ענקי, לידו הסיסמה:

אוהל מועד

היום יורם ברנע הוא איש פרסום בכיר. גם לפני 25 שנה היה כבר מניקצוע, אבל אז עוד היה לו זמן לכתוב קטעים להעריץ לס הזה. להלן קטע שכתב למדור הקל של העיתון, העולם הזה. למי שעוד לא היה אז בשטח, יש להזכיר כי אוהל היה תיאטרון, תיאטרון פועלי ישראל, אשר שבק ניתנים חיים.

שנים נפגשו ברחוב. האחד טופח לשני על הגב ושואל מה נשמע, אך נענה במבטיית-מיהה בלבד.

מה? הוא שואל. אינך זוכר אותי? הרי ישנו פעם יחד בארץ הל?

באמת? משיב השני, באיזו הצגה זה היה?

(המשך מעמוד 3)

לקורא רבינוביץ. מה ש-מדאיג אותו זה מה שקורה עם הפנטהאוז של תבורי בראשון-לציון.

שיהיה לבדיאות, לשימי. שיראה אם הדרש באמריקה ירוק יותר. אבל בתור אחד שהיה רק לפני שנים, כל שבת, למודעו כריש, בעיר שלנו, לשמוע אותו וחושב שיש לו חלק בבנייתו, יש לי רק שאלה אחת: מה עשה שימי עם הפנטהאוז שלו בראשון-לציון, שלפי השמועות משתרע על כמעט חצי דונם? אולי הוא מוכן להשכיר לי אותו,

זמר תבורי

קח אמריקה. תן פנטהאוז

במחיר רחמנות, כי אני, כמו מישפחת הוריו, אב לשיכעה, המצטמצם בדירה של שלושה חדרים, המשתרעת על הרבה פחות מעשירית דונם.

ראובן רבינוביץ, רמלה

פינת הלשון

הקורא חכם מבקש צליל רומנטי יותר לכותרות של העולם הזה.

מדוע הוכתרה הכתבה על ההסתבכויות של חברת הספנות צים, כבעלותו של אייזנברג (העולם הזה

זה קורה בגרמניה

האם ישראל ממשיכה למ' כור נשק לאיראן? אם לא במישרין, אולי בעקיפין?

בפרנקפורט נמסר לאיראנים נשק ישראלי, היתה הכותרת בעיתון סוף השבוע האחרון. זה הדהים אותי, ועוד יותר הדהים אותי מה שדווח מתחת לכותרת: היה שם סיפור שלם כיצר מעבירים בנמל התעופה רהייץ מיין בפרנקפורט נשק ממטוסים ישראליים, דרך מסוף-המיטענים, למטוסים איראניים.

ומה אמר דובר השגרירות שלנו, בבון, על כך? (א) כבר לא מוכרים הנשק ישירות לאיראן, 30 חודש (וב) אם מתבצעות עסקאות באמצעות סוחרים נשק בינלאומיים, או כדבריו המפורשים והמצוטטים של הרובר, זה בהחלט יכול לקרות.

אולי תגידו לי מה קורה כאן, לעזאזל?

קלמן קוסילוביץ, קלן, גרמניה

עוד רומציה

קורא חד-עין גילה, לתד-המתו, בפירסום ממשלתי, ראש-ממשלה חדש, אחד יצחק פרס.

לישכת העיתונות הממשלתית, שהיא מחלקה של מישרד ראש הממשלה, פירסמה בשבוע שעבר הודעה, כי ראש-הממשלה יצחק פרס (ראה גלופה) שלח מיברק-תחנומים לראש-הממשלה בפועל של הודו, מה זה? טעות פרוידיאנית או עוד אחד ממיסתורי הרוטציה? 25 חודשים יצחק פרס ר' 25 חודשים שימעות שמיר?

ברוך ברגה, בני-ברק

אזהרה לנשים בהריון

הקוראת יולזי מתייחסת ברצינות להתחכמות של

ידיעיות לעתונות

ה' בתמונת יולזי 31 ביוני 1959

הודעת לישיבת-העיתונות יצחק פרס: שימעות שמיר!

רומי במדורה (העולם הזה 31.10). ומזהירה נשים בה-ריון לא לעיין, חס וחלילה, בספר קוהלת.

אם זאת שהיתה בהריון קראה את שלושת המוסקטרים וילדה שלישיה, ועכשיו, כשהיא שוב בהריון, בעלה חושש כי היא קוראת את עלי בבא וארבעים השודדים — אז כדאי לכל אשה בהריון להיזהר מאוד ולא לקרוא בשום אופן את ספר קוהלת, שהלא כתוב שם: אם יוליד איש מאה, יונה וילזרי, ירושלים

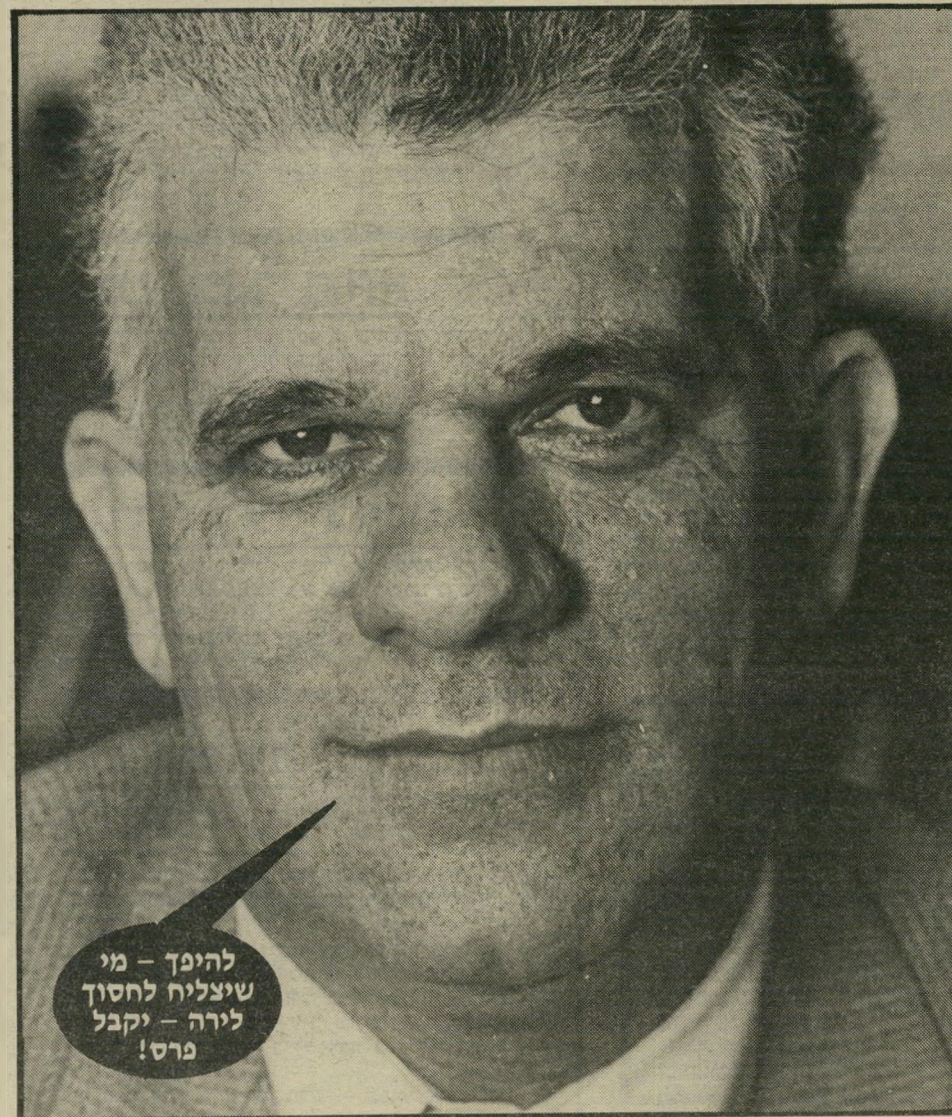
כתוב איש (קוהלת פרק ו')

הקוראת יולזרי, לא אשה.

העולם הזה 2462

לא תהיה פגיעה
בחשבוניות
הציבור!

להיפך - מי
שיצליח לחסוך
לירה - יקבל
פרס!

אמות-מידה ציבוריות הן ממנו והלאה.
אכן, מילים כדורבנות.

מה ששכח צ'יץ'

אבל יתכן שצ'יץ' ששכח זה עתה
ממסע של גיוס-כספים מעבר-לים.
שכח כמה פרטים:
● שפרשת בריגרא ידועה לו מזה
כמעט שנתיים;
● שהוא ובריגרא הם חברי אותה
המפלגה, המפלגה הליברלית;
● שהוא והמנכ"ל שהו לאחורונה
ביחד בחו"ל, במסע-עבודה.
הנה תזכורת: בינואר 1983 פירסם
העולם הזה שתי כתבות, תוך ציון
שזוהי "חקירה מיוחדת" (העולם הזה
12.1.83 והלאה). הסידרה עסקה
בבריגרא ובמעשיו במרכז הירידים.
החשדות נגד המנכ"ל הממושקף
ועקו לשמיים.

ניתנה לבריגרא האפשרות למסור
את גירסתו, והיא אכן פורסמה אז
כמלואה בהעולם הזה.
הטענות נגד בריגרא עסקו בנסיי
עותיו בחו"ל למטרות רכש למרכז-
הקונגרסים. שנכנה אז כגניחת-
ערוכה. בריגרא התבקש להשיב מדוע
טיפל אישית, בחו"ל, ברכישות תמוהות
של כיסאות ושיש, לגלות על חשבון
מי נסע, ובעיקר להסביר קטעים
תמוהים בכיוגרפיה שלו.

באותה תקופה החלה העירייה
לבדוק מה מתרחש בחברה העירונית.
סידרת העולם הזה הרעידה את
אמות-הסיפים בבניין העירייה. היא
הביאה להתייחסות צמרת-העירייה
לנעשה בחברה. בתחילת מרס 1983
הוגש לעירייה דוח של מבקר-הפנים
של מרכז הירידים. הדוח סמך את
ידיו על פירסומי העולם הזה.

בתחילת ספטמבר השנה הטיל להט
על חבר מועצת-העירייה, אברהם פורז,
מישפטן ונציג שינוי, שהוא גם חבר
מועצת-המנהלים של מרכז הירידים,
לבדוק את מסקנות דוח מבקר-הפנים.
הפעם כבר אי-אפשר היה לטיח.
כאשר פורסמה הסידרה, היו שטענו
נגדנו שאנו מתנפלים על עניין קטן
לאחשוב. ובעיקר - שאנו טועים.
עתה, אחרי שנתיים, אימץ סוף-סוף
ראש העירייה את מסקנות העולם הזה.

הכחשה חינוכית

שרי-החינוך והתרבות יצחק
נבון, ומנכ"ל-ו אליעזר שמואלי, מכחי-
שים בכל תוקף שנפל ריב ביניהם. כפי
שריווחנו בשבוע שעבר.
סיפור-המריבה נמסר להעולם הזה
מפי חוגים בכירים ביותר במישרד-
החינוך. כל נסיון לאימות יחשף.
מטבע הדברים, את מקור הידיעה.
בשיחה מחודשת עם אישה-מישרד הוא
התעקש שהדברים קרו בדיוק כפי
שריווחנו, וששני החברים הוותיקים
רבו ביניהם, "ולא בפעם הראשונה".
מידת-ההתנגדות מחייבת אותנו לדווח
לך שהנשיא לשעבר והמנכ"ל גורסים
שהמריבה לא התרחשה, ושהיחסים
ביניהם מצויינים, כפי שהיו מאז ימי
נעוריהם בירושלים.

קליא יני.

ראש עיריית תל-אביב, שלמה
(צ'יץ') להט, ידוע בלשונו המחוסי-
פסת. דוגמה לכך הוא נתן ביום הראשון
השבוע.

כמסיבת-עיתונאים שכנסה הוא הת-
ייחס לדברים שאמר ביום השישי יעקב
בריגרא, מנכ"ל החברה העירונית
מרכז הירידים. שהגיש בתחילת

העולם הזה 12.1.83
מי שתה את הדם -

העולם הזה 19.1.83
ומתי?

השבוע מיכתבת-הפטירות. כריגרא טען
שהמלצות של ועדה, שמינה להט כדי
לחקור עניינים שונים הקשורים
במרכז-הירידים, גרמו לשפיכת-דמו
על לא עוול בכפו. הוא האשים בכך את
"הפוליטיקאים".

אמר צ'יץ': "הפוליטיקאים במרכז
הירידים אשמים בכך שהניחו לו לעי-
שות מה שרצה ביריד. הם היו צריכים
לשתות את דמו מוקדם יותר. הם
התחשבו בו, ויתרו לו, והוא עשה את
שלו. מבחינתי זוהי שערורייה
צינלאומית".

ראש-העירייה הוסיף שהוא יודע
כבר מזה כמה חודשים על "החריקות",
בבריו, במרכז הירידים. אך שהחליט
לדחות את טיפולו בעניין בגלל הבחי-
רות לכנסת. הוא גם הגדיר את המנכ"ל
כמי ש"אינו יכול לעבור בחברה צי-
בורית, מאחר שהקריטריונים של

העולם הזה 2461

דד תשקיך

6

גם לולא היה ניצחוננו של רגן
בטוח — לא היה מה לדאוג.
ישראל מסודרת

פעם היו אורחי ישראל עוקבים בנשימה עצורה אחרי הבחירות לנשיאות בארצות-הברית. היה ברור לכל כי התלות של ישראל בארצות-הברית היא כה רבה, מכל הבחינות, עד שנשיא ארצות-הברית יכול להשפיע על חייו של כל אדם בישראל. ישראל היתה, מבחינה מסוימת, המדינה ה-51 של ארצות-הברית, נשיא ארצות-הברית היה מעין נשיא-על של ישראל.

מצב זה לא השתנה. התלות של ישראל בארצות-הברית — מבחינה מדינית, צבאית וכלכלית — לא פחתה, אלא אף גדלה. אך כאשר ניגשים קרוב ל-100 מיליון אמריקאים השבוע לבחור בנשיאם לארבע השנים הקרובות, התגובה בישראל היא אדישה.

מה גרם לכך?
שוק על ירך. הגורם הראשון הוא פרי הנסיבות המיוחדות של 1984: כל הפרשנים הוריעו בוודאות גמורה שרוג'ר רגן יכה את יריבו, וולטר מונדייל, שוק על ירך.

בניגוד לסיקרי דעת-הקהל בישר אל, הטוענים כמעט תמיד, הסקרים כי ארצות-הברית מדויקים במידה רבה: כאשר הם מנבאים כי רגן ינצח לפחות ב-47 מדינות של ארצות-הברית ואולי בכולן, אפשר לסמוך על כך. הניצחון הצפוי של רגן אינו מרעיג את הישראלים. אלא להפך. רוב הישראליים מייחלים לניצחון זה. ישראל היא כיום מדינה כושפת, ימנית (כי מושגים בינלאומיים) ושמרנית. משגי שנות בה אידאולוגיות דתיות וגיועניות. רגן מייצג אידאולוגיה דומה בארצות-הברית. קיימת סימפאטיה הדדית, כמעט אוטומטית, בין ממשלות ישראל וארצות-הברית.

בישראל בטוחים שיחס זה יימשך גם כאשר ייבחר רגן לתקופת-כהונה שניה ואחרונה, ולא יהיה עוד זקוק לקולות יהודיים ולכסף יהודי. אולי במטח אחרון. אך יש לארצות-הברית סיבות עמוקות יותר. עברו שנות-דור ויותר מאז כפה הנשיא דווייט אייזנהאואר על ממשלת ישראל באמצעות אולטימטום לפנות את סיני, אחרי מלחמת-סיני; ומאז שאותו הנשיא הפסיק את הסיוע לישראל עד שהפסיקה את עבודתו ההטייה של מיהורן. מאז שירתו כל הנשיאים האמריקאים, בני שתי המפלגות הגדולות, את ישראל. אומנם, כל נשיא חדש, דיבר, בחודשים הראשונים של כהונתו,

אני אגור בבית ההוא ויהי מה, אין לי כל תוכניות להישאר ברייתי הנוכחית" הכריז ממלא-מקום ראשי-הממשלה בקולו הרועם וכיוון את גבותיו.

יצחק שמיר רתח מזעם. במשך כל תקופת כהונתו כשר-החוזק ואחר-כך גם כראש-הממשלה, התגורר עם רעייתו, שולמית, בדירה צנועה בת שלושה חדרים ברחוב ז'בוטינסקי בירושלים. שולמית שמיר הבחירה לבעלה מומן שהיא לא מעוניינת להישאר עוד בדירה הצנועה. היא רצתה משהו מפואר יותר.

אחרי שבניהוג שמיר העמידו

למכירה את דירתם שליד הבימה בתל-אביב, הם קיוו כי תינתן להם האפשרות לעבור לדירת השרד של ראש-הממשלה ברחוב בלפור בירושלים. מאז שעזב מנחם בגין את הדירה ועבר להתגורר ברחוב צמח בשכונת בית וגן, שקרה הגברת שמיר על שיפוץ דירת ראש-הממשלה, בתיקווה שיתאפשר לה לעבור לשם במהרה. הגברת שמיר-בניגוד לכל הסקרים, היתה משוכנעת כי בעלה יכה קדנציה נוספת כראש-הממשלה. היא לא הסתירה את אכזבתה כאשר התברר לה כי תיאלץ להמתין שנתיים עד שתזכה שוב לתואר "רעיית ראש-הממשלה". אך האכזבה נבעה בעיקר מכך שלא תוכל להגשים את חלומה ולעבור לבית שכרחוב בלפור.

למרות תוצאות הבחירות, החליטה שולמית שמיר: היא תחליף את דירתה, ויהי מה. אם לא דירת-השרד המפוארת, היא אמרה לבעלה, לפחות מגיעה להם דירתם של רעייה ומנחם סבירור. הנמצאת במרחק שני בתים מדירתם

הסבידורים (למעלה) יצאו מדירת-השרד שלהם בירושלים — ועכשיו מתנהל עליה מאבק-איתנים בין אופידה נבון (מימין) ושולמית שמיר

הנוכחית שכרחוב ז'בוטינסקי.
את הדירה קיבל מנחם סבירור
כשהיה יושב-ראש הכנסת. היתה זו

שולמית שמיר לא ידעה, שאין היא היחידה הלוחשת עין לעבר הדירה היפה. גם נשיא-המדינה לשעבר, יצחק נבון, המתגורר כיום בדירה שכורה ברחוב רשב"א הצטרף למירוץ.

ריקבון והזנחה

נכון טען כי אין טעם שהמדינה תשלם שכר-דירה גבוה תמורת דירתה, כאשר דירת מנחם סבירור, השייכת למדינה, פנויה למגורים. אך יצחק שמיר, בלחצה של שולמית, לא ויתר. בשלב הראשון של

המאבק הוא העביר לדירה את ספריו, כשהוא מודיע חריש-מעט כי העברת הספרים מעניקה לו חזקה על הבית, וכי אין לו כל תוכניות לוותר.

גם יצחק נבון אינו מוותר. בינתיים גרם המאבק על דירת סבירור להחרפת היחסים בין שמיר לנבון ולמנחם רב. גם הגבירות שולמית ואופירה אינן טומות ידיהן בצלחת, ומצטרפות למקהלת ההשמצות ההדריות.

ובמשך כל אותה העת, בה ניטשת התחרות על דירתו בת ארבעת החדרים של יושב-ראש הכנסת לשעבר, נשכח לחלוטין הבית היפהפה בפנינת החרור בות אוסישקין ובן-מימון שבו התגוררה גולדה מאיר. הבית בעל החצר הגדולה ריק ונטוש, נמצא כמצב של ריקבון והזנחה. עשבים שוטים מטפסים עליו מבחוץ. קירותיו הפנימיים מתפוררים ואין מי שיושיע ויציל אותו משממונו.

גם הבית הזה, כמוכן, הוא רכוש של ממשלת ישראל, והוא נרדף להרס אם לא יהיה מי שיעבור להתגורר בו ואם לא ייערכו בו שיפוצים מידיים.

לרושם התיקשורת, אין לדיר הבית הלכן השפעה מכרעת על מדיניות ארצות-הברית. הנשיא תלוי בשני בתי הקונגרס. בלי תמיכתם, אינו יכול לממש שום מדיניות, לבצע שום עסקת-נשק. ה' קונגרס קובע את גודל הסיוע הכלכלי, ומכתיב במידה רבה גם את המדיניות. הקונגרס הבא יהיה כפוף לישראל יותר מאשר לרגן. מיספר גדול של גופים יהודיים גלויים ומוסווים, הפוע' לים כולם לפי הנחיות ישראליות, דאגו השנה לממן את מערכות-הבחירות של חברי הסנאט ובית-הנבחרים, שהתחייבו לשמש כסוכני ישראל.

השליטה בקונגרס האמריקאי מב' טיחה לממשלת-ישראל שגם הנשיא הבא ימלא את מישאלות ישראל. כל זה ידוע לרבים בישראל, ומור' גש עלידי הכל. מכאן הארשיות. לא חשוב מי יהיה הנשיא הבא. הוא ייקוד לפי החליל הירושלמי.

הממשלה

חבילה של חלמאים

זה היה ניצחון תיקשורתי.
מבחינה כלכלית, זהו
צעד גדול קדימה —
אל תוך המבוך הסתום
הרכבת הכלכלית של ממשלת-
האחרות נוסעת במלוא המרץ. הצרה

הכל מבינים עתה כי כפיפותו של הנשיא האמריקאי למדיניות ישראל אינה נובעת מאופיינו ומנטייתו של איש זה או אחר, אלא מנסיבות בלתי-משתנות.

לפי החליל. יתר על כן, בניגוד

על פיתרון הבעיה הפלסטינית ופירסם תוכניות שונות (תוכנית רוג'רס) של ריצ'ארד ניקסון, "ההצהרה האמריקאית-סובייטית" בימי ג'ימי קארטר, "תוכנית רגן" של רגן, אך תוכניות אלה סוכלו מידי עלידי ישראל.

היא שהיא נוסעת הלוך וחוזר בין שתי תחנות, ואינה מגיעה לשום יעד. קברניטי הממשלה מתברכים, נוא' מים ומצטלמים בכל תחנה — ורק מעטים מבחינים בכך שמאז התחנה הקודמת נסעה הרכבת אחורה, לא קדימה (ראה אתה והשכל).

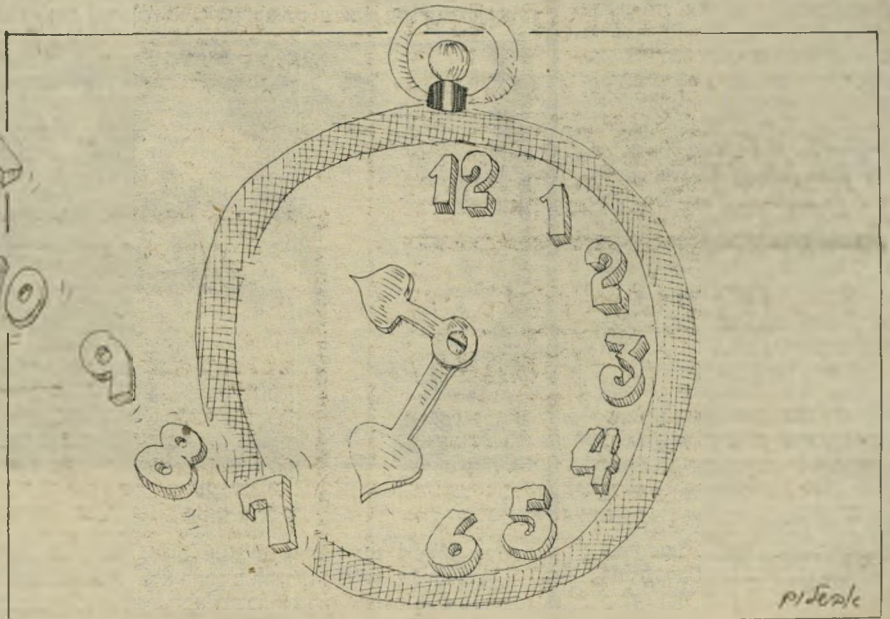
מאלף ושלוש אריות. השבוע נחתם ברוב המולה מיסמך היסטורי: הסכם החבילה.

הוא הוצג כניצחון אישי גדול של שיעמון פרס. האוצר, ההסתדרות והמעסיקים עשו סוף-סוף יד אחת — שלוש אריות שנשמעו לשוט המאלף, פרס הגרול.

מכיוון שזהו צעד שכל אדם חש בו — צימצום השכר, הקפאת המחירים, הורדת הריבית, הגבלת המיסים — הוא התקבל עלידי הציבור באנחה של הקלה. סוף-סוף נעשה מה שה' ההב' טחה הגדולה שהיתה טמונה בהקמת ממשלת-האחדות, התחילה להתממש. ורק מעטים ידעו כי המעשה הגדול הזה מחק במחירי כל מה שנעשה על-ידי ממשלה זו עצמה בחודשים הרא' שונים של קיומה.

קיצוץ הקיצוץ. ההישג הכלכלי היחידי שלה בחודשים אלה היה ההסכמה על קיצוץ תקציבה במיליארד דולר. זה היה מעט, ולא כל הקיצוץ היה אמיתי. אך היה זה לפחות צעד בכיוון הנכון לעצירת האינפלציה הרווהרת.

(המשך בעמוד 8)

שעון כלכלי

איפה הן התוכניות ההן...

אני לא מבין מה קורה... משהו לא דופק... אין לי מושג בדיוק מה זה... כך הירהר השבוע בחברתי אחד ממעצבי המדיניות הכלכלית הבכירים ביותר.

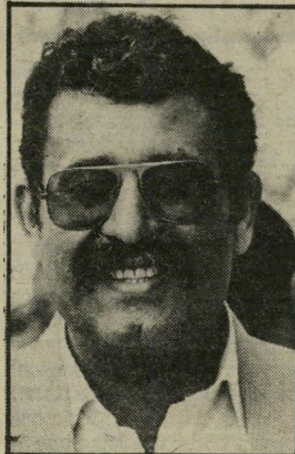
הבעת המודאגת הראיגה עוד

מעכו חיכתה הרעה

השם דויד לוי מתקשר אסוציאטיבי עם העיירה בית שאן. השבוע הוא הפתיע: במצאייה שבט שערבה התכנסה לה חבורה סודית ביותר בביתו של יוסי אילון (חרות) בעיר הצפונית עכו. אילון הוא פעיל נלהב למען דויד לוי.

החשאיית שאפפה את מקום הדינוס, עיתויו ומשתתפיו, עוררו מסע טלפונים נמרץ בקרב חברים במרכז חרות. המיסתורין התמקד בשאלות: מי הוזמן לכינוס? מי נענה להזמנה? פגישה זו היתה רק קצה קרחון של התארגנות יסודית במחנותיהם של יצחק שמיר (משה ארנס) מפקח על ההתארגנות במחנה זה, של אריאל שרון ושל דויד לוי. מקורביו של לוי ניסו להמעיט מחשיבות הפגישה, אם כי נראה מופת עים למדי מהעובדה שאני יודעת על קיומה. "תעזבו... זו היתה פגישה שיגרתית של פעילים. סתם פגישה". אמר לי אחד ממקורביו הראשיים של לוי. "נכון שדויד היה, אבל היו עוד... בשביל מה לך לכתוב על זה? לא כדאי..."

כדאי גם כדאי: בניגוד להדלפות הוורמות בקביעות משולחן הממשלה

עלי למה בא?

לגבי כל הנוגע לדויד לוי (התבט אויות נגדו, התבטאויות שלו) בחרי צות הראויה לשבח, לא דלף דבר קיומו של הכינוס. מסעיהם שמעות בדבר משתתפיו ותכניו זחל לאיטו. בירור טלפוני פנימיתנועתי, הר תיר כמה מאוכזבים נעלבים על שלא הוזמן להצפין לעכו. היו גם מתחמי קום: אחד מאנשי המרכז, למשל, קיבל הודעה "להחזיר צילצול דוחף לגיסן של דויד". האיש "שכח" לצל צל ונעלב על שלא הוזמן... הנטייה כיום בקרב הקולות הצפים בחרות היא שלא להודות, בטרם

הוא הסכים עימי לחלוטין. במבוכת מה. במהלך הבחירות הוסבר לי ללא הרף על ידי ראשי מפלגת העבודה. ש...ו כמובן אינה התוכנית בהא היריעה... אלה רק קווים יסוד. יש תוכנית מפורטת יותר: שאלות ספציפיות יותר (כגון: היכן התוכנית? מהם עיקריה? ובמה היא מחדשת?) נתקלו בה של ניסוחים והתחמקויות מחוייכות. השבוע פוענה סוף סוף התע' לומה. מקור בכיר ביותר במערך

איך נולדה ומתה התוכנית של המערך?

התוכנית שהכינו הכלכלנים נגזרה מפני שהיתה עלולה להפחיד את הבוחרים!

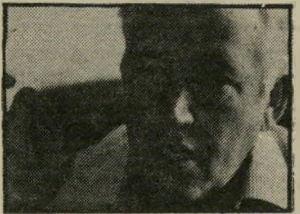
השר יצחק שמיר לא חרק שיניים!

הכינוס הסודי לגמרי של דויד לוי בעכו!

רפאלה הגיעה לכנסת בדלת האחורית!

עובדיה עלי, האיש של שרון, פוזל לעבר לוי!

רונה של אורגד להמשיך ככהנות כשרהאוצר. מה עלה בגורלן של שלוש התיקויות? תוכניתו של כהן-אורגד הועלתה עלי ידי מודעי כדי לצאת ידי חובה, וזכתה בהתייחסות פורמאלית בלבד. לא נעלמה תוכניתו המיסתורית של מודעי? המוצא הישר מתבקש

יעקובי בצבע הטריקולור

לפנות למערכת העולם הזה או לתחנתהמישטרה הקרובה. ומה כאשר ל...תיקויה היחידה" — תוכנית המערך? עריבהבירות פיר סם הצוות הכלכלי של המערך, בראשותו של יעקובי, מיסמך ססגוני בצבעי הטריקולור, שנקרא "תוכנית להבראה כלכליתחברתיתלאומית", או ניסוח בומבסטי דומה, אורגד, שר האוצר דאז, כינה את המיסמך בזילזול מוצרק, "האדוםכחולילבן...". האדוםכחולילבן כלל ניסוחים כוללניים מיופייפים. כשטענתי כי אוזני מקור בכיר במפלגת העבודה שגם אני יכולה לנסח מיסמך דומה,

מסתמנים יסיסהכוחות בין שלושת המחנות. בכלזאת, היו איאלה הפתעות. לדוגמה: חבריהכנסת הטרי עיבדיה עלי (ראשיעיריית עפולה) שיריביו מלעזים עליו שנכנס לכנסת ה-11 בזכות העובדה שרק בין כל המחנות, תוך כדי פוילה מתמדת לכינונו של אריק (שרון), כיבר כיום השבת החולף את העיר עכו בנוכחותו. כן, וגם את ביתו של אילון.

מי מכס שהכותרת עוררה בדמיונו מיני מוס שוקולד, קרם קרמל ושאר שחיתויות — טעה, אבל לא בהרבה. מדובר בכיבודים לא פחות טעימים: אלה המחולקים ביד מחושבת — חשבון תן וקח — מיום הקמת הממשלה.

הנה לדוגמה: מרדכי ("מוטה") גור, שריהבראות, שהספיק למנות לו יועץ מדיני (ולשם מה צריך השר הממונה על מחלותינו, שלא נרע מצרות, יועץ מדיני?) מינה לו גם יועצת שמתמחה, קרוב לוודאי, בתחית"המתים. היועצת היא רפא'לה בילסקי, ואילו המת — המו' עצה הלאומית לבריאות, גוף ששבק חיים, ומשוםמה חייבים להחיותו. משוםמה?

(א) משום שגור הוא אדם אמר ביצויני, שופע מרץ, ומישרדהבריר אות קטן על מידותיו. (ב) משום שביילסקי, שהיא מועמדת מס' 60 ומשהו ברשימת המערך, ויכורונו בברכה (מקום ריאלי בהחלט על פי תחזיותיו של גור עריבהבכירות), רצתה להגיע לכנסת, או, אז הנה היא הגיעה, בתור עוזרת או יועצת.

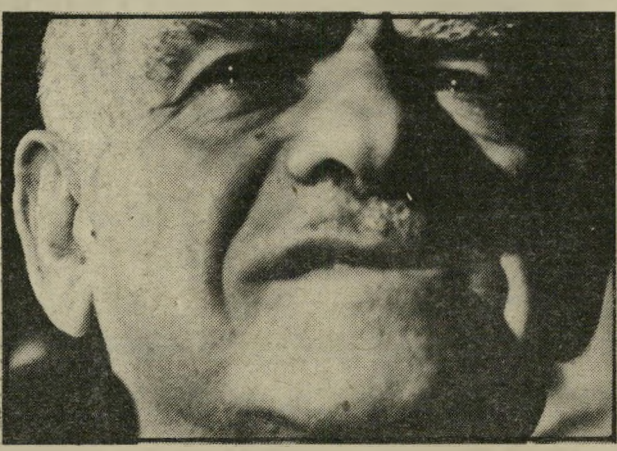
"מה זה בעצם משנה?" הסבירו לי בארס רב "חבריה" למפלגה, "העיקר שהיא תתחיל לנסוע לחו"ל. כדי ללמוד את המצב. כמובן, אחר-כך היא תכתוב פייפר (נייר להדיוטות) ותסע להרצות עליו בכינוסים בינלאומיים ברחבי הו"ל... אחרי זה היא תכתוב עור פייפר..."

בקיצור: כל טוב לכולם, והרבה בריאות. שצריך לגבש תוכנית דראסטית, בל" תיפופולארי. הדלפה של תוכנית כזו היתה מחסלת את סיכויינו כבחירות". הסבירו לי בעקורה. לכן הוקם צוות נוסף, שהורכב מכלכלנים מקצועיים. ריוני הצוות התנהלו בחשאיות גמורה. בתומם הוגשה תוכנית מפורטת למנהיגי המערך. כמה מרכיבים בתוכנית הפ' חידו את חברי הצוות הכלכליפוליטי, ולא ניתן היה להגיע להסכמה או לפשרה.

לכן הוחלט, על דעתם של מנהיגי המפלגה, שלא לאמץ את התוכנית, ולגנוז אותה, "עד להודעה חדשה". זו?

חריקה על לא מאומה

חריקה השניים של "ראשיהממשלה האלטרנטיבי" יצחק שמיר, שהפכה לחגיגה תיקשורתית, גרמה לחריקתשניים אצל שותפיו ולחריקה כללית בממשלה.

שמיר מי חרק?

ואמר: "מוכן שבין שני גושים מנוגדים אידיאולוגית עלולים להיווצר חילוקידיעות. אני עלול שלא להסכים לבררים ולחרוק שיניים..." כתב שנקלע לאירוע הבין שלא כהלכה את רוח הדברים, וסיפק כותרות ראשיות לעיתונות, הרעבה להתבטאויות מסוג זה.

דפנה ברק

(המשך מעמוד 7)

הזאת. בין השאר:

● חלק גדול של הקיצוץ היה צריך לבוא מקיצוץ הסובסידיות למיצרכים הנתמכים. לפי דרישת ההסתדרות, ובניגוד לדעת האוצר, החליטה הממשלה לבטל קיצוץ זה. אחרת היתה עיס' תקהחבילה כולה מתרוקנת מתוכנה, שהרי מחירי המיצרכים הבסיסיים היו דוהרים קרימה.

תוצאת הקיצוץ: הממשלה הצטרך להפרים מאות מיליונים כדי לממן את הסובסידיות. האינפלציה תדה.

● הממשלה אישרה, כביכול, את המשך האיזור על התקשורת מישררה עם ספקים. כלומר: הקפאת ההזמנות הממשלתיות, כדי להקטין את התקציב. אך היתה זאת החלטה חזבת, כי אחרי ההחלטה הסימלית, באה שורה ארוכה של יוצאים-מהכלל. למישררהבכיתחון אירייהתקציב הותר להתקשר. השיכונים וההתנחלויות של דויד לוי שוחררו אף הם כמדיה רבה. התוצאה: מישררים אלה שוב וירקו כסף במלוא הידיים. הממשלה תרפס. לשון אחרת: עיסקתהחבילה ביט' לה את קיצוץ התקציב הממשלתי, שהוא חשוב הרבה יותר.

אנשיחלם פעלו לפי מיטב המסור רת.

סכר של נייר. כל המישחקים האלה לא נענו לשורשים האמיתיים של הסרטן הכלכלי: תקציבהביטחון הארץ. המשך השוהה בלבנון, המשך ההתנחלויות, ההון השחור. התחזית: אחרי שלושה חודשים של עצירה מדומה, יפרוץ מבול האינפלציה את סכריהנייר, שנועד לעצור.

אורחים כהנא האפריקאי

תוכנית הרב כהנא מתגשמת בדרום-אפריקה. ששרהחזין שלה התקבל ברוב כבוד בישראל

יצחק שמיר מיהר לנמלהתעופה, כדי לקבל את פני האורח: שרהחזין של דרום-אפריקה, פרידריק ("פיק") בותא.

אף שהיה זה ביקור "פרטי", כביכול, נהגו באורח כאילו כא לביקור ממ' לכתי: השטיח האדום נפרש על המס' לול, האורח נכנס למכוניתו של שר החוץ הישראלי, נערכו עימו שיחות רשמיות.

היתה רק הסתייגות אחת: הוא לא הופגש עם ראשיהממשלה, שימעון פרס. זה לא רצה לסכן את מעמדו באינטרנציונל הסוציאליסטי, המקדש מלחמת-חרומה על המישטר הדרום-אפריקאי. הוא גם לא רצה לסכן את מעמדה של ישראל באו"ם, שם יש למדינות אפריקה השחורה השפעה רבה.

היילכו שניים יחדיו. בותא מייצג מישטר, המגשים הלכה למעשה את תוכניתו של מאיר כהנא. בין השאר:

● גירוש האוכלוסיה שאינה שייכת לעסי'האדונים (בדרום-אפריקה: הגליה לאיזורים עניים וצחיחים, הנקראים "מולדות שחורות": איסור על פועלים שחורים להביא לאיזורים ה"לבנים" את מישפחותיהם).

● איסור יחסיימין ונישואין בין בנים ובנות של עסי'האדונים ובין האחרים, לפי מתכונת חוקינירנברג הנאציים. הפרת האיסור היא עבירה פלילית הנענשת במאסר ארוך — כדרישת כהנא.

● שלילת זכותהבחירה ממי שאינו שייך לעסי'האדונים. (בדרום-אפריקה: מן הרוב הכושי).

גיועני דרום-אפריקה מתבססים, כמו חסיד כהנא, על קישקושים דתיים כנוסח "עם נבחר", "הארץ המוב' טחת", האל הנוצרי שלהם אינו שונה מן האל היהודי של כהנא. בלתי אם נועדו. זה לא הפריע

(המשך בעמוד 14)

ברכת לאושוויץ יש הרבה תחנות. זוהי אחת מהן

הדוצנים יושבים בכנסת

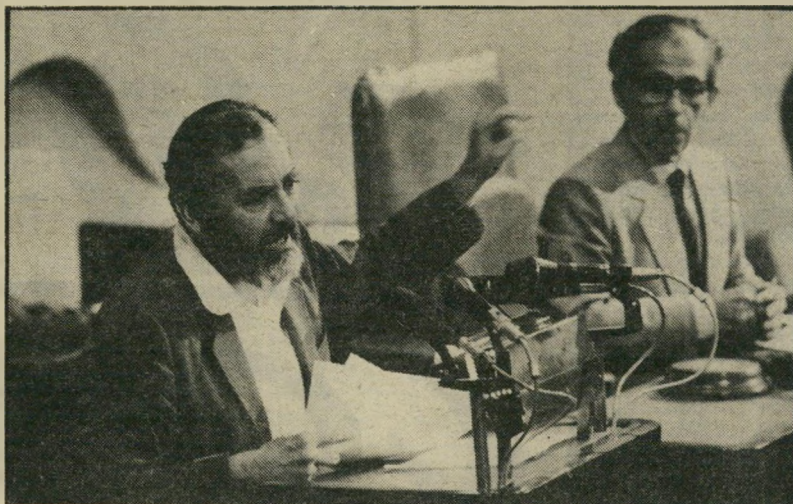
ישמירו את הגרמנים.
הוא חי בחברה, שבה שלטו הדיעות האלה
כאמיתות שאין עליהן ערעור. הוא מילא פקודות
של משלתו החוקית, שנבחרה בבחירות
דמוקרטיות על ידי ציבור שקיבל דיעות אלה.
מי גרם לכך? אנשיההרואה.
הפוליטיקאים, שעזרו לנאצים. הסופרים והר
עיתונאים, שסיפקו להם את התחמושת הרוחנית
ועזרו להם לכבוש את דעתהקהל. כוהניההדת,
ששיכנעו את מאמיניהם שצו האלוהים הוא לסלק
את היהודים.
כל אחד מהם אשם יותר מכל תלייני אושוויץ
ורכאו.
הם לא נהגו בברכת לאושוויץ. אבל
הם הניחו את הססים, שעליהם נעה
הברכת.

היו הדימוי הנכון, המשקף את העניין
בדיוק.
בניאדם מוסעלים עליידי תפיסות,
דיעות, רגשות — חלקם מודעים, חלקם
בלתימודעים. מי שקובע את תפיסות
תיבה, דיעותיהם ורגשותיהם, גורם
להם לסעול כפי שהם פועלים.
המעשה הפוליטי רומה לרכבת. היא יכולה
להגביר או להאט את מהירותה. אבל נתיב
הנסיעה קבוע מראש — עליידי פסיהרכבת.
והססים הם המוסכמות הלאומיות,
הדיעות המקובלות, הסטריאוטיפים,
„דעת הקהל“.
היכן נוצרים אלה? היכן נולד הנאצי של מחר,
הטוריסט היהודי?
בגניילדים ובביתיהספר. בביתיההורים ובר
חוב. בביתיהכנסת ובשיבתיההסדר. באוניברסי
טה ובכבא. בעזרת ספרים ועיתונים, שידורים
ואסיפות. בעזרת כל הרמקולים של התיקשורת.
והרמקול הגדול ביותר עומד באולם
המליאה של הכנסת.
שם אמורים גדוליההאומה להשמיע את
אמיתותיהם.
כאשר מישור עומד ומטיף שם
לגזענות, לטרור, לשינאתיהזולת, הוא
מוסיף עוד מטר אחד למסילתיההברזל
המובילה לאושוויץ יהודי.

אין כאן שום דבר מיסטורי, מיסטי, על-
טבעי. זהו תהליך פשוט בתכלית.
צעיר נורמלי, אידיאליסטי, סעלתני,
המבקש לשרת את עמו ואת ארצו,
מקשיב לנאומים האלה.
הוא שומע מפי ח"כ אחד על הצורך להכניס
את הערבים כג'וקים מסוממים לתוך קבוק
סגור. הוא שומע מפי ח"כ שני, סגן היושביראש,
שיש לרטש את ביטנם ולנקר את עיניהם של
ערבים החשודים כפשעים. מפי ח"כ שלישי —
שההתנקשות בחייהם של ראשיעיריות היא
מיצווה. מפי ח"כ רביעי — שנאשמי הטרור,
שחלקם כבר הורשעו בדיון, הם בחורים יקרים,
טוביההנוער. מפי ח"כ חמישי: שצריכים להוציא
להורג „מחבלים“ — תואר המקובל כיום לכל
הפלסטינים, ובוודאי לכל אירגוניהם. מפי ח"כ
שישי — שיש לגרש מן הארץ כל פלסטיני
המניף את דגליו הלאומי. מפי ח"כ שביעי —
שצריכים לסגור את האוניברסיטאות הערביות.
מפי ח"כ עשירי — אנשיההטרור בעצם צודקים,
מפני שהממשלה וצה"ל אינם מבטיחים את
ביטחונם של המתנחלים.
כל הנאומים האלה מסתייגים, כמובן, ממאיר
כהנא. לא זו הדרך. אבל... ועם זאת...
מה קורה בליבו של אותו צעיר אידיאליסטי,
השומע את כל הרברים האלה — אחרי שמוחו
כבר נשטף במשך 12 שנותלימוד במסדרות מסר
יימים וקריאת עיתונים מסויימים?
הוא אומר לעצמו: הם צודקים! אבל
הם רק מדברים! מישור צריך לקחת את
העניין ברצינות (לקחת את החוק
בידיים) ולפעול.
וזהו מסקנה טיבעית לגמרי, תגובה נורמלית
של צעיר טוב, הוא מתארגן, לוקח טיל ויורה.

מאת אורי אבנרי

המנהלים של מחנותיההשמרה, את המבצעים של
פישעיהמילחמה, נותניההפקודות ואנשיהכיי
צוע.
זה היה קל, תפסו אותם, שפטו אותם, תלו
אותם.
אך מה היה צריך להיות דינם של
האידיאולוגים, המטיסים, משחיתי
הרוח?
לא יתכן להעניש את אלה, אמרו הדמוקרטיות
המערביות. איאפשר להעניש אדם בשל דיעו
תיו, או בשל הבעת דיעה. כל עוד לא עשה
מעשה.
הם לא נענשו. הם יושבים עתה בשיבה טובה,
מקבלים פנסיות ממלכתיות ונהנים מאהדת
הבריות. אחרי הכל, הם לא עשו שום מעשה רע.

כהנא בכנסת: האם הם צחקו גם ברייכסטאג?

רק כתבו ספרים, רק נשאו נאומים, רק פירסמו
מאמרים.
ספרים שבהם הוכיחו כי היהודים הם תאראם,
משחיתי הגזע האנושי, הורסי התרבות וחורשי
מזימות. נאומים שבהם שיכנעו את המאזינים
שהיהודים זוממים להשמיר את העם הגרמני.
מאמרים שבהם קראו לגרמנים להתעורר ולהבין
כי „היהודים הם אסוננו“.
איך הם יכלו לדעת שזה יוביל לאושוויץ? הם
לא תכננו את הארובות הגבוהות, ולא רכשו את
הגאון ציקלון, ולא הקימו את מחנותיההריכוז. הם
לא היו מסוגלים להכאיב לזכוכ. הם תיעבו בליכס
את כיריוני פלוגותיההסער.
הם יצאו נקיים — וזה היה עוול נורא.

דיהםמאתמול אליו. לכן הם ידברו מחר
כמורו.
כאשר השיב שריהמישטרה בכנסת למתווכ
חים, ציין כי 19 מבין 20 הנאומים שהשתתפו
בדיון זה הסתייגו מן הטרור היהודי. זה היה נכון
— אם קוראים את התווים, ואין מקשיבים
למוסיקה.
האמת הפשוטה היא כי מחצית הנאומים
הצדיקו את הטרור היהודי בחצייה. בהסתייגויות
ערמומיות, בפסוקים נוסח „אבל... ועם זאת...“
מאיר כהנא הוא ראשיהחץ של מחנה
גדול בכנסת — מחנה המשתרע
מאריה נחמקין ועד רפאל איתן, ממאיר
כהניאבידוב עד חיים דרוקמן.
הם לא הצדיקו את הטרור. חלילה להם. אך הם
אמרו דברים המובילים בעקיפין אל הטרור.

אחרי חורבן הרייך השלישי התלקח בין
המנצחים ויכוח נוקב: את מי צריכים
להעניש?
הכל הסכימו שיש להעניש את התליינים, את

הכנסת צחקה. והעם כולו ראה ושמע.
העל הרוכן עמד בהכרעהכנסת מאיר כהנא
ושיבה את חבורתיהרצח היהודית. הוא תיבל את
אימרותיהשפר שלו בהערות מבודחות.
עמיתיו חבריהכנסת ישבו וצחקו
— אחרים עליו, אחרים איתו.
ואז הגיע לשיאו.
„אם אני הממשלה“, אמר, בעברית המשובשת
של פטרויט מברוקלין, „אף ערבי לא ייפגע
בארץ“. כאן עצר לרגע, כשחקן מאומן, ואז הוסיף:
„מפני שלא יהיה אף ערבי בארץ“.
אז פרץ רעם הצחק, שהיההר בחלל
הגדול של אולםיהמליאה.
הקטע הזה צולם בטלוויזיה. אני מבקש
לשמור על הסרט מכל מישמר. באחד הימים יהיה
לו ערך היסטורי.
כאשר יחקרו החוקרים בעוד חמישים
או מאה שנה מה קרה למדינתיהישראל,
איך התגלגלו הדברים כפי שהתגלגלו,
הם ירצו לראות במרעיניהם קטע זה.

הרמן גרינג, ראש הסיעה הנאציונלסוציא
ליסטית ברייכסטג הגרמני, עמד על הרוכס
ונאם.

גרינג היה ידוע ככדחן. אנשים נהנו ממנו. הוא
היה גדול ושמן, ובניגוד לכהנא גם היה גיבור
מילחמה אותנטי.
„כאשר נגיע לשילטון“, אמר גרינג, וחיוך
גדול השתפך על פניו, „לא ייפגע אף יהודי אחד
באירופה“. הוא עצר למען האפקט הדומאטי.
„מפני שלא יישאר אף יהודי אחד באירופה“.
הרייכסטאג לא צחק. אולי מפני
שלגרמנים אין הומור.

הכנסת צחקה, והצחק הזה עלול להדהר
לאורך המיסדרונות של הדורות הבאים.
כרגע חיים בארץ כשני מיליון ערבים —
גברים, נשים וטף. 700 אלף מהם הם אורחים של
מדינתיהישראל. קרוב למיליון וחצי חיים בשטחים
הכבושים.

כדי לגרש שני מיליון בניאדם חיים, או
מיליון, או חצי מיליון, לא די בנאומים. יש כמה
שיטות להגשמת תוכנית כזאת.
הדרך האחת היא דרך הפוגרומים.
כאשר החליטו ראשי הפלאנגות בלבנון, בעצה
אחת עם ידידיהם הישראליים, לגרש מלבנון את
חצי מיליון הפלסטינים שמצאו שם מיקלט, הם
ערכו את הטבח בצברה ושאתילא.
וגם זה לא עזר. הפלסטינים לא ברחו.
כדי ליצור תבהלה המונית ולהבריח
מאות אלפים, יהיה צורך בפוגרומים
גדולים סה מאה, במעשייהזווה מחרי
דים — מעשים שייזכרו לדורות כמו
הפוגרומ של קיישינב וטבח הארמנים
בתורכיה.
הדרך השניה היא הדרך הנאצית הקלאסית:
דיקטטורה, פלוגותיסער, מחנותריכוז, מרתפי
עינויים, אדולף אייכמן, מישוריההר, גסטאפו,
איינזאצגרופן, כאבי יאר, ובסוף — אושוויץ.
די גם בכושרהחשיבה של חברהכנסת המצוי
כדי להבין זאת.

אך חברהכנסת המצוי ישב וצחק.
ההחלטה. איזה בדיחה! ברחן אמית,
הכהנא הזה!

מאיר כהנא מתכוון לזה ברצינות גמורה,
ברצינות איומה.
מי שמספק בכך, מוטב שיתבונן
במשך כמה דקות בפנים האלה. בצחק
הזה. בסה המעוות. בעיניים המטור
רות.

חברהכנסת רואים אותו עכשיו מדי יום
ביומן, מקרוב ובגודל טבעי. הם יודעים. הם
צריכים לדעת. והם צוחקים.
יש הצוחקים עליו, ויש הצוחקים
איתו. ואין לדעת מה גרוע יותר.

ציבור נוצר הרושם כאילו מבודד כהנא
בכנסת, כאילו הוא מסתובב שם כרוחירפאים
ואין איש מדבר איתו.
זה לא מה שאני רואית, ביום שבו הקשבתי
לבדיחה שלו באולםיהמליאה, אכן, רבים סולרים
ממנו. כמעט הכל מגנים אותו בנאומיהם.
אך האיש אינו מנודה. כלל וכלל לא.

**"העולם הזה"
השיג את טופס**

ההצטרפות של החשוד בדצח

בן-שימול חבר "כך"!

שלא כמקובל אצלו לא דאג לכך שהנסיעה תיזכה בפירסום באמצעי-התיקשורת. ממש באותה השעה כבר התהדרות הסבעת המיטרתית סביב בן-שימול. משיקולים מיקצועיים של המיטרה הוא נעצר ביום השישי ה-2 בנובמבר אחרי-הצהריים. אחרי שהוכנס למלכודת.

מייד אחרי שהמיטרה הודיע על מעצרו של בן-שימול, במוצאי שבת, היא טרחה להכריז שהוא פעל לבדו. היא מסרה לבית-המישפט שלכל היותר ידע על הפשע חבר שלו, חייל, שנעצר ושמו נאסר לפירסום המיסמך הפנימי של כך, שהעולם הזה גילה אותו באמצעות מקורותיו מעורר תמיהות בכל הנוגע להנחת המיטרה שבן-שימול פעל לבדו. יתרה מזו - מיסמך זה אינו מצוי כלל בידי המיטרה, למרות שחוקרי צוות-החקירה רה ביקרו במשרד-הכך בר חוב אגריפס בירושלים.

מייד אחרי שבן-שימול נעצר, הודיעה תנועת כך על תמיכתה בו. תנועתו של כהנא אינה נוף דמוקרטי ולמוסדות-התנועה אין כל ערך. לא יתכן שהודעת התמיכה של כך בבן-שימול נמסרה שלא על דעת כהנא, ברור שכהנא, הנמצא בחו"ל במקום בלתי-ידוע, קיבל בשבת דיווח על המעצר - אלא אם כן ידע על אפשרות המעצר עוד לפני המעצר עצמו.

הודעתה של תנועת כך שהיא העניקה אחרי-מעשה לבן-שימול מעמד של "חבר כבוד", זורה חול בעיניים. היא באה להעלים את העובדה הפשוטה שהוא היה חבר תנועה זו לפני שיצא לבצע את הפשע.

העולם הזה חושף את העובדה המכרעת. הנוגעת לנערי-הטילים היי-רוסלמי, החשוד בתקיפת האוטובוס הערבי ביום ראשון שעבר. בתקיפה זו נהרג צעיר ערבי ונפצעו עשרה, ורק בנס נמנע טבח המוני של נשים וילדים.

הצעיר, דויד בן-שימול, היה חבר בתנועת כך של הרב מאיר כהנא. הוא הצטרף לתנועה, באופן רישמי, ביום השני, 1 באוקטובר.

תשעה ימים לפני-כן, בצהרי השבת, ה-22 בספטמבר, הוא השליך לדבריו רימוני-יד לעבר בית-קפה ערבי ברובע המוסלמי בעיר העתיקה בירושלים. יתכן שבכך רצה להוכיח את כשירותו להתקבל כחבר בתנועת כך. או לעשות רושם על חבריה. כעבור כמה ימים, בערב ראש-השנה, הוא נגב מיחידתו את הטיל האנטי-טנקי מסוג "לאו". את הטיל הסתיר ליד ביתו בשכונת הקטמון, בדרום-העיר.

כשמילא בן-שימול את טופס ההצטרפות לתנועת כך, הוא ביקש לקחת חלק פעיל בחיי-התנועה, ואף להיפגש עם מנהיגיה, מאיר כהנא, לדבריו, לא התקיימה פגישה זו. אחרי הצטרפותו לכך, או בסמוך לתאריך זה, נפקד מיחידתו הצבאית, בחטיבת גולני.

ביום הראשון, ה-28 באוקטובר, בשעות הצהריים, הוא ירה את הטיל, השאיר במקום מיכתב ונמלט. המי-טרה טענה אז, על-פי "חוות-דעת מדעית", שניכר במיכתב שהוא תורם מאנוגלית, שפה שבן-שימול כלל אינו שולט בה.

ביום החמישי האחרון, ה-1 בנובמבר, יצא כהנא בחשאי ובמפתיע את הארץ, והודיע שישהה יותר מחודש בחו"ל.

ביום הראשון שעבר, אחרי-הצהריים, נורה טיל מסוג לאו לעבר אוטובוס ערבי שעבר בכביש שלרגי לי מישכנות-שאננים. המיכתב ש' הושאר במקום לא הותיר מקום לספק: מעל החתימה "הנוקמים", נכתב בעברית שגויה שהפיגוע בא כנקמה על רצח שני הסטודנטים הישראלים בכרמיון, רוויטל סרי ורון לוי. בראש המיכתב נכתב, בס"ד - ראשי תיבות של המילים הארמיות בסיי עתא רשמיא - ונאמר בו בכירור שלפעולה זו קדם פיגוע בכתי-קפה ברובע-המוסלמי בעיר העתיקה, בסוף חודש ספטמבר, ושהנוקמים ימשיכו לפעול באמצעי לחימה מגוונים, עד שיוטל עונש-מוות על לוחמים פלסטיניים ועד שישוחררו נאשמי המח-תרת הטוריסטית היהודית.

החוקרים שכאו למקום אספו בשקרנות כל פריט שניתן היה לבי-חון אותו במז"פ - המעבדה לזיהוי פלילי. שכן הודיע שהוא ראה שלור שה חובשי-כיפה מתרועעים כסכיבה סמוך לשעת הפיגוע, 3 חצי אחרי-הצהריים. בבדיקת המידע שביצעה המיטרה היא העלתה חרס בידה. עד יום הרביעי האחרון ניהל את החקירה צוות של מישטרת מרחב ירושלים. ביום זה חלה התפנית. תורגמן שהה בביקור במרחב לכיש, והוא קיבל הודעה טלפונית, שעל-פי טביעות האצבעות שנחשפו על מטול הלאו, שנשאר בשטח הפיגוע, אותר היורה החשוד.

מודיע לשעבר

בדיקה בתיקיות טביעות האצבעות המיטרתית העלתה,

כך עלה לרורים

הסיפור המלא של דויד בן-שימול: היכן גדל - היכן התחנך - מי השפיע עליו - איך הגיע לתנועת כהנא ואיך הסביר את המעשה

שטביעות-האצבע הן של דויד כרשי-מול (18), התברר שלפני שנה הוא נעצר בעיקבות פריצה שכונתית, ואז הוא צולם לארכיון המיטרתית וגם נלקחו ממנו טביעות-אצבעות, על כל צדה שלא תבוא. כרשימול לא העלה על דעתו שכך הוא יפול. בשלב זה הרחיב תורגמן את צוות החקירה ממרחבי המחוז, והצוות עבר למטה המחוז הדרומי, והחוקר בראשו הוחלף. עתה היה ברור שיש כבר יותר

אברהם תורגמן, למחר לביתו, כשהוא קורח מחום, ולהיכנס למיטה לישון. אחרי 72 שעות רצופות של עבודה מאת **ענת סרגוסטי ובן-ציון ציטרין** מתישה. הפיגוע שיועזע את הבירה פוענח בהצלחה. שתורגמן יכול היה לזקוף אותה לזכותו.

אך במיקרה נמנע אסון ככר לכשחחר הטיל האנטי-טנקי מסוג לאו לאוטובוס הערבי בירושלים בזו ויית קהה מדי. בעלי אמונה מכנים מיקרה מעין זה "אצבע אלוהים". ואילו אצבע אחת קטנה של נער-הטיל הירושלמי, דויד כרשימול, הביאה לתפיסתו. ביום השישי האחרון, בשעה שבי-טלויזיה שודרה תוכנית השבוע-יומן אירועים, יכול היה מפקד המחוז הדרומי של המיטרה, ניצב

הוריו, כשיגיע לשם. הרעיון נפסל על-ידי תורגמן, משום שהיה חשש שנסערה שתפרוץ במקום. איור צפוף בקטמונים, תתחולל מהומה, שכנים יתערבו והחשוד יצליח להימלט. המידע שנאסף על בן-שימול העלה רקע מרדני לגבי מעשיו בחודשים האחרונים ואמצעי-הלחימה המצויים בידיו.

לבסוף הימרו על מלכודת. בן-שימול נפגש באקראי במפעיל המיטרתית שלו. הוא התבקש לחשוף קשר, וזומן ליום השישי אחרי-הצהריים למלון שרתון בבירה. בן-שימול בא למקום בלוויית שני חיילים, חבריו, שנזהו במכונית גנובה מסוג אסקורט. בן-שימול כנס למלון ונעצר מייד. המפעיל שלו הספיק לשלוח מחולצתו אקרה, אשר נגנב מדירה שנפרצה לפני שלושה חודשים בקטמונים. המודיע המיטרתית המופתע הועבר לידיו של ראש הצוות המחוזי, סגן ניצב שימעון טל. במשך שעה חקר

מקצה חוט. שועלי מיטרה ירושלמיים ותיקים נזכרו שהדובר בצעיר ללא עבר פלילי, שעבד בעבר כמודיע מישטרת, אך הקשר עימו נותק כבר לפני חודש שנים רבים. התברר שהוא חייל בצה"ל, בעל פרופיל 97, המשרת ביחידה מוכשרת של גולני, שער לאחרונה שההתה בלבנון ועתה נמצאת באימונים במרכז הארץ.

חוקר מצ"ח - מישטרה צבאית חור קרת - שצורף לצוות, ביקר ומצא שבן-שימול נעדר מיחידתו מאז תחילת אוקטובר. לרגע חששו תורגמן וחוקריו שבן-שימול נעלם. ואז הוחלט לחדש את הקשר עם המודיע. אחרי שהוא אותר, נשאלה השאלה איך לעצור אותו מבלי לעורר תשומת-לב רבה מדי. מעקב קצר אחרי גרם למיטרה להאמין שהוא חשוד ודאי. הועלה רעיון לעצור אותו בדירת

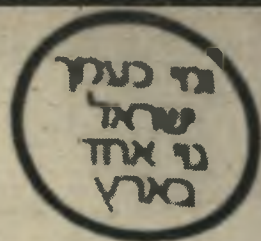

KACH

JEWISH DEFENSE LEAGUE
OF ISRAEL

תנועת כ"ך

התנועה לתנועה יהודית
בארץ ישראל

21, Hachin Street, Jerusalem

02-247202

ירושלים טל 02-247202

כ"ד

שאלון הצטרפות לתנועה

שם המשפחה: קליין סל: 317
 חאריך לידה: 2/12/24
 ת.ז. 719722
 מקום עבודה/לימודים: צ"ר
 כתובת: סלפון
 השכלה: ☒ יטודית ☐ תיכונית ☒ חורנית ☐ מקצועית ☐ אחרת. פרטים: 12
 חברות בתנועת נוער- כיום: ☐ כן ☐ לא. בעבר: ☐ כן ☐ לא.
 אם כן, איזה? פרטים:
 שרות צבאי- ☒ קרבי ☐ אחר פרטים: אחרות
 מיומנויות- עבודות משרד פ גרפיקה/ציור פ כשרון כתיבה
 רשיון רכב- ☒ יש ☐ אין. אם יש, איזה? רכב- 1/10
 מעוניין להצטרף לתנועה כ- ☒ חבר ☐ אורח ☐ פעיל. מוכן ל-
☒ לחלק חומר הטברה ☒ להשתתף בהפגנות ☐ לארח חובבי בית
☒ להקים/לרכז סניף של התנועה ☐ להקים סניף ☐ ל
 יכול לפעול פעם ב- ☐ שבוע ☐ פעם ב- חודש פעם ב-
 מצורפים בזה דמי חבר לשנה 1000 ש"ח. 50 ש"ח לחיל
 תלמיד/סטודנט/פנסיונר) נחשבת לתנועה כטר. ש"ח, סמ"כ 2
 חאריך 11/12/94 חתימה 2

מושלם אצל כל השכונה. עליו, אשה בת 20, שיערה שחור קצוץ, סוודר חום לגופה ושרשרת זהב על צווארה, דיברה על אחיה. עיניה השחורות נצצו כשהזכירה את אחיה הצעיר, שנעצר לעבר האוטובוס הערבי, גרם למותו של ג'מאל עבראלי-רחים ולפציעתם של 10 אנשים אחרים.
 סביב שולחן אוכל מכוסה במפה לבנה הצטופפו כמה נשים, כולן נסערות, כולן דיברו ביחד. כולן דיברו על דויד בן-שימול העצור.
 החדר הקטן היה אפלולי. ליד אחד הקירות ניצבה כוננית ספרים פשוטה ועליה סיפריקודש למיניהם. ליד הכוננית שתי ספות בעלות ריפוד כהה, להגן על נקיון הריפוד. בן מישפחה צעיר, בכיפה שחורה לראשו, זקן ופיאות, ישב על אחת הספות וקרא בחדר מספריהקודש.
 ליד השולחן סיפרה עליה, אחותו

סיפרי קודש

ביום ראשון האחרון, כשהובא בנבוקר להארכת מעצרו, הוא הצ' דיק את המעשה בנימוקים. לאומיים. התברר שהמיכתב אשר נמצא במקום הפשע כתוב בכתב ידו. בני מישפחה, שנכחו באולם בית-המשפט, לא ידעו להסביר מאיפה למד בן-שימול את העגה הלאומנית-קיצונית, שבאה לידי ביטוי במיכתב ובנאוסי-ההוראה שלו באולם-המעצרים.
 האם מישוה הכתיב לבן-שימול את תוכן המיכתב שהשאיר? האם מישוה הרדיר אותו מה לומר בבית-המשפט. לכשייתפס, או שאולי היו אלה פרי רוחו ויוזמתו?
 מיהו בן-שימול? מניין צמח? איך הוא הגיע לאן שהגיע?
 "דויד הוא ילד חיובי, הוא ילד מושלם. יש לנו רק להתגאות בו. הוא

בבית-קפה במיזרח ירושלים. אחרייכן הוא הלך למשרדי כך בשוק מחנה יהודה, להציע לרב המסית את שירותו. המישטרה תברוק אם כאשר נרשם במשרדי כך הוא סיפר על עניין זה, כדי להוכיח את כשירותו להצטרף לתנועה, והציג את השלכת הרימון כמיכתב הקבלה לתנועה. "רציתי לר- אות אם יש מחתרת", תירץ בן-שימול באוזני תורגמן את הצטרפותו לכך. כאשר מפקד המחוז נטה לרגע לחשוב שבן-שימול מרמין את הסיר פור, התעקש זה להוכיח שהוא הגיע למקום הפגיעה בטרמפ במאיט 600, שבו נסעו אב ובנו, חייל בנח"ל. בין שני הצעירים התפתחה שיחה, וליר מיש' כנות-שאננים ביקש בן-שימול מהאב שיעצור. הוא יצא מהרכב ובירדו הטיל הקטלני, עטוף בנייר-עיתון.
 אחרי הפגיעה הוא שוטט פה ושם. המישטרה תברוק במי פגש ומה הוא עשה באותם הימים, כמו בכל תקופת ניפקרותו.

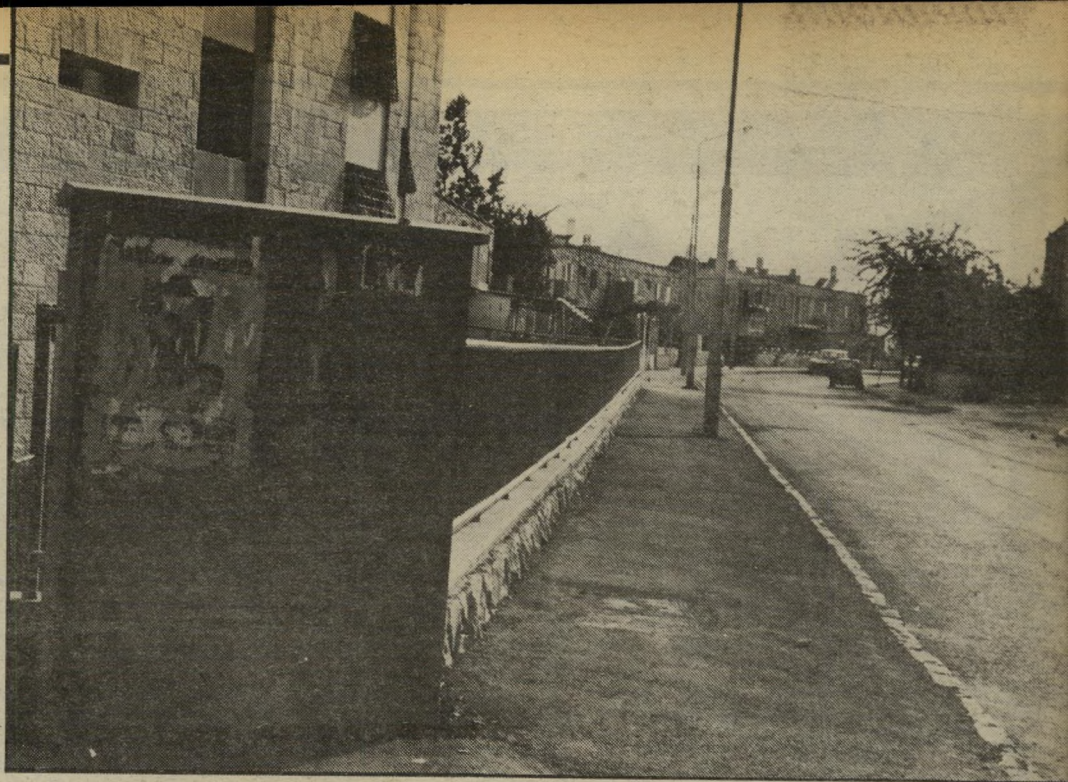
עליכך שהוא התייצב מאחורי הפיענוח והוצע לבדו מול מצלמות הטלוויזיה.

מיבחר קבלה

שבן-שימול דיבר, הוא אישר את סיפור ההתקפה כמיוזר העיר, על כך שהיה במשרדי כך בתחילת החודש, נרשם, ביקש להיפגש עם מאיר כהנא ולהשתתף בכל פעולות התנועה. "פגשת את הרב?" שאל תורגמן. בן-שימול השיב בשלילה.
 עתה יאלצו חוקרי הצוות להמתין לשונו של כהנא לארץ (ראה מיס' גרת). כדי לבדוק אם אכן נפגשו השניים, אם ידע כהנא על כוונתו של בן-שימול ומה פשר נסיעתו החפוזה של הח"כ לחו"ל.
 הטיל נגנב מיחירתו של בן-שימול ערב ראש-השנה. על-פי החשד, כאותו השבוע עצמו הוא השליך רימוניד

אותו טל, אך ללא הצלחה. בן-שימול השיב שיש לו אליבי מוצק, שהוא היה ביום האירוע ביחירתו ולא בירושלים. טל טען ההיפך, אך לשווא.
 תורגמן הבין שהזמן דוחק, והוא החליט לחקור אותו אישית.
 גם בחקירה זו בן-שימול דבק באליבי שלו, אך לאט-לאט נשבר, כשגילה שהמישטרה התכוננה היטב לפגישתו זו. כשרמעות ניקוות בעיניו הוא אמר לפתע לתורגמן: "חברה שלי נהרגה בפגיעה בקו 18 לפני שנה, ואני לא יכולתי לשחק".
 תורגמן החמיא לאגו של בן-שימול, ונעריהטילים התרכך והחל לדבר בש' טף חסר-מעצורים.
 כעבור שעות ספורות הוא שיחזר את ירי הטיל, איפשר לתורגמן להתיי- צב במסיבת-עיתונאים ששודרה בטל- וויזיה במוצאי-שבת.
 תורגמן החולה בלע גלולות נגד הצטננות, אבל לא הצליח לצנן כמה שוטרים ממרחב ירושלים, שהתרעמו

כהנא ותנועתו כך מהבחירות האחרונות. הזמן עשה למודעה מה שלא עשו לה ידיים של מתנגדים. רק מודעות כהנא תלויות בסביבה. ולא של שום מיפלגה.

כהנא בשכונה רחוב טיפוסי בקטמור חשמל ברחוב מודבקת כרזת בחירות של הרב מאיר

(המשך מעמוד 11)

הגדולה של רוד, על אחיה. הוא היה ילד מאוד טוב. "אמרה שוב ושוב. והוא עדיין ילד טוב. יש לו ראש על הכת פיים. יש לו חברים וכולם אוהבים אותו."

חנניה בן-שימול (44), אביו של רוד, עלה לארץ ממארוקו במסגרת עליית-הנוער, בתחילת שנות החמישים. היה תקופה קצרה בקיבוץ ואחר כך התגייס לצה"ל. הוא היה חייל קרבי והשתתף בפעולת-התגמול מעבר לגבול הסורי בתאופיק, כאמצע שנות החמישים. בקרב זה נפצע חנניה. מאז הוא נכה צה"ל. אחרי שהשתחרר מהצבא, עבר לירושלים. שם הכיר את תמר, אשתו, שעלתה גם היא ממארוקו ב-1962.

כאן הוא גדל זו דירת-הקרקע של הוריו ותישעת אחיו של בן-שימול (מסומן בחץ). בלב שכונות הקטמונים. בשנתיים האחרונות לא הירבה העצור להתגורר בה.

האחרית של בניין-מגורים גדול, הבנוי כולו אבן ירושלמית. שער-ברזל ירוק נמצא בכניסה, ומיד אחריו ישנה מלונה קטנה מתחת לגר, ובתוכה כלב הנוהם על כל זר המתקרב לבית. שלט גדול מתנוסס על דלת-העץ, ועליו רשום באותיות מתכת מוזהבות: "בן-שימול".

הילדים הקטנים של המישפחה מתרועעים בחצר הצרה. משחקים זה עם זה. התינוק, בן הזקונים, זוחל על ריצפת הבית. הבית נקי, אין בו חפצים מיותרים, אין קישוטים מיותרים. כל הילדים גרים בבית, פרט לאחות אחת, הלומדת בפנימיה דתית בבני-ברק.

רוד, השני במניין הילדים במישפחה, נשלח ללמוד בבית-ספר דתי בשכונת הקטמונים, סמוך למקום מגוריו. הוא היה תלמיד טוב, סיפרה אחותו. אך רוד הפסיק ללכת לבית-הספר אחרי שמונה שנות לימודים, בניגוד לאחיו האחרים. "מעולם לא היה לו עניין עם המישפחה", מספרים ומדגישים בני-המשפחה שוב ושוב. "זה הכל סיפורים של עבריינים בשכונה שרוצים ללכת את השם שלו. זה לא נכון מה שכתבו עליו בעיתונים."

אך למעשה היה רוד שונה מאחיו ואחיותיו, שקיבלו חינוך קדוני בבית. והיה רומה יותר לחבריו בשכונה, שהיו עבריינים. הוא לא היה עבריין פעיל במיוחד ומעולם לא השתייך לכנופיה מאורגנת, אך מדי פעם שימש מודיע מישפחתי.

"הבן שלך גיבור!"

רוד הוא נער נאה, שעניו גדולות ופניו עדינים. כך גם אחיו ואחיותיו הצעירים. אך הוא שונה מהם. לפני שנה, כשהגיע לגיל 18, התגייס לצה"ל. הוא התנדב לגולני, סיפרה אחותו הגדולה. הוא עמד על כך שייך לגולני, ושמת מאוד כש קיבלו אותו ליחידה. הוא היה חייל טוב מאוד. הוא אהב את הצבא. מעולם לא התלונן על השרות שלו, הוא אהב ללכת לצבא.

אך האמת היא, שכבר לפני שנתיים חל קרע בין רוד לבין מישפחתו. הנער

ומצהיב, הילדים הקטנים משחקים ברחוב. על קירות הבתים יש עדיין כרזות בחירות מתקלפות של תנועת כך של כהנא. אין מודעות של מיפלגות אחדות.

מישפחת בן-שימול גרה בחצר

מכיוון ששתייה לא הכירו בעצם את הבנים שלהן. אך בשני המיקרים מנסים בני-המשפחה למצוא את הצירוקים למעשה הנורא שבו נחשד בנם.

שני הבחורים עשו את מעשיהם, כך נראה לפחות מן החקירה הראשונית, לכו, על רעע עצמם. כמו מעשה-ההאבדות או מיכחן לעצמם. כאילו מנסים להצטיין, להוכיח, במקום המעשה, פתקים שעליהם מסר לאומני אייריאולוגי, כשהם מנסים לקשור את עצמם לתנועה, לרעיון, לבלוט, לצעוק את הקיפוח שלהם, את התיסכול. את המרירות שהצטברה במשך שנים בסביבה עניה, קשה ומזוהמת.

רוד ונימר גדלו בסביבה חברתית וכלכלית רומה מאוד, משני צידיו של הקו הירוק, והם כמו ממל של המיל-חמה הארוכה בין שני עמיהם.

כהירה, מגדלת את הילדים. האב, גבר נאה שזקן שחור מעטר את פניו, הפך לעסקן במישור שכונתי ועירוני. הוא לבוש תמיד בקפידה, לרוב בחליפות כהות וחובש מיגבעת שחורה לראשו. מאז שהתחתנו, נולדו לווג כך שימול 10 ילדים. הגדולה היא בת 20 והקטן הוא בן שנה וחצי. ההורים השתדלו לתת לילדיהם את החינוך הטוב ביותר. לרעתם — חינוך דתי. חלק מן הילדים למדו בפנימיות רתיות, חלקם בבתי-ספר בירושלים.

לפני שנתיים קיבלה מישפחת בן-שימול דירה גדולה וחדשה, במסגרת עזרה למישפחות מרובות ילדים כפרויקט שיקום-השכונות. הם עברו לבניין חדש, אך כאותה האווירה השכר נתינת. שכונה זו נמצאת על גבול הקו הירוק, כפרבריה הדרומיים של ירושלים. חצרות הבתים אינן מטופחות, הרשא שנשתל עליי העיריה הולך

המישפחה התגוררה בשכונת הקטמונים בירושלים. זוהי שכונת עוני, בנויה שיכוני בטון אפורים, שנבנו בשנות השישים במהירות ובכמויות גדולות, כדי לפתור את בעיית המעבר רות בעיר. השיכונים, שכללו דירות קטנות וצפופות, הפכו מהר מאוד לאזור מצוקה, ובעיקר לחממה לעבריינים.

תושבי השכונה, רובם עולים חד-שים מצפון אפריקה, חלקם המכריע מארוקאים, היו מישפחות מרובות ילדים שהתקשו לחנך את ילדיהם. האווירה בשכונה הייתה, והינה גם כיום, אווירה של עוני, מצוקה ועבריינות נוער.

המישפחות היחידות שהצליחו למי נוע מילדיהן שלא ירדו לפשע היו המישפחות הרתיות. מישפחת בן-שימול היא מישפחה רתית. האם, לבושה בחצאית כהה ולראשה מיטפת

שני שכנים — שני מרוריסטים

כולם עוברים או לומדים. רחוקים מאוד מדרג-הפשע, מעבריינות או מאיריאולוגיה קיצונית ולאומנית. נימר עברירבו עזב את מישפחתו לפני ארבע שנים, כשהיה בן 16, ונסע לירדן. גם רוד בן-שימול עזב את מישפחתו בערך באותו הגיל, לפני שנתיים. ועבר להתגורר אצל חברים. שנה אחר כך התגייס לצה"ל.

עבר רבו הסתבך בירדן בקטטה. תקף אדם וגרן לחמש שנות מאסר. לדוד בן-שימול היו הסתבכויות שר נות, פליליות, ובתקופה מסוימת של חייו אף שימש כמודיע מישפחתי.

לשני הבחורים לא היה קשר הדוק עם הוריהם או עם בני מישפחותיהם הקרובים. נימר נחשב לבחור מוזר ומשונה. הוא היה בא הביתה לאכול והיה מבקש כסף, אני לא יודעת כמה בדיוק עבר. סיפרה אמו של נימר להעולם הזה.

"לא ידענו מה הולך לו בראש. הוא לא היה יושב איתנו", סיפרה השבוע אמו של רוד.

שני הבחורים הצעירים היו מנר תקים לגמרי מן הסביבה המישפחתית, השכונתית והחברתית שבה גדלו. שנרים היו שונים, יוצא-דופן. שתי המישפחות קיבלו בהלם את מעצר בניהם. אף אחת מן האמהות אינה מכינה את מעשהו של בנה,

רבו למד כמה שנים בבית-הספר במחנה-הפליטים, אך מהר מאוד הפך סיק את לימודיו ונפלט לרחוב. כך גם רוד בן-שימול, סיים שמונה שנות לימודים ונפלט לרחוב. והרחוב, בשני המיקרים, הוא רחוב עלוב, מזוהם, נירה, צר וחסר-נירויים לדימיון או ליכולת רוחנית.

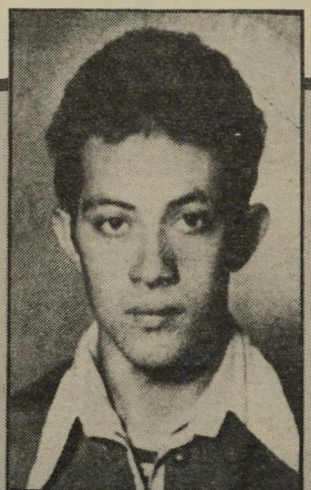
בני מישפחת עברירבו מתגוררים בבית בטון קטן בן שני חדרים. שקירותיהם מתקלפים. יש בהם רהיטים דלים ומהוהים. אביו של נימר הוא הולה לב ואינו מסוגל לפרנס את מישפחתו כבר תקופה ארוכה. האם יושבת בבית.

בני מישפחת בן-שימול התגוררו גם הם שנים רבות בדירה עלובה בת שני חדרים בשכונת עוני. על שכם אביו של רוד, נכה צה"ל, מוטלת פרנסת מישפחתו הגדולה.

למישפחת עברירבו יש עשרה ילדים, חמישה בנים וחמש בנות. גם במישפחת בן-שימול עשרה ילדים.

בחור מוזר

כל הילדים במישפחת עברירבו וכל הילדים במישפחת בן-שימול הרתית הם ילדים טובים —

הדימיון בין שני החשודים ברצה. נימר עברירבו (בתמונה מימין), החשוד ברצח שני הסטודנטים רויטל סרי ורון לוי, לבין רוד בן-שימול (משמאל) הוא מפתיע.

השנים הם בנים (לא בכורים) למישפחות פליטים. אלה פליטים המתגוררים כיום במחנה-הפליטים רהיישה, ואלה עולים חדשים ממא-רוק, המתגוררים בשכונת מצוקה בירושלים.

שכונת הקטמונים רחוקה ממחנה-הפליטים רהיישה מרחק קילומטרים ספורים בלבד בקו אווירי. שני המקומות סמוכים מאוד לקו הירוק. תנאי הצפיפות הגדולים, הן ברהיישה והן בקטמונים, הם חממה מצוינת לגידול עבריינים מצד אחד, או לירי-שוליים אובד-דרך מצד שני. שני הבחורים, עדינים למראה, כמעט בני אותו הגיל, הם בנים יוצא-דופן במישפחותיהם. נימר עבר

האחות רחל, אחותו הבכור
רה של בן-שימול,
צולמה כשבאה אל בית-המישפט.

שגרל בבית רתי, שאביו שימש כ־משגיח־כשרות בבית־המיטבחים והיה פעיל בתנועת האוהלים ובתנועת ש"ס בבחירות האחרונות לעיריית ירושלים, החליט שהוא מפסיק להיות רתי. הוא הסיר את הכיפה מראשו וקיצץ את פאותיו. מעשהו גרם לסערה במישפחה. אחותו מספרת על התפקיד רתו של אחיה, ואמה עדיין מתרגזת ומתפרצת לתוך דבריה.

זה היה המשבר. בעיקבותיו עזב רויד את הבית, והיה בא לבקר רק לעיתים רחוקות. בני־מישפחתו לא ידעו איפה הוא מבלה את חופשותיו מן הצבא ומה מעשיו.

אנחנו לא ידענו מה הרעות הפוליטיות שלו, מספרת עליה, אחותו, אבל הוא לא היה חבר בתנועה של כהנא.

כך הוא ירה שיחזור העולם הזה של הפיגוע באוטובוס הערבי במרכז ירושלים. בין השיחים הסתתר היורה. הוא שלף מתוך עיתון את הטיל האנטי־טנקי מסוג לאו שאורכו

חצי מטר, שגנב מצה"ל, וירה לעבר האוטובוס הראשון שעבר שם ושנשא לוחית־זהוי בערבית. אחר־כך מיהר לברוח בין השיחים לעבר שכונת מינ־משה, כשהוא משאיר אחריו מיכתב, מטול וטביעות־אצבעות.

מתקרבת בצעדים גדולים לאורך השביל הצר. כל מה שכתבו בעיתונים זה לא נכון! היא מציגה את העיתון שכירה וחובטת בו בכעס. ואתם, הלוואי שיפגעו בכס המחבלים! מה אתם רוצים ממנו?

רויד בן־שימול חשוד בירי של הטיל האנטי־טנקי על אוטובוס עמוס נוסעים. הוא הצדיק בבית־המישפט את מעשהו ב"צער על דם יהודי שנשפך בחינם", ובכך ש"הממשלה והמישטרה לא נוקטים יד קשה". מילים דומות נכ" תבו בפתק שהושאר ליד מטול הטיל. בנר־מישפחתו, מישפחה ממוצעת, ר" תית, משכונת מצוקה, קיבלו את האיריאולוגיה אחרי המעשה. כך גם כל השכנים והחברים.

היתה משוכנעת שמעשהו של בנה הוא מעשה של גבורה ואומץ. היסוסיה נסתיימו. באותו היום באו נציגיו של מאיר כהנא לביתה ונתנו למישפחה תעודת "חברות כבוד" של רויד בתנועת כך.

האמא ישנה בלילה על הצידוקים הלאומניים, קראה בבוקר את הדיווחים בעיתונים על בנה והיא כועסת.

"הבן שלי גיבור!" אמרה ביום השני בכעס, כמעט צועקת. כשהיא מנופפת בידה בעצבנות לעבר צוות העולם הזה שבא אל ביתה. "שתדעו לכם שהוא גיבור ואני גאה בו!"

היא המשיכה כשעיניה נוצצות והיא

להיות! האם והאחות מקשיבות, קולטות ומחברות מישפט למישפט. "כשראיתי אותו בבית־המישפט, אומרת האמא, לא יודעת איך לצאת מן הסבך. הוא אמר שהוא גאה ומשלים עם מה שהוא עושה ושאינו לא צריכה לדאוג. אני לא יכולה לדעת מה הוא עשה." הרגש המוסרי החזק של אשה רתית פשוטה עדיין מציק לה, אך הסכיבה לוחצת עוד ועוד.

האם סרבה להצטלם. "לא צריך, זה לא טוב, שלא יבואו הערבים לנקום בנו. שלא יכירו אותנו ויבואו לירות בנו." היא אומרת בהחלטיות רבה ובכעס.

למחרת, ביום השני, האמא כבר

האוטובוס הפגע כך נראה האוטובוס הפגע. נוסעיו מתגודדים סביבו, מייד אחרי שהטיל מסוג לאו חדר פנימה והרג נוסע אחד ופצע עשרה נוסעים אחרים.

מדברת בשם עצמי, לא יכולה לדבר בשם אחרים, למרות שאני מאמינה שהרבה חושבים כמוני! נאום השכנה. האם מביטה בשכנה בעיניים פערורות. היא מקשיבה, כמו מחפשת דבר להיאחז בו, כמו רוצה שמישהו יתן לה צידוק למעשה הנורא שבו נחשד בנה, כמו בונה לעצמה את האירי־אולוגיה אחרי המעשה.

בנר־מישפחה לא ראו את רויד בשלושת השבועות האחרונים. בחגים הוא בא הביתה לבקר, ומאז לא ידעו היכן הוא, עד שנעצר. כצבא ביקש מעמר של חייל בודד.

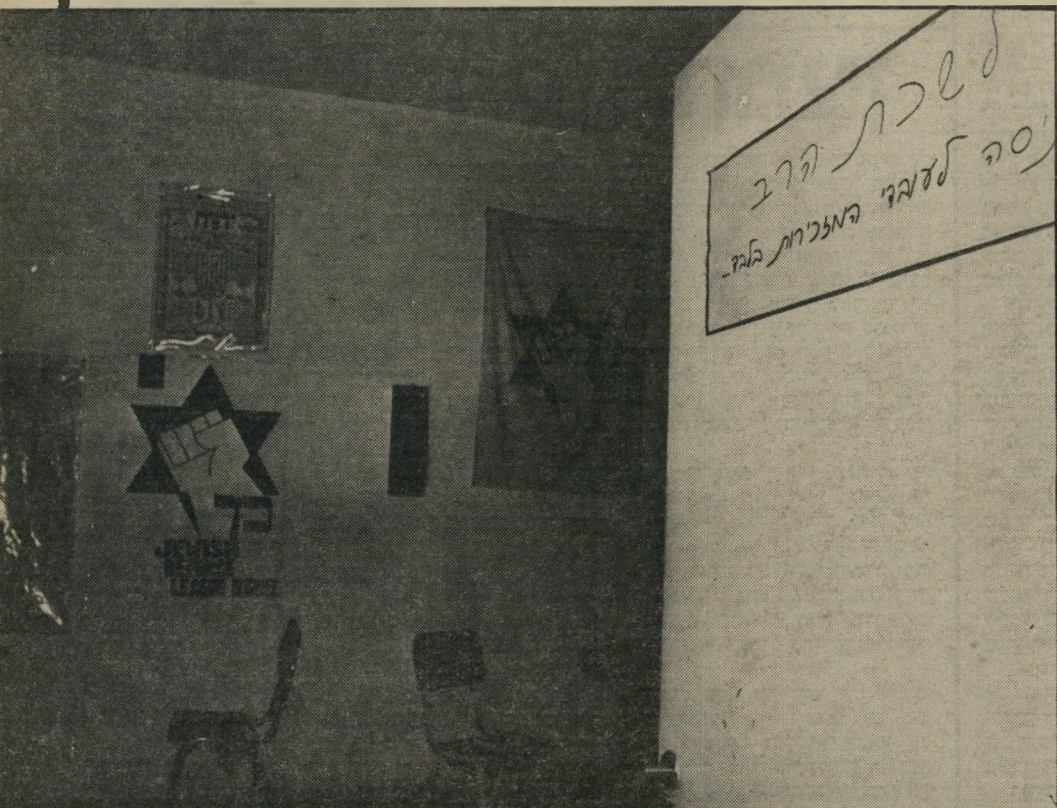
רק במוצאי שבת נודע לנו, דרך העיתונאים, שהוא נעצר. כשהם באו הנה לברר ולשאלו עליו, אומרת האחות.

אני לא מבינה למה העיתונים עושים מזה סיפור כל־כך גדול, מתפרצת קרובת־מישפחה בכעס. "כשנרצחו שני הסטודנטים המיסכנים, אף אחד לא עשה כלום, רק עכשיו עושים רעש כל־כך גדול לאיזה ערביי מיה זה צריך להיות! הממשלה והעיתונות בעד הערבים! זה לא בסדר ככה, זה לא צריך

"הוא לא היה משתף אותנו בחיים שלו", מתפרצת האמא בכעס, כאילו מדברת אל בנה. "הוא לא היה יושב איתנו, קל וחומר שלא היה מדבר פוליטיקה. לא ידענו מה הולך לו בראש!"

אמא של רויד כועסת. ביום שבו הוארך מעצרו של בנה, היא עדיין אינה מעכלת את חומרת המעשה שבו הוא חשוד. היא אינה יודעת איך לבלוע את העובדה שכנה הפך לנושא המדובר ביותר בימים האחרונים: התברר לה שאת בנה היא כמעט אינה מכירה ואינה יודעת מה הוביל ומה דחף אותו. "לא נראה לנו כל הסיפור. עד היום אנחנו לא מעכלים את זה. גם הוא וגם החברים שלו לא התעסקו בדברים האלה בכלל," היא אומרת, וכאילו מנסה לשכנע את עצמה.

מה את מדברת? מתפרצת שכנה שבאה לביקור קצר, "הרבה אנשים חושבים שהוא גיבור! תדעי לך שהבן שלך גיבור! אני חושבת שהוא גיבור, ואם הוא באמת עשה את זה — חבל שהוא לא כיוון יותר טוב על האוטובוס והיה הורג יותר ערבים. אבל אני

מישרדים מוזנח. במישרד זה נרשם בן־שימול לתנו" עה וכאן הוא מילא את טופס ההצטרפות. בחדרו של מאיר כהנא יושבת גם מזכירתו, העוסקת בהדפסות.

כאן הוא נרשם אחד משני חדרי מישרד תנועת כך ברחוב אגריפס, במרכז שוק מחנה־יהודה, בבניין

אין פיתרון דהילוכס

יש עיסקה. צריך להתפלל שזה יחזיק מעמד. צריך להתפלל שזה יעזור ובעיקר, צריך להתפלל שמכונות הפרוס של בנק ישראל תצאנה מכלל פעולה.

למרות התפילות והתקוות והבלתיאפשרי, כדאי אולי לומר כמה דברים לזכות ולהעלות כמה הירוויכפיה בעיקר.

מכיוון שאינפלציה מורכבת, בנוסף על שקלים המאבדים מערכם מדי יום, גם מחוסריאמון באותם שקלים, מנסה הממשלה באמצעות שקלוציה של הדולר לטעת בנו אמון חדש בשקל ובמי שמדפיס אותו. ובכן, הדרך ארוכה, גם קשה.

קשה להאמין שבחודש שבו יעשה הדולר 15% או 20% בממוחי שקל, כאשר השקל משך להיות מסופת מדי יום, השקל האחר, לקניית מצרכים ושרותים שבשקיקה, יישאר יציב. העניין הזה לא עבר בשום מקום. אצלנו, כמדינת נסים, מבקשים שהעניין יעבור.

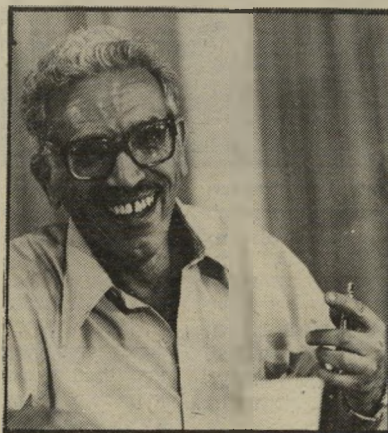
אולי צריך לקוות. עצם הניסיון מעניין, אף כי אינו מבטיח. ויסלחו לי השושבינים, הארונים פרס, קיסר וואלי הורביץ (של התעשיינים).

זו היתה ההזדמנות האחרונה. ב־15 בחודש יתברר לנו איפה היינו בחודש שעבר, בערך בתחום ה־1300 או ה־1400 אחוזי אינפלציה. במילים אחרות, כבר גלשנו לתחום שממנו אין חזרה.

וזה, לצערך, כל מה שיש לומר לטובת העניין. אנחנו צריכים לדאוג לצד ההכנסות של המדינה. פשוט. כדי שיהיה לה לשלם את הוצאותיה. לצערנו ההכנסות ימשיכו לרדת, ההוצאות, למרות הקיצוצים, יגדלו. כדי לגשר על הפער, יצטרכו שוב להדפיס ובכמויות. זה לא לטובת העיסקה. הנה עוד סיבה טובה מדוע העיסקה לא תוציא את חורשיה. **אין פיתרון דהילוכס ואין מיתון דהי איראספר לקיים עיסקתיהחילה בלי אבטלה. וככל הידוע, אבטלה אינה ברשימת העידים של הממשלה. המדינה תצטרך למצוא פיתרון לכל אלפי ואולי עשרות המועמדים לשר טורין. הפיתרון חייב להיות מידי. זה פיתרון היחיד האפשרי הוא להזרים מיליארדי שקלים כדי ש.א.א.א. "מעוץ", ממורות. ויתר המיסעלים שלסמני ששי**

ט־ת־ג־ל, והמתקיימים בחסדי תקציביי הממשלה, ימשיכו לעבוד. ולא רק מיס־עלים עיסקיים או מיסעלייחורשת. גם מוסדות ציבור. כדי למנוע אבטלה צריך יהיה להזרים כספים. הם יבואו, לא ממיסים, לא מאג"ח, לא מהעברות, לא מהשקעות. הם יבואו מבנקי־ישראל, שרי אפשר שוב משיבת־יתר בסידרי־גדל חדשים לחשב הכללי.

לא אמרנו דבר על קיצוצים בתקציב. יהיו גם אלה יישחקו. קרבות־המאסף של השרים על־אחר זותיהם יארכו זמן רב, הרבה יותר מתקופת העיסקה. בקיצור: ימשיכו להדפיס. האינפלציה בשלושת החודשים תהיה

שושבין קיסר
צריך להתפלל

אולי כבושה, בלשון הכלכלנים. לא יתנו לה להרים ראש 90 יום. ואז, יום אחר, היא תתפרץ. ואז גם לא יועילו צוים. איאספר לנהל חיים לסי דולר של 527 שקלים. כאשר שערי האמיתי יהיה בסוף תקופת העיסקה 1000 שקלים. ולכן אני מציע לכם להמשיך להשקיע בדולר. ירוק, חרוק, צמוד לשקל (פת"ם).

החיים עם החמצן

שקלים בחשבון הפת"ם המופקר אוטומטית ל"שלושה חודשים ומתחדש אוטומטית כל שלושה חודשים. והנה קיבלת הודעה מהבנק על חידוש הפת"ם שלך לשלושה חודשים נוספים מתאריך מסויים מסוים. אלא אם תודיעו אחרת." פיתאום, כן, פיתאום. נזכרת שיש לך סיבה להוציא את הפת"ם. לקנות משהו, לפני שיעלו המחירים, שממילא כבר עלו. אתה ניגש לבנק או מטלפן. אתה מבקש להמיר את הפת"ם לשקלים ואת השקלים להעביר לעו"ש שלך. לא, אומר הפקיד. אתה לא יכול. למה? התאריך הקובע עבר. כבר עברו שלושה חודשים. היית חייב להודיע לפני תום התקופה.

אתה מסתכל בהודעה ורואה שכתוב שם שהמועד לחידוש הוא, נניח, ה־12 בחודש. את ההודעה קיבלת רק אתמול, ה־30 בחודש. איזה דואר, אתה חושב לעצמך, ומרכיז קללה המזכירה את אמו של שר התיירות הישן החדש. מה, שלושה שבועות לוקח מיכתב בעיר, מהבנק אליי? אתה פונה שוב לבנק, ושם אומרים לך: מצטערים, עם אתה רוצה לחסל את הפת"ם שלך שלא במועד, תשלם קנס.

ואז בא הגואל. אתה מתייעץ, מה עושים. מסתכלים שוב בהודעה, אולי יש פירצה. יש. מתברר שהתאריך ההודעה גם הוא מופיע על ההודעה. ה־15 בחודש. נפתרה התעלומה. ההודעה נשלחה אחרי המועד, שהיה מאפשר לך להוציא את כספי הפת"ם ללא קנס. לפני שאתה רץ שוב לבנק, אתה ממנה לחזור כך מנושא אימו של שר ה"תקשורת, מגיע לבנק, ובדרך־כלל זה מסתדר.

הבורסה

לשחק בטוטו

מי מאבד עולמו בשעה אחת? זה שמגיע באחת וחצי. למה הרברים מכונים. לאלה ששכחו לקנות כמה חבילות של מניות ככרות וחופשיות, צמודות, אבל לא למרד, בקיצור, כל אלה שלא תפסו שכראי לקחת את הטורמפ כבר בסוף השבוע, כדי להיות מוכנים, גם הם, לקראת עיסקת־החבילה. למה זה קרה — לא חשוב. יש כל מיני הסברים. בקיצור, זה היה מוכרח לקרות, כי עבר מספיק זמן מאז האירוע האחרון, שעליו אפשר היה לומר שירים את הבורסה.

מישהו אמר ביום הראשון שהחגיגה התחילה. אפשר גם להבין למה ירדו האג"ח למיניהם. עיסקת־החבילה היא פסטיבל של הרולר ולכן צמודי המרד נדחקו. אבל למה בכל המהומה חוגגות החופשיות — לא ברור. יותר מזה: גם לא חשוב. העיקר שהחגיגה תימשך.

הפעם היא, ככל הנראה, תימשך מעט יותר. עד מתי? קשה לומר. צריך להגיע אל המעגל כולו. אחרי כמה מימושים, שבהם מי שמוכר היום יקנה מחר, וזה ששכח לקנות לא יהיה לו מה לקנות, רק אז נדע אם החגיגה היא אמיתית.

בינתיים, למי שיש, אני מציע שלא למכור. בינתיים, למי שאין, וכסף בפת"ם, ישאיר אותו שם. למי שאין, לא מאלה ולא מאלה, שישחק בטוטו או כפיס. מפסידים פחות. הסיכויים כמעט אפס, כמו ההשקעה.

ובכן, לא קרה הנס, הבורסה רק התעוררה מעט. מי שרוצה בכל זאת להיכנס, מוטב יעשה זאת באמצעות קרנות־הנאמנות המתמחות במניות. זהירות טובה תמיד. מי שרוצה ללכת על גדול, ימתין עד שגיע גל השמועות הראשון. סימן מובהק לאיתנותה של הבורסה, לפחות לשבוע שלאחרי.

כסילות ותיירות

נתחיל בבדיחה אמיתית. מספרים על אחד מהחברים שנכנס למיסעדה בפאריס ושאל את המלצר אם יש לו רגלי־צפרדעים. "יש", אמר המלצר. "אז קפוז ותביא לי מנה חומס", אמר ציווה אותו אחד החברים. זו הייתה מנה ראשונה, כיאה לצפרדעים.

כתל־אביב יש כעשר מיסערות גורמה (ועם שורוק בו וסגול במס), מיסערות לאניני־הטעם. הנה רשימה חלקית: לה־קורן, קסבה, בוזולה, אלהמבר, גונדולה, קסטל, טוטון, ויה־מאריס. יודפת ועוד כמה. המשותף להן הוא אוכל מצויין לאניני־הטעם ומחיר הנע בין 50-60 דולר בשקלים. ומהשבוע תכפילו ב־527 שקל ותקבלו את התר צאה. המחיר כולל מס־ע־ר־מוסף וגם רמי־שרות. את, העיקר: המחיר הוא לזוג, כמובן. מי שאהב לאכול טוב, ויכול גם להרשות לעצמו, אוכל באלה. לא כל יום ואולי, אפילו לא כל שבוע. אך למאורעות מיוחדים, על חשבון העסק וניצוא באלה, ראוי לטעום בהן.

כשליש מבאי מיסערות־הגורמה הם תיירים וחיתר, כמובן, ישראלים. אנחנו נטפל בתיירים. נכנסים שני זוגות של תיירים. נהנים מהארוחה. החשבון 115 דולר, כולל מע"מ 15 אחוזים (המע"מ). בוחנים היטב את החשבון, כיאה לאמריקאים. קוראים למלצר ומבקשים לדעת, למה עליהם לשלם מע"מ (15 דולר). במלון, שבו הם מתגוררים, לא מחייבים אותם במע"מ. הם תיירים.

מסביר להם המלצר, שבמיסערות מחוץ למלור נות חייבים לצרף לחשבון מע"מ, כן, הם אמריים. אבל אנחנו מוכנים לשלם בדולרים. כן, אומר מנהלה־מיסעדה, שהוא על־פ־דיוב גם בעליה, גם מי שמשלם בדולרים חייב במע"מ. אנחנו מעדיפים לקבל שקלים, דוללרים שלכם אין כל יתרון במיסעדה.

ואז צץ התייר החכם ואומר: אבל זה הפסד בטות, אני יכול למכור את הדוללרים בפנית הרחוב ולקבל יותר שקלים. לכסוף הם משלמים בתערובת של שקלים ודוללרים שלחזו בכיסם. או בכרטיס אשראי, וגשעכים שלא חוזר.

הנה דוגמה נאה איך כסילות של מי שממונה על התיירות מעודדת את השוק השחור: התקנה המאפי שרת לבתי־מלון לקבל תשלומים ללא מע"מ מת־יירים אינה חלה על מיסערות.

במדינה

(המשך מעמוד 8)

לשמיר לקבל את פני בותא. חמור עוד יותר: זה לא הפריע לאלבא אבן, מלך היונים של מיפגת־העבודה, לארח אותו לסעודה חגיגית.

הכנסת

אלקטרוניקה

זה לא הכל

שיטת ההצבעה האלקטרונית מונגת ברוב הפרלמנטים בארצות־הקידמה. כמה היא עולה?

עובדי־הכנסת מוציאים עלון חודשי מעניין, הקרוי בשם הצנוע הודעות לעובדי הכנסת.

בצר המסרים השיגוריים על הלוואות, השתתפויות־באבל וברכות לשמחות, מכיל העלון מידע מרתק, הכולל גם סיפורים על פרלמנטים אחרים בעולם.

כך מספר העורך על צימצום ניכר בזכויות־היתר של חברי הפרלמנט האוסטרי, ועל עונש שהוטל על צירי בתי־הנבחרים הצרפתי, שעלבו בנשיא פרנסואה מיטראן. מסתבר שעלבונו כאלה אסורים לפני התקנון הצרפתי. שלושה צירי־אופוזיציה, שפגעו בנשיא כדבריהם במליאה, נדרונו לקיצוץ שכרם ב־50 אחוז לחודש אחד.

ההחלטה התקבלה בפרלמנט ברוב של שני שלישים, כנדרש על־פי התקנון. מאמר מקיף על הנהגת הצבעה אלקטרונית בכנסת מותח ביקורת נוקבת על כראיות העניין מבחינות שונות. בעיקר מעניין נושא העלות.

באטליה 322 חברי־פרלמנט הנהיגו את מערכת ההצבעה האלקטרונית ב־1970, והיא עלתה כ־140 מיליון שקלים. בדנמרק (179 חברי־פרלמנט) בנו לפני שנתיים מערכת יותר זולה, שעלתה בכל זאת כ־100 מיליון שקלים. בשבדיה (349 חברי־פרלמנט) הנהיגו את השיטה האלקטרונית בשנה שעברה. השבדים שילמו עבורה 200 מיליון שקלים. יתרונו העיקרי של השיטה הוא, שהיא גורמת לרישום מפורט של כל הצבעה, שיסייע לבוחרים לדעת כיצד הצביעו הח"כים במשך כל הקאולוציה ואם נכחו בכלל בהצבעות.

צה"ל

רגלי־השג

מדוע גדלה כפ־רגלם של חיילי צה"ל?

בגיליונו האחרון של הביטאון הצבאי במחנה הסתתרה ידיעה קטנה, שהפעילה מייד את כלוטותיהם של בדחני המדינה. בעשר השנים האחרונות, כך נאמר בידיעה, מסתמן גידול ניכר במידות כפ־הרגל של הצעירים המתגייסים לצה"ל. לפני עשר שנים היתה המידה הממוצעת של נעל צבאית 41-42, ואילו היום, הנעלים שמנפיק הצבא הן בדרך־כלל במידות 44-45.

עורכי דבר אחר, המוסף הסטטי של היומון דבר, מצאו לעובדה זו הסבר מתחום הפיסיקה. "חוק שימור החומר", הם קבעו, "מתקיים אפילו בצה"ל. ככל שראשם של החיילים הולך וקטן (ראה תופעת ראש קטן), כך גדלות רגליהם".

לטיק בשכל. המדור ההומוריסטי של החנימון התל־אביבי קול תל־אביב. היה הסבר אחר לתופעה: "מי שאמר שהאבולוציה נעצרת כנסיים לבקום" (בסיס הקליטה והמיון למת־גיסיים) — טעה. אחרי שלוש שנים כלבנון מסתגלות כפות הרגליים של חיילי צה"ל להליכה בשלג.

יח"כ (דאז) אורי אבנרי תבע בכנסת השישית והשביעית להתקין בכנסת מיתקן אלקטרוני להצבעה. בגלל נימוקים אלה, ההצבעה נפסלה בשל נימוקים תקציביים. כיכול.

חזרה אל הצוללת

אנחנו מוציאים הודעתך שאין לנו — ושנחנו גוזלים אותך מפיות תינוקות וקנים — מפני שאנחנו אימפריה וזקוקים ליוקרה. למען היוקרה מתמוטט המשק שלנו. C'est la vie. זהו זה.

הבה נרגילה

כשאני מזדמן לירושלים ויש לי שעה פנויה, אני נוהג לתפוס לי שרפה בבית קפה קטן במזרח העיר ולהזמין נרגילה. בדרך כלל אני מעשן גדול. אני מעשן סיגריות כלל. לא הייתי זקוק לאימת הסרטן כדי להימנע מכך — הסיגריות פשוט לא משכו אותי מעולם. אך אני מעשן מיקטרת וגם סיגרים, בייחוד ביישובות מעצבות.

הנרגילה היא משהו אחר. הנרגילה אינה רק עישון. היא פילוסופיה, השקפת עולם, דרך חיים.

כשאנחנו מוציאים את המציאה הראשונה, אתה מסוכך איהו כפתור נסתר בנשמה שלך, ועובר מן הקצב המערבי, או מן הקצב החצי-מערבי המקובל בישראל, אל קצב יסתיכוני. לפניך שעה של התרחקות במחשבות עמוקות, שאינן מובילות לשום מקום. שעה של תהיה ובהייה. שעה שבה אתה עסוק מאוד (הנרגילה מחייבת תשומת-לב מתמדת) ואינך עסוק כלל. בקיצור, שעה של תרבות, אינטלקטואלית, שהיתה מתאימה לאופי האדם. לפני שדבקה בו מחלת הציוויליזציה המודרנית.

בגלל סיבה זו קשה למצוא נרגילה בישראל, גם בקרב הערבים. רק זקנים מעטים עוד דבקים בה. הצעירים בורחים ממנה אל הסיגריות העצבניות, סמל המודרניות.

זה חבל. נדמה לי שהנרגילה היא צורת-העישון היחידה המחוסנת מפני הסרטן, מכיוון שהעשן עובר במים, המטהר אותו מכל המזיקים. מבחינה זו, הנרגילה היא שיא המודרניות, אף שהומצאה מאות בשנים לפני שמישהו קישר את העישון עם הסרטן, מחלת-הלב ומי יודע מה עוד.

הנרגילה היא גם אידאולוגיה, היא בטליוויה. היא בוודאי בריאה יותר מ"פיוזחים".

תמנני מי המציא את ההמצאה הגאונית הזאת. המילה "נרגילה" היא פרסית, ומקורה ב"נרגיל", אגודת-הקוסם, ששימש כנראה תחילה כבית-הקיבול למידיה-מיקטרת.

גם בהודו קוראים למקטרת-המים נרגילה. הערבים הפלסטינים פישטו את המילה וקוראים למיקטרת זו "ארגילה". האנגלים קוראים לה "הוקה", שיבוש של המילה הערבית "חוקקה", שפירושה תיבה. במצרים קוראים לה "שישה", איני יודע מדוע. הייתי יכול להמשיך ולהרהר בנושא זה, אבל הטומבאק בנר-גילה שלי נגמר.

ריק, ריק — הידרו!

כאשר קראתי את המודעה של משולם ריקליס, ירעתי שזונדר רגן ינצח.

כי ריקליס — "ריק" בפי כל הידידים, המקווים להשיג ממנו משהו — הוא מהמר. והוא מהמר תמיד בצד הנכון. אחרת לא היה הופך מיליונר בכורה האמריקאית.

וכאשר ריק מהמר, הוא מהמר עד הסוף. ראיתי הרבה מודעות-בחינות אמריקאיות, אך מעולם לא ראיתי אחת שזיהתה כלי-כך גסה, פרימיטיבית ודוגמית כמו זו. "כיהורי", כאמריקאי, כפטריוט — איך להצביע השנה? שאל באותיות-ענק, במודעה שהשתרעה כמעט על עמוד שלם בניו-יורק טיימס. והתשובה: הוא לא יצביע בעד מיפלגה אנטי-שמית, כמו המפלגה הדמוקרטית.

מדוע? מפני שג'סי ג'קסון הכושי, "חבוב" את עראפתו, קאסטרו, אסד והסאדדיונים, שכולם אנטי-שמית, אנטי-ישראליים ואנטי-אמריקאים ציוניים.

וגם מפני שרגן אמר לא-אם להפסיק את הנאומים האנטי-שמית, בעוד שהדמוקרטים לא עשו דבר כדי לשים להם קץ!

וגם מפני שממשלת-רגן חתמה על ההסכם האסטרטגי הראשון עם ישראל.

וגם מפני שהרוסים רוצים לסלק את רגן — והרי הרוסים.

יחד עם קראפי, רוצים לקבור אותו.

על כן, כאשר אנחנו היהודים עורכים את חשבון-הנפש, אנחנו צריכים לבחור ברגן.

וכדי לסלק כל ספק, הודיע ריקליס שהוא ישלם בעד כל המודעה היקרה הזאת מכיסו הפרטי, ומבקש שלא לשלוח תרומות למימון.

עד כאן הכל בסדר. ריקליס הוא פטריוט אמיתי, גם אמריקאי וגם ישראלי, הוא חבר הכיטוב של אריאל שרון, וגם עזר לו בשעתו להקים את החווה שלו. הוא יודע על מי להמר.

ורק פרט אחד קטן-קטן מפרע לי. ריק הוא כרגילי. כאשר פרצה מלחמת-העצמאות הוא היה ישראלי צעיר, בריא וחסון, והוא בילה את כל מלחמתו, וגם את כל מלחמות הבאות, בארצות-הברית. הוא לא היה פנוי לשרות קרבי.

איך זה קורה שכל המשתמטים — מריקליס ועד כהנא — הם הפטריוטים הגדולים ביותר? על כך אמרו חז"ל: במקום שפטריוטים כאלה עומדים, צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד. בגלל סיבות מובנות.

היחידה היא לגרום לכך שכוחות-הביטחון יפתחו עליהן באש. בקצת מול ייהרג אחד המפגנים, נאמר בחבורת, וזה יהיה טוב מאוד. ההרג יהיה לקדוש, הריגתו תסעיר את ההמונים, רבים יצטרפו למחתרת והמאבק נגד השילטון יקבל תנופה חדשה. וזהו ההתשובה הניצחת לכל הרבילים, המציעים כארץ להטיל עונש-מוות על "מחבלים".

לפני שבועיים, אחרי הרצח הנתעב לרגלי מינזור כרמיואן, יצאו כל המושגעים האלה מחוריהם כדי לנצל את הזעזוע הציבורי המוצדק. כמו במיסר-רחולים במוסד סגור, הם התייצבו לפני כל-התיקשות ותבעו להוציא-להורג, לתלות, להעמיד מול כיתת-יוורים וכו'.

ריבוננו של עולם, האם לא ברור שזוהי בדיוק המטרה של מי שיוזמים מעשי-רצח כאלה? ברע של חולשה תקבל המדינה את עצתם של הכסילים, הערבי הראשון יוצא-להורג — ולאירגונים הפלסטיניים הקיצוניים יהיה סוף-סוף, קדוש אמיתי, קורבן התליין הציוני. המונים יתגייסו למחתרות הקיצוניות ביותר, וייצאו להרוג ציונים.

זה יתן הרבה הנאה רוחנית (וואולי גם גופנית) לאנשים מסוגם של מאיר כהן-אבידוב, הרצל רוזנבלום ומאיר כהנא. אך איך

למדינת-ישראל ביום ההוא, ואוי לחילי ישראל שיהרגו בהיתקלות עם תלמידיו הנלהבים של התלוי.

שימעון שלומציון

ויצחק חומיבבה

היה בעיתונים סיפור נחמד על כינוס-פסיגה של נמרים. זה קרה במידבר-יהודה. הנמרה חומיבבה הגיעה למקום-המפגש בליוויית גור שלה, אמרפל, שכבר הגיע לפירקו וצריך היה לנהל משקבית עצמאית. במקום המכונה לה הנמרה שלומציון, וגם הגור שלה, הורדוס, היה לידה.

זה בלתי-רגיל, מפני שהנמרים אינם חיות חברתיות. לכל אחד מרחב-מחיה משלו, ואין הוא סובל בו מתחרים. עם לברד ישכון. גם את הגורים שלה מסלקת הנמרה מעל פניה, בהגיעם לבר-מיצוה. כתום כמה חודשים.

המפגש הזה (הוא אחר באמצעות המשרדים, שהושטלו כנמרים בלירותם) נערך לכבוד איילה, שנקטלה על-ידי הנמרה שלומציון. חומיבבה באה להשתתף בסעודה, ואחרי זמן-מה גורשה. מדוע אני חוזר על כל הסיפור הזה? מפני שזוהי אלגוריה מושלמת של ממשלת-האחדות הלאומית. הטבע מחקה את האדם.

C'EST LA VIE

אני מודה שאת המילים הבאות אני כותב בגלל הכותרת. שמעתי אותה מפי יצחק ליבני, ופשוט איני יכול להתאפק.

טוב, אז מה כותבים כדי להצדיק כותרת כזאת?

רק זאת: לפני 25 שנים שוחחתי עם סגן-שר צעיר (יחסית) במשרד-החוץ האוסטרי. ירעתי עליו רק שהוא יהודי, וששמו ברנו קרייסקי.

שוחחנו על אוסטריה ועל מקומה באירופה ובעולם. אז אמר לי כמה מילים. שנחרתו בזיכרוני: "אנחנו, האוסטרים, השלמנו עם זה שאנחנו מדינה קטנה. זה הקל מאוד על חיינו. אנחנו מרינה קטנה, ולכן איננו צריכים לייצר מטרסים ומכונות ואנחנו יכולים לקנות אותם בזול בחו"ל. אתם, הישראלים, במצב קשה הרבה יותר. אתם אימפריה גדולה, ולכן יש לכם בעיות של יוקרה. אתם צריכים לייצר מטרסים ולכבוש הודעתך, כי כך עושות אימפריות..."

זה היה לפני מלחמת ששת-הימים. עברו שנים, והנה אנחנו מייצרים מטרסים. כפיר. לבניא. יכולנו לקנות בעולם מטרסים טובים יותר במחיר זול יותר. כל הנימוקים שרגילים להביא — שזה מקום את התעשייה ושנמכור מטרסים בחו"ל, ושזה מפתח את הטכנולוגיה — הם בולשיט, אם תסלחו לי על הביטוי.

אחת לכמה חודשים, כשאני חש נוסטלגיה מסוימת לכנסת, אני עולה לירושלים, אל ביתו המהפכני. אחרי שהייה של חצי שעה בו, אני נגמל מהעגעועים לכמה חודשים נוספים. וזהו תרופה ברוקה.

כך עשיתי בשבוע שעבר. לכבוד הדיון בכנסת על רצח כרי-מיואן והפיגוע באוטובוס הירושלמי, ביקרתי במישכן, הקשבתני בפניו. ב. כים. ברחתי כל עוד נפשי בי.

קודם כל, בגלל האוויר. לא ייאמן כי יסופר, אך גם עתה, 18 שנים אחרי שהכנסת עברה למישכן, לא למדו למזג בו את האוויר. כשעה חמש-שש אחרי הצהריים מתחיל האוויר במיואן לסבול מחוסר-חמצן. הוא חם ובלתי-נעים. כעבור זמן-מה קורה אותו הדבר באולם המליאה, שאין בו חלונות.

בשעת התלוננות על כך פעמים רבות באוני יושב-ראש הכנסת: נקראו מומחים, נערכו בדיקות ונמצא שאין מה לעשות. הכנסת ממשיכה להידמות לצוללת השקועה בתחתית האוקיינוס, כשמשתות עוינות מפליגות מעל לראשה אנה ואנה ומחפשות אותה לשוא.

הח"כים אינם מרגישים שהאוויר המשוש משפיע על תהליכי-החשיבה שלהם, מררים ומטמטם אותם. אצל אחרים מהם באמת קשה להבחין בהבדל.

האווירה מתאימה לאוויר, ורמת-הדינאם לרמת-החמצן. אחרי שעה של האזנה, קשה לי להאמין שבמשך עשר שנים ישבתי באולם זה והקשבתני לכל הנאומים. עכשיו אני מתייחס כבר אחרי חצי שעה.

קודם כל, העברית העילגת. אוריאל לין מכריז בגאווה "יש לי את..." ו"אין לי את..." ומדבר על רשויות-המדינה שהוא מקפיד לבטא "רשויות" בריש שוואית. ח"כ אלמוני (הסתבר לי שקוראים לו מיכאל איתן) נואם נאום אמריקאי במילים עבריות. וכך הלאה. שמעתי רק נאום אחד בעברית טובה: זה של עבד-אל-והבה דראושה, בן אחד הכפרים ליד נצרת.

אך מה נלין על השפה, כשהתוכן צורם את האוזן? הרמה הכללית היא של מאמר ראשי בצהרון. בכל נאום דבקים פרוזי המאמרים שקרא הח"כ בימים האחרונים, כשם שפירורי אוכל דבקים במפית הקשורה לצווארו של תינוק.

הנה, למשל, פנייה של אותו אוריאל לין. כנראה לתבוע הטלת עונש-מוות על "מחבלים" (ערבים, כמובן, לא יהודים, חלילה!) וגם על המטרופ-הבודד שרצח בכרמיואן, העלה את הנימוק הבא: בעוד כמה שנים עלול להתעורר הצורך בחילופי-שבויים, ואז יוחלף גם הרצח הזה. איך ירגישו אז מישפחות שני הקורבנות?

הצרה היא, שמדי פעם נופלים גם אנשים שלנו בשבי "המחבלים". אם אנחנו נוציא להורג את "המחבלים", שיפלו לידנו, יוצאו "המחבלים" להורג את האנשים שיפלו לידהם. והנה חידון לח"כ אוריאל לין: איך ירגישו המישפחות של אותם ישראלים, כאשר בניהם יוצאו להורג בטריפולי, כגמול על הוצאה-להורג ברמלה?

אך נראה שנימוק זה, המובן לכל סגן-מישנה בצה"ל, הוא מעל לכשר-המחשבה של אוריאל לין. מכיוון ששתי בחורות חודרות, מבנות המישכן, אמרו לי קודם לכן שאוריאל לין הוא בהחלט מעל לרמה הממוצעת בכנסת, זה אומר משהו לגבי הרמה. ואולי באמת אשם חוסר-הימצן.

שאר האומים שהספקתי לשמוע היו בעלי רמה דומה. הלוואי שיכולתי לומר כי בצד השמאלי של הבית מרת-הטיעון גבוהה יותר מאשר בצד הימני, אך תהיה זאת הגומה מופלגת. בכנסת כולה יש, אולי, תריסר אנשים המסוגלים לנמק עמדה כלשהי, טובה או רעה, ברמה סבירה.

החיים האמיתיים רוחשים במיואן. שם מתנהלים העסקים כרגיל. הח"כים מתרועעים בין העיתונאים. בנסיון נואש לזכות בציטוט כלשהו, ומסתכלים בקינאה גלויה בבני-התפנוקים של הטלוויזיה, יוסי שריד וגאולה כהן, המצליחים בלי מאמץ להחזיר את אימרות-הישפך והתצלומים שלהם לכל מהדורות-החדשות בטלוויזיה. בפניות מרליפים שרים לכתב-החצר. מסכיב לשולחנות דגים פוליטיקאים בנושאים העומדים ברומם של עולם: מי ידע את מי, מי ייבחר, מה אמר שרעבי לטייטלבוים בשיבת הסנף בקריית-ארכה, מה עולל רוזנבלום לאוטובוס בנסף קריית-שמונה.

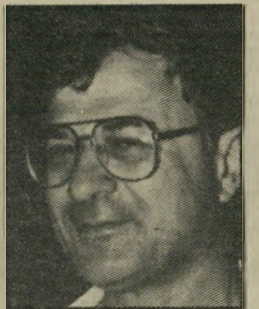
כשאנחנו יוצאים מן המישכן אל הערב הירושלמי, אתה מרגיש כמו מלה שהצוללת שלו עלתה סוף-סוף בחזרה לפני-הייה. איהו אוויר נהדר!

איר לעזור למחבלים

מזה חודש סוערת ארצות-הברית בגלל חוברת שהנפיקה סוכנות-הביטחון, סיא-אי-אי, לשכירי-החרב שלה בניקראגווא. היא באה ללמדם כיצד לנהל מלחמת-גרילה נגד הממשלה השמאלית, והורתה להם לרצוח פקידים וזוטרים, ועוד ועוד.

זה לא יפה, וזה גם נוגד את החוק האמריקאי. הבית הלבן התכחש, הנשיא נאלץ להצטרף על כך בעימות טלוויזיוני, והכל יימשך כמו קודם לכן.

אך יש בפרשה זו נקודה אחת הנוגעת לנו. בין השאר מייצג המחבר, איש הסי-אי-אי, ללוחמי-הגרילה הימניים בניקראגווא לארגן הפגנות אלימות, כשהמטרה

לין

היכן מסתפרים השר לוי ועוזרו, מה ישלח אריאל ויינשטיין לשר התיקשורת ומה זה אייטי?

■ מאז שנכנס **שימעון פרס** לתפקידו, הוא עובר בקצב מזורז. יום עבודתו מתחיל בשעה 5 וחצי לפנות בוקר ומסתיים רישמית בחצות. אך ברור לכל הריונים והפגישות נמשכים גם אחרי שעה זו. בגלל לחץ העבודה הגדול, לא מצליח פרס לשכב בכל יום לביתו, והוא נאלץ ללון לבדו במלון המלך דויד בירושלים. בעבר הקפיד פרס לישון

■ **אלגרבלי**. הוא הובא לבניין המפלגה ערב הבחירות כדובר מטרה הבחירות, לצד ראש המטה, **מרדכי (מוטה) גור**. אלגרבלי, סטודנט באוניברסיטת בר אילן, נבחר לתפקיד מפני שהוא חובש כיפה ובגלל מוצאו המזרחי. בתור זמן קצר הוא התחבב על עובדי הבית וגילה התמצאות בתפקיד החדש. אחרי שגור נתמנה לשר, הוא לא לקח

■ מעוניין בתפקיד. ההחלטה תיפול בסיעת העבודה בכנסת, אך מריאן אינו מודאג. הוא איש קולנוע לשעבר, בעל משרד הפקות עצמאי, והוא מסביר לחבריו שהוא לא רץ אחרי תפקידים ותמיד יש לו לאן לחזור. חבריה של ברדוגו בכנסת כבר הפעילו שרולה כדי לסייע בבחירתה.

■ כנפרד עם פרס. כך הוא יכול היה לחזור למערכת, לחכות לתוצאות, ואז לשלוח את התצלום המתאים. מעריב השאיר באולם אוהל-שם שם נערכו הבחירות, צלם נוסף, רק למיקרה של התפתחות בלתי צפונית.

■ **לאבנר סרוסי**, עוזרו של שריהבינוויהשיכון דויד לוי, יש תיסרוקת הדומה לזו של השר שלו. אך השניים מסתפרים אצל ספרים שונים. לוי אצל אחיו **ארמנד**, שהוא בעל מספרה, ואילו סרוסי אצל אחיו **מסעוד**, עובד התעשייה האווירית, המספר בשעות הפנאי את בנימישפחיתו.

■ קצינים בכירים של חיל-השריון התארחו בקבלת-פנים מסורתית שעורכת להם עיריית תל-אביב לרגל יום החיל. את לובשי המדים בירך **יגאל גרייפל**, ממלא מקומו של ראש העיריה, ותתאלוף **עמוס בין**, קצין שריון ראשי. ענה לו נחרצות: "למדינת ישראל אין עתיד בלי תל-אביב ואין תקומה בלי חיל-השריון".

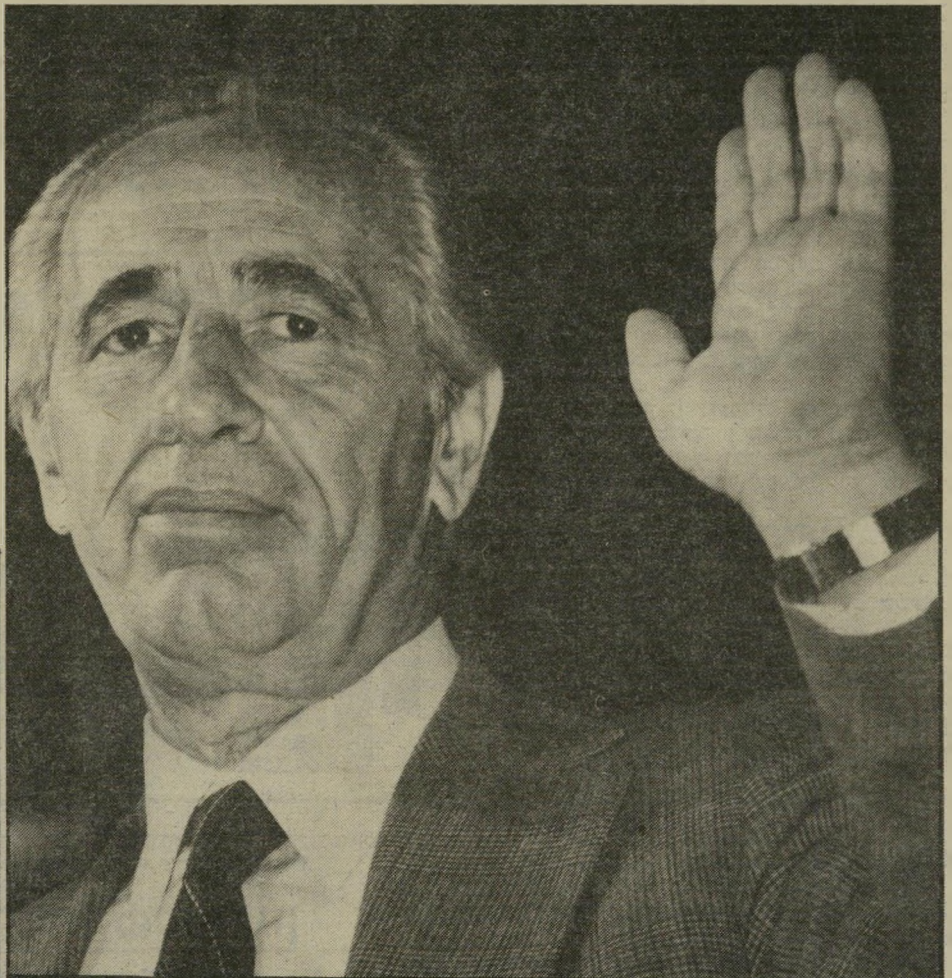
■ יושב-ראש ועדת-החוזר והביטחון של הכנסת **אבא אבן** זכה להצלחה סיפרותית חסרת-תקדים בארצות-הברית. סיפרו

מורשת-הציוויליזציה והיהודים מורג במקום הרביעי ברשימת רבייהמכר של ניו-יורק טיימס. שום סופר ישראלי לא הגיע להישג כזה מעולם.

■ הופעותיו הטלוויזיוניות של אבן בארצות-הברית כמנחה התוכנית עלי-שם סיפרו, הפכה אותו לפופולארי גם בארץ. השבוע הוא יושב בלובי של מלון המלך דויד בירושלים עם המראין **איתן דנציג**. הם לא יכלו לנהל שיחה, משום שהופיעו רעו כל הזמן עלי-דירי תיירים שפנו לאבן. הם ביקשו ללחוץ את ידו ואף להצטלם איתו. אחת התיירות סיפרה, שהיא שבה לניירורק לקראת יום השני, כדי שלא להחמיץ את הפרק השישי של הסדרה.

■ ח"כ העבודה **שבה וייס** אינו מבין את עמיתו ח"כ כ"ך, "אינני יורד לסוף אידיעו של **מאיר כהנא**", אמר השבוע בכנסת.

■ **מיכל רפאלי**, דוברת סיעת ר"צ, שבה מחו"ל לפתיחת מושב החורף של הכנסת מנסה עת-מנחה שהעניקה לה ח"כ **שולמית אלוני**. ערב הבחירות הביעה רפאלי את דעתה שר"ץ לא תקבל יותר ממנדט

שימעון פרס בא לישיבת מרכז-מיפלגת העבודה, שבחברה במזכ"ל למיפלגה כשהוא לבוש בחליפה כחולה חורפית ועונב עניבה. בתחילת הכינוס הוא נאם במשך שעה על ענייני-ההשעה (למעלה). אחר-כך עזב את אולם אוהל שם, שם התנהלו הבחירות, ושב אחרי זמן מה להצבעה והמתין עד שנודעו התוצאות - הפעם ללא חליפה וללא עניבה. הוא ישב על קידמת הבמה (משמאל) ועישן.

ערבי-ערב בביתו, גם אם היה בסיוור בקצה הארץ.

■ השבוע, ביום הרביעי הקדים פרס לחזור הביתה. מייד אחרי שנודעו תוצאות הבחירות למישרת מזכ"ל מיפלגת-העבודה, הוא בא לביתו שבנווה אכביים, אך אשתו **סוניה** לא זכתה להיות איתו לכה לכה שעות. פרס הזמין לביתו אנשים שונים, לפגישות עבודה רחופות.

■ מייד אחרי שנודעו תוצאות הבחירות יצא **עוזי ברעם**, המנצח, וחבריו לבניין המיפלגה ברחוב הירקון 110, כדי להרים כוסית לחיים. הם נפגשו באולם-השיבות בקומה השלישית כשבקומה מתחת להם ישבו אנשי מטה של **מזכ"ל חריש** וניתחו את משמעות ההפסד.

■ כרעם ביקש יומיים מנוחה, אך **חיים ברילב**, המזכ"ל הירי, צא ביקש שהחילופין יהיו מהיר. למרות שהוא כרע מעייפות, הופיע ברעם כבר למחרת, ביום החמישי, בשעה 8 בבוקר, כדי לקבל את התפקיד.

■ היום שבו הפסיד חריש, היה יום שחור לדוברו, **שמואל**

עימו את אלגרבלי למישרת הבריאות. אלגרבלי ניהל רומן קצר עם **משה שחל** שר-האנרגיה, אך גם ממנו לא באה הישועה. כשהחל המאבק על המזכ"לות, הוא התנרב לעבוד למען חריש ללא שכר. כשבאה אליו פניה מירושלים לעבוד עם ברעם, הוא רחה אותה, ועתה הוא נותר קירח מכאן ומכאן.

■ דובר לישיבת מיפלגת העבודה **עומרי מריאן** שוהה עתה בכנסת וממלא את תפקיד דובר ומרכז הסיעה, במקומו של ה"ר **ישראל (רוליק) פלג**, שמונה כמנהל לישיבת העיתונות הממשלתית. מריאן הובא לתפקיד על-ידי ראש הסיעה בכנסת **רפי אדרי**, אך התפקיד איננו עדיין בכיסו. עוזרתו של פלג, **בהירה ברדוגו** החכיבה, העור ברת בכנסת שמונה שנים, נמ' צאת עתה בסיוור בארצות-הברית, בהזמנת מישרת-החוזר האמריקאי. היא זכורה הטב לאדרי בזכות השתתפותה הפעילה בסיוור במארוקו ערב הבחירות לכנסת, והופעתה המכובדת שם. בינתיים צץ מועמד שלישי, **יוסי שפירלינג**, יו"ר התאחדות הסטודטים הארצית, שגם הוא

דוכרות המיפלגה. כרעם מתחבט בין שני מועמדים: עוזרו הירור **שלמי מוטי ליטמן** ואיש-הטלוויזיה לשעבר **אבי גוט**. למועמד השלישי, **אימיק לוי**, שתמך בחריש, יש בעיה.

■ רק נכנס פלג ללישכת העיתונות הממשלתית וכבר הוא קיבל מפרס מתנה. ראש הממשלה שלח לו צילום שלו שעליו כתב: "לישראל פלג, שתבונתו כפילגי מים טובים".

■ קודמו של פלג בלישכת העיתונות, **מרדכי (מרטון) דולניסקי**, שהיה קשור בארצות-הברית במאיר כהנא, לקח עימו בין שאר חפציו הפרטיים סיפריקודש, שהיו בחדרו. ממש באותו הרגע הביא **ארנון יקותיאלי**, היועץ הפרלמנטרי של **יוסי שריד**, שי לפלג: עש' רה כרכים משומשים של כיתבי **ברל בצנלסון**.

■ ערב בחירת מזכ"ל העבודה הכין צלם מעריב **שמואל (שמואליק) רחמני** כמה תצ' לומים. שכללו את כל האפשרויות: הוא צילם את ברילב, עם ברעם ועם חריש, את שני המתמודדים ביחד וגם כליאחד

רוזי בן-עמי שולחת לשון לעבר המצלמה. רוזי, אחותה הצעירה של הדוגמנית תמי בן-עמי. עוסקת אף היא באופנה, אך בצד המיסחרי של האופנה. בעיקר במכירה. היא באה בחברת חבר למסיבה שנערכה בתחילת השבוע ביפו. רוזי מתנשאת לגובה הדומה לזה של אחותה ושערה דומה לזה של תמי.

● **מנהיג הפועלים מאשרדוד יהושע פריץ:** "זאת חבילה חשודה. צריך להביא חבל ממשטרי שיפרק אותה".
● **שרה בינווייה שוכן דויד לוי:** "איך אני יכול לטור פר תוכנית כלכלית שאינה קיימת?"
● **הרב מנחם הכהן:** "הפשרה המסתמנת — הרבה אריזה ומעט חבילה".
● **ח"כ התחיה רפאל ("רסול") איתן:** לעיתונאי שביקש ממנו הבהרה: "על השאלה הזאת הייתי מכניס אותך לבית הסוהר".
● **השר יוסף בורג:** רק רופא יקבע את מועד פרישתו".
● **ח"כ אגודת ישראל אברהם ששירא:** "אני כבר הבטחתי פרס גדול למי שיעליל להכניס אותי לפולקסוואגן חיפושית. אבל אף אחד עוד לא בא לנסות".
● **הפרופסור אסא כשר:** על גאולה כהן: "ח"כית שמיי ללת כמו חתולה על גג פח לוהט".
● **מנהל הסינמטק התל-אביבי אלון גרבוז:** על חב" ריו: "כשיש הפגנה במוצאי שבת בכיכר מלכ"י ישראל אנו נפגעים".
● **מנהיג הליברלים לשעבר אלימלך רימלמ:** על חבריו: "אני לא אוהב להשי מיץ. אבל עליהם הייתי מחבר ספריקניות".
● **יהושע סובול ויעקב לזר בחותם:** אייטי — אירגון טירור יהודי.

אך הוא ממשיך לעבור יותר ממה שהרופאים מתירים לו.

■ **הזמר איציק בכר (מת):** חרו עם גבר) ישב באולפן עם המוסיקאי אריק רודיק, ומניי סיון מוסיקאלי אחד לשני נולדה מנגינה. השניים חיפשו מילים, ובכר לקח את רודיק עימו לאחותו **שוש שמיר**. היא האזינה למנגינה בקשב רב, למרות שהיתה זו שעת אחרי חצות, ושלפה מהמגירה מילים שחיברה לשיר, כמו בהילוך איטי. מצוידים במילים למניי גינה שבו רודיק ובכר לאולפן, הקליטו את השיר והוא הוכנס לתקליטו החדש של בכר.

■ **רודיק, הנשוי לזמרת לאה לופטין,** תפס את מקומו של **בצלאל אלוני** בחייה של עופי רה חזה — הוא המלחין והמנהל המוסיקאלי של הזמרת הפופר לארית.

כסוקי השבוע

● **השר לתפקידים מיר חדים עזר וייצמן:** "לאנשי המערך יש דחיה פסיכולוגית מהשלום. כי הם לא עסקו בו".
● **שרהאוצר יצחק מודעי:** על תוכנית הכלכלית: "אני לא מען להוציא אותה מהמגירה בלי שומרי ראש".
● **מזכ"ל ההסתדרות ישראל קיסר:** על מי שמעביר בים את עיסקת החבילה: "אחד חורק שיניים. שני שם רגליים. שלישי מרים ידיים".

כיס את מישכן הכנסת למגרלי שן מנותק מהעם. כתגובה הוא קיבל מסבירור מכתב שבו העיר לו הו"ר שהוא הימרה את פיו כשהופיע ללא מיקטורן, ואף הזהיר את שליטא מפני הצ' טננות, מפני שהורה על הגברת מיוזג-האויר.

■ **הפירסומאי יורם ברנע** קיבל מאשתו **עתליה** מתנה יוצאת-דופן ליום הולדתו ה-47. זוהי כרוז בנוסח עשרת הריב' רות, הכוללת את עשרת הצע' דים הבטוחים להתקף-לב ולגירושין. כתוב שם: "העבודה קודמת לכל — כל ענייניך

בעיקר לאירועים לא חשובים מבחינה תיקשורתית.
■ **שני שופטים מחוויים, עלי נתן** מירושלים ודויד וולך מתל-אביב, השתתפו בכי' נוס של אירגון השופטים הבינלאומי שנערך באחרונה בליכטנשטיין. לראשונה אחרי שנים רבות של חרם מצר מישפטים ישראלים. בואם של הישראלים זכה לכיסוי תיקי' שורתי הולם, ובעיתון יומי' בווארוץ, בירת הנסיכות הגנסי, הופיע תצלום של המשתתפים, ובו בלטו שני השופטים על רקע דגל ישראל.

אחד. אלוני הבטיחה לה נסיעה לחו"ל, אם התנועה תקבל שני מנדטים. אחרי שר"ץ זכתה כי שלושה, יצאו השניים לאר' צות-הברית למסע עבודה ומנוחה גם יחד, שנמשך אצל רפאלי חודש וחצי.

■ ועדת-הכספים קיימה דיון על העלאת תעריפי-הרואר. ח"כ חירות **חיים קופמן**, העיר לשרה-תיקשורת **אמנון רוד** **בינשטיין**, שלעיתים עובר חר' דש ימים עד שמכתב מגיע ליערו. הציע ח"כ הליברלים **אריאל ויינשטיין**: "אם כר,

אריה איבצן עובר את הגדר בין הקהל ליציע המכובדים כדי להעניק פרסים לזוכים באחד המיקצים בתצוגת סוסים מגזע ערבי טהור שנערכה בשבת בראשון-לציון. מפכ"ל המשטרה, הוזמן על-ידי מנחה התוכנית, שר המישטרה חיים בר-לב, שהוא פרש וחובב סוסים מושבע.

האישיים בכלל לא חשובים. אל תיעדר מהמישרד יותר מרי — ימי השישי אחרי-צהריים, השבתות והחגים הם זמנים מצוינים לעבודה. אל תתנתק מהעבודה — קח איתך חומר הביתה ותעבור עליו כעבר. אל תסרב לכל משימה, קח עליך הכל — עבודה נוספת, הרצאה, פגישה, ארוחה, הכל: כשאתה מגיע הביתה, הקפד לזכור את הצרות שהיו לך במשך היום כעבודה. אל תבזבז זמן להפסיק קתיקה או לארוחת-צהריים: נצל כל דקה לפגישה ולעבודה.

אל תבזבז זמן על תחביבים — דיג, קריאה, ספורט ומישחקים — אין בהם כל תועלת, חבל על כל רגע. אל תיקח חופשה ואל תצא להשתלמויות. אין שום סיבה שתחלק סמכויות, מוטב שתעשה הכל לבד. יש הרבה שעות ביממה. אם עבודתך כרוכה בנסיעות, כראי שתסיע בלילה — נצל את כל היום לעבודה. את הפגישות תוכל לקיים מוקדם בבוקר. לא במיקרה הביאה תעליה לבעלה כרוז כזו. לפני ארבע שנים עבר ברנע בהצלחה ניתוח-לב פתוח.

■ **אשתו של המלחין נעדרה** בשבוע שעבר מהקונצרט החגיגי שבו בוצעה יצירה של בעלה, על-ידי התיזמורת הפילהרמונית, ואילו הבעל נעדר מביצוע בכורה של יצירת אשתו על-ידי נגני הפילהרמונית. אבל לשניהם היתה סיבה טובה: שתי היצירות בוצעו ביום החמישי שעבר באותו הזמן. היו אלה יצירות של **נועם שריף**, מטמורמוזות על גיליארד. ושל אשתו היפה **אלה לזר**, אחותה של מבקרת-התיי אטרון. **שוש אביגל**, שהשי תתפה כזמרת-אלט ביצירה פרי עטה, יצירה לפואמה לקול קלרינט צלו פסנתר וכלי-הקשה.

■ **ח"כ הליברלים בני שלמטא** מרוצה מאור מחילופי-הגברי על כס יושב-ראש הכנסת. מאן שהו"ר החדש **שלמה הילל** התיר לח"כים ולמבקרים לבוא למישכן בלבושם הרגיל, מלא שליטא התפעלות ממנו. הוא נזכר בהתכתבויות אינסיפיות שהיו לו עם הו"ר הקודם **מנחם סבידור** כעניין המיקטורנים והסנדרלים. שליטא טען אז. שמיקטורן. ענינה ונעליים הופי

נשלח לך בדואר את האישור על העלאת-התעריפים.

■ **השר ללאיתיק יוסף בורג** נשאל על-ידי חברים רתיים כיצד הוא מתייחס לנכ' ברים החילוניים שקיפצו בחברון בחג שימחת-תורה וסיפרי קודש בידיהם. את בורג הרגיו במיוחד שר התעשייה והמיסחר **אריאל שרון**, ושאליו הוא כיוון את תשובתו. "הרבה יותר קל לרקוד עם התורה ערב אחד", אמר בורג, "מאשר לשאת אותה כל השנה".

■ **עיתונאי ידיעות אחרות** נות **יחזקאל המאירי**, מותיי קי הכתבים הצפוניים, מסתובב אצל וחפזיראש. אלמונים פרצו לדירתו בצפת וגנבו ממנה רכוש יקר, בשווי של מיליוני שקלים. המאירי כבר פנה לחברים מה-ברנז'ה והודיע שישלם סכום של חמיש מאות אלף שקלים למי שיביא לגילוי הפורץ או הפורצים.

■ **דובר מישטרה-חיפה הטרי מיכאל רבינוביץ** טרם הסי פיק להמם את כיסאו וכבר הוא מסובסך עם הכתבים בעירי האדומה. הללו טוענים גנרו שהוא מריץ אותם יותר מדי,

ושבו התפתחויות חדשות בפרשת מנהל-הטלוויזיה: דן שילון, מסתבר, לא הסיר את מועמדותו למשרת המנהל.

שילון שהה בשבועות האחרונים בארצות-הברית, לצורך עסקי התיקשורת הפרטיים שלו. או הזדרזו מתחריו, או אנשיהם, להודיע בקול רם כאילו שילון אינו מועמד לתפקיד. אך לא כך הדברים. יתרה מזו: מניותיו של שילון, כך נראה בימים האחרונים, עלו.

אנשי הוועדה מנהל שאלו עמור (חרות) וקריאל (רוש) גרדוש (ימינה מחרות) יציבו נגד חיים יבין, כשמועמדותו תוצג. השניים טוענים כי יבין הוא מאנשי "המאפיה השמאלית".

גם אנשי המערך בוועדה מנהל יציבו, כנראה, נגד יבין, בעיקר בגלל העובדה ששימעותו פס בעצמו מתנגד למינויו של יבין כמנהל הטלוויזיה.

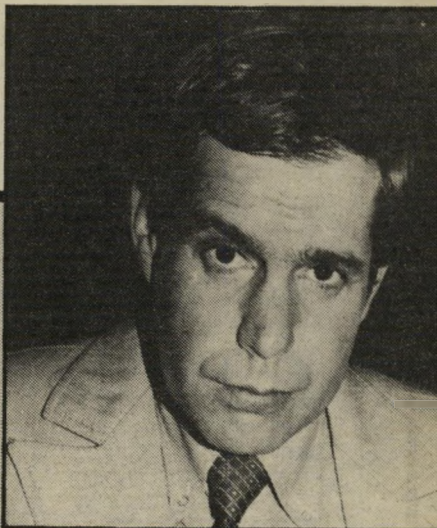
לוועדה עובדים בטלוויזיה יש בעיה. למרות שלמה אין זכות הצבעה במיכרז על משרת המנהל, אין ספק שבעלי זכות ההצבעה יצטרכו להתחשב ברעתם. רפי חלבי, יו"ר ועד עובדי עיתונות-ההפקה בטלוויזיה, הוא חבר טוב של חיים יבין ודן שילון, חב הרבה לשילון. היה זה שילון שעמד מאחורי חלבי בתקופה הקשה ביותר שלו, כשהיה כתבי-הטלוויזיה בשטחים הכבושים, וספג כמעט מדי יום התקפות פרועות מן הפו-ליטיקאים על כתבותיו. שילון, שהיה אז מנהל מחלקת-החדשות, עמד מאחורי חלבי ונתן לו גב.

בוועדה מנהל מסתמנת החלטה שלפיה ישול-בו שני המיכרזים — הפנימי והחיצוני — כך יוכלו כל המועמדים להירשם ברשימה אחת ולהתמודד זה כנגד זה.

ברור שהטלוויזיה, במצבה העכשווי, זקוקה למנהל חזק, בעל כושר-החלטה, כדי שיעמיד את הגוף על הרגליים. אך לא ברור אם אורי פורת, מנכ"ל הרשות, ירצה באיש חזק מתחתיו, ולכן יתכן שיווצר מצב שבו יישאר טוביה סער בתפקיד.

החליטו שלא להחליט

בישיבה שקיימו השבוע אנשי רשות-השידור עם פליאה אלבק, מפרקליטות המדינה, על האפשרות להגיש עירעור על פסק-הדין בעניין הלנה עסרם ושרי רז, הוחלט לשמור את אופי ציט העירעור אחרי שייגמרו ההליכים בבית-המשפט המחוזי, כלומר: אחרי שיוחלט על גובה הפיצויים.

עוזר קרפין
התנצלות

מבט לחדשות ניצל השבוע בנס. ביום הרביעי בערב, שלוש דקות לפני השעה 9, זמן שידור מבט. נכנס מיכאל קרפין, עוזר מבט. להוריה בקרה של אולפן בן, וגילה שנתב התמונה, שישב ליד השולחן, הוא שמואל כהן. קרפין החליט שכהן אינו די טוב כדי להעביר את שידור מבט. בגלל תקלות שונות שהיו בתחילת השבוע בשידור המהדורה, ואמר שאם לא יוחלף כהן, לא ישודר מבט.

מיד התחיל זיכוח סוער בין קרפין ואיר שמש, מנהל-המחלקה, בנוכחותם של חיים יבין, שהגיש באותו ערב את המהדורה, ויעקב אחימאיר, שאמור היה

ההחלטה תינתן בחודש פברואר. עד אז גם לא יינקטו צעדים נגד שרי רז.

כולם מתחלפים

דודו גילבוע, מנהל המחלקה הדוקומנטרית של הטלוויזיה, התפטר מתפקידו, אך לא נמצא לו מחליף. המישרה הוצעה לרסי גינת, מפיק ועורך כולבוסק, אך הוא דחה את ההצעה על הסף.

צבי (צבה) גורן, שחזר מגליציה, מנסה לקבל את התפקיד ואף הקים לעצמו לובי. מנהל-הטלוויזיה אינם ששים לתת לגורן את התפקיד, מכיוון שהגיעו שמועות פרועות מן התחנה הצבאית כי גורן רב עם העובדים, וכי אינו מסוגל לעבוד עם אנשים. מועמד אחר לתפקיד

מועמד שילון
בכל זאת

הוא אילון גרייטין, כיום ראש-מחלקת-ההרמה, או נעמי קפלנסקי, מפיקה בכירה, שהיתה אחת ממפיקות הסידרה עמוד האש. וגם שימעותו טסלר, העורך עכשיו על תוכנית חדשות מאוחרת בסיגנון אישי.

שמועות עקשניות אחרות מספרות כי מנהלי הטלוויזיה מעוניינים להחליף גם את צביקה שפירא, מנהל חטיבת-התוכניות. שפירא לא הגשים את התיקוות שתלו בו, ומתלוננים כי אינו עושה כלום. השיא היה בפרשת ספי ריבלין וחנה לסלאו, כששרה גינור, שהתפטרה, לא פנתה אליו כלל, והעניין הגיע עד אורי פורת. לשפירא הוצעה מישרה במישרת-הניגון, והוא כנראה יקבל אותה. אם יעזוב את תפקידו, לוטש יאיר אלוני, כיום יועץ מיוחד למנכ"ל, את

נס גדול היה פה

לספר על הכנסת. השלושה הצליחו לשכנע את קרפין לשדר בכל זאת את המהדורה, והיא התחילה באיחור של דקה אחת: 21:01. באולפן היו נוכחים גם חזי קוקה, חשד מלא, שהוא גם יו"ר ועדה-עובדי-הטכנאים, וציון סולרי, כמפקח-שידור, שגם הוא חבר באותו הוועד.

המהדורה שודרה כאותו היום ללא שום תקלה, דבר יוצא-דופן כשלעצמו. כשנגמרה ביקש קוקה וסולרי מקרפין שיתנצל לפני כהן, מוטיקו הטכנאים בטלוויזיה, אך קרפין סירב.

למחרת בבוקר שלחו חברי הוועד מיכתב בהל לטוביה סער, מנהל הטלוויזיה, ובו הדיעו כי אם קרפין לא יתנצל פומבית, הוא לא יקבל עוד את שירותי ההנדסה והטכנאים. פרושו של דבר שאי-אפשר יהיה לשדר את מהדורת מבט.

סער כינס את חברי הוועד לחדרו, ואחרי דיון ארוך, שנמשך חצי יום, הוכרח קרפין להתנצל באוזני כהן.

עיניו אליו. בזמנו ניסה להתמודד במיכרז על תפקיד זה, אך נכשל.

מאחורי המיקרופון

מחפשים עבודה

פרשת ערנה פאר בגלי צה"ל עומדת לפני סיום. פאר הודיעה לפני כמה חודשים בחגיגות דרמאטיות על התפטרותה מן התחנה הצבאית, אך לא עשתה שום דבר בנדון, פרט לעבודה שהפסיקה להופיע בתחנה.

פאר גויסה לצה"ל לפני שנתיים, כסגנית מפקד גלי צה"ל וחתמה עם הצבא על חוזה של שלוש שנים. חייל שברצונו לעזוב את תפקידו חייב לעשות אחד משני הדברים: למלא טופס 55 כבקשה לעזוב מן היחידה שבה הוא נמצא — או להגיש בקשה להתרת חוזה. פאר לא עשתה אף אחד משני הצעדים האלה, ולכן השאירו בגלי-צה"ל את חררה של ערנה פאר לרשותה, עד שתחליט לאן היא הולכת, אם בכלל. החרר עמר שם, ובו המזכירה והטלפון, ופאר ישבה בבית וקיבלה משכורת מצה"ל. מאז שעזבה את התחנה, נשמו העובדים לרווחה והאווירה בתחנה הרבה יותר רגועה.

השבוע עשתה פאר כמה צעדים מכריעים: היא באה לתחנה והתחילה לארוז את חפציה ולקחתם מן החדר. היא נפגשה עם אורי פורת, מנכ"ל החדשות, ועם גרעין לביארי, מנהל הרדיו.

פאר נמצאת בתופשה ללא תשלום מרשות-השידור, ועומדת לחזור לשם. היא היתה רוצה לעבוד בטלוויזיה, אך נראה כי תחזור לרדיו, שם עברה לפני שהתגייתה.

יתכן שפאר תהיה אחת המועמדות להחליף את שרה פרנקל, ראש המערכת בתליאבי, אם זו אכן תוחלף בתום שישה חודשי-הנסיון, העומדים להיגמר בקרוב.

תחרות בלתי-הוגנת

רון בן-ישי, מפקד גלי צה"ל, מגבש תוכנית מהפכנית, הגורמת לסערה בתחנה.

הוא עומד להציע כי יומי-החדשות של התחנה, המשודרים כיום בריוק באותן השעות שבהן משודרים יומי החדשות של קול ישראל, ינדרו בחצי שעה. כלומר, תחת יומן-הבוקר המשודר מידע עד 9, ישודר היום בין 8.30 ו-9.30, וכך לגבי יומן-הצהריים, שיתחיל ב-13.30, ויומן הערב, שיתחיל ב-19.30.

בן-ישי, המתגורר בירושלים, בא בכל יום למישרו בתליאבי. הוא יוצא מן הבית בשעות הבוקר המוקדמות, ושומע בדרך חצי שעת-שידור של יומן החדשות של קול ישראל. המתחיל בשבע, ואחר-כך עובר לגלי צה"ל ושומע את אלכס אנסקי. אם יעתיק את שידור יומן גלי צה"ל לשעה 8.30 בבוקר, יוכל אנסקי להתחיל את תוכנית-הבוקר שלו בשעה 7.30, דבר שימשוך אליו מאזינים נוספים, השומעים בכל בוקר את שידור היום של קול ישראל, ולא יצטרך להתחרות בהם.

בתוככי הרשות

איפה הוועד-המנהל?

יו"ר הוועדה מנהל, מיכה ינון, מתקשה בשבועות האחרונים לכנס את כל חבריו (שישה במספר) לישיבות.

ישיבות הוועד היו קבועות ליום הרביעי בשבוע, בשעות הצהריים. לפני כמה שבועות הודיע נתן ברון (ליכוד) כי יום הרביעי אינו נוח לו, מכיוון שהוא מנהל בית-ספר לעיתונות, והלימודים בו מתקיימים ביום השני והרביעי. לכן הוחלט על דעתו כי ישיבות הוועד יתקיימו ביום הראשון בשבוע.

אך גם כאן התעוררה בעיה. אחרי ישיבות אחדות ביום הראשון הודיע אורי פורת כי לא יבוא עוד לישיבות הוועד ביום הראשון, מכיוון שביום הזה הוא עוסק במאורעות סופי-השבוע ברשות, עוסק בישיבה עם פורום-החדשות ועם מנהלי הרדיו והטלוויזיה. גם הד"ר ישראל (גרי) ליק"י, סגן הודיע כי אינו יכול להגיע בימי ראשון.

הפשרה שהושגה: לא תהיה השבוע ישיבת הוועד-המנהל.

הוועד המטייל

הישיבה האחרונה של הוועד-המנהל התקיימה במגדל-העמק. שאלו עמור, ראש מועצת מגדל-העמק, שהוא גם חבר הוועד-המנהל, אירח את חבריו, וערך להם סיור בכל המפעלים בעי-יירה. היחיד שלא יכול היה להתאסף ושעך במקום קניות היה ארמונד סחייק, מנהל הרדיו בערבית, שקנה לעצמו מעיל עור ב-350 דולר במפעל בגד-עור.

כרמלה כאשת-חברה
מתיחה של חברים לעבודה

אני מוכן לדבר רק עם הבחורה היפה שהיתה כאן אתמול מקול ישראל. אני לא מוכן לדבר עם אף אחד אחר, וזה יכול מצידו להיות גם המנהל של הרדיו. מישל סרוסי, מנהל פועלי אשרור, היה נחוש בהחלטות. מה שיש לו להגיד לאמצעי-התיקשורת הוא יעביר באמצעות "הבחורה היפה" שהצליחה לרכוש את אמונו. שהעבירה לדעתו את דבריו. "כמו גבר".

הבחורה לא היתה אלא כרמלה מנשה, הכתבת הכישרונית והבולטת של מחלקת החדשות בקול-ישראל. הצליחה במשך שנה לעשות מה שלא הצליחה כמעט אף אשה לפנייה — להוכיח למנהל-הרדיו, למנהלי מחלקת-החדשות, לעמיתיה הכתבים ולקהל המאזינים, כי גם אשה צעירה יכולה להיות כתבת-שטח של הרדיו, ושאינו צורך בהכרח להיות גבר כדי למלא תפקיד הרורש מהעוסק בו להקדיש את עצמו 24 שעות ביממה.

השבוע קטפה מנשה בעלת המראה האקוטי, את פירות עבודתה המאומצת והקשה, את פירות השעות הארוכות שבהן בילתה צמודה לטלפון ולאיטוריות, את הלילות הארוכים שבהם בילתה באולפן והימים הארוכים שבהם בילתה בשטח. היא מונתה כתבת לענייני-מישורה, במקומו של מייק הולר הוותיק והפופולארי.

תפקיד זה, שהוא קשה במיוחד ודורש עירנות מתמדת בכל שעות היממה, מילא הולר במשך 15 השנים האחרונות, אם הממונים על כרמלה מנשה מצאו כי מכל הכתבים הנמצאים כיום במחלקת-החדשות היא-היא המתאימה למלא תפקיד חשוב ומרכזי זה, הרי שאין מחאמה גדולה מזו לצעירה, שהחלה את דרכה העיתונאית מאחורי שולחן המזכירה במחלקת-הטכנאים של הרדיו.

"בסך-הכל

פקידה"

כרמלה הגיעה לרדיו מייד כשסיימה את שירותה הצבאי, והתקבלה לעבודה במחלקת הטכנאים. תוך כדי עבודתה כפקידה השלימה את בחינות-הבגרות, נרשמה ללימודים באוניברסיטה, עשתה תואר בריאני בהיסטוריה של ארץ ישראל והחלה ללמוד לתואר שני.

כל אותה תקופה היה ברור לכרמלה שהיא לא תישאר זמן רב מאחורי שולחן-המזכירה. לא כך חשבו עמיתיה ברדיו. הם היו בטוחים כי כרמלה תסתפק בלימודים אקדמיים בשביל הרוח, ובעבודת פקידות בשביל הפרנסה. הם לא העלו בדעתם כי "הפקידה" של הטכנאים תגיע למעמד כה חשוב במחלקת-החדשות.

כרמלה התעלמה מהנשמות הטובות, והיתה נחושה בדעתה, אם לעבוד ברדיו, או לא כמו כירה אלא מאחורי המיקרופון. לתדהמת עמיתיה לעבודה, נרשמה לקורס כתבים, עברה אותו בהצלחה.

אך גם כשסיימה את הקורס לא פרש איש שטיח ארום לרגליה, ולא הציע לה עבודה במחלקה שלו. כרמלה כבר היתה על סף היאוש. היא התלהב מלילות אל האולפנים, כשלא היה בהם איש, יושבת ליד המיקרופון וחולמת על הרגע שנתן לה לומר לתוכי.

בפעם הראשונה התמנתה אשה לתפקיד של כתבת לענייני מישטרה ופלילים בין שוטרים וגנבים

אף פעם לא תמצאי חתן אם תעבדי כליכר קשה. והיא השיבה לו: "שטויות. תן לי לבנות את עצמי ותראה איך שהעבודה לא מפריעה לחיים הפרטיים שלי".

החברה החליטה להכין לה תרגיל. הם ידעו כי היא קבעה פגישה עם אחד ממחזיריה. דקות אחדות לפני הפגישה צילצל הטלפון בביתה, והיא התבקשה לצאת לכתבה. בלי בעיות ביטלה

המסוק המכוון את תנועת כליהרכב בשעות הבוקר.

הנהגים בדרכים התרגלו לשמוע את כרמלה מנשה מדווחת להם מהמסוק המשטרה. כשלא נמצאו כתבים שייצאו למשימות בשעות בלתי-שגרתיות, תמיד נמצאה כרמלה. לא היתה פעם שהשיבה בשלילה כשהטילו עליה משימה. אהרון ברנע, כתב-הדיוו לעניינים

העורך הראשי של התוכנית הפופולרית קול ציבעי הרשת. והטיל עליה להכין כתבות בשידור חי לתוכנית היומית שלו. כרמלה טוענת כיום כי הכתבות בקול ציבעי הרשת היו בשבילה סטאו בלתי-רגיל, בית-ספר לכתבות רדיו.

מאוחר יותר עברה למחלקת התוכניות הרדיו מנטריות וערכה את התוכנית ארץ חמדת. אך הצעירה הטמרמנטית לא הסתפקה בתוכנית אחת לשבוע. היא חיפשה אתגר, חלמה להגיע לחדשות. מנהל מחלקת-החדשות בתקופה ההיא, רוני וניאל, התבטא לא אחת כי לדעתו אשה אינה יכולה לעבוד במחלקתו. שכן זו עבודה לגברים בלבד.

כרמלה לא הסכימה איתו. אחרי הכל היתה רווקה, חופשיה מהתחייבויות. גם הרומן הממושך

ההודמנות נקרתה בדרכה כאשר השררן גרעון הור, שעשה את התוכנית אור-ירוק, הציע לה להכין כתבה לתוכנית.

מי שזוכר אותה בתקופה ההיא מתאר אותה כהיסטרית גמורה. היא עצמה אוהבת לספר כי פחדה פחד-מוות. "אחרי הכל", אמרה פעם לידירה, "כל העניין של קורס-שדרים היה כרי לצאת מאחורי שולחן-הפקידות. אני לא הייתי מאלה שכתבו לעלון בית-הספר. חלמתי על כתבות, אבל לא הייתי בטוחה שאני מסוגלת".

כרמלה נשלחה להכין כתבת-מישאל בין נהגים. בבוקר שבו שודרה הכתבה היא קמה ב-6, כדי להאזין לעצמה. לחבריה הקרובים, המעטים שפירגנו לה, סיפרה כי היא הרגישה לא בנוח כחצר של קול-ישראל. היא ידעה שהנשמות הטובות מתלחשות: "מה היא? בסך הכל פקידה

כתבת-מישטרה מנשה להיכנס לסנדלים של מייק הולר

כרמלה את הפגישה. מאוחר יותר הסבירה כי אם אדם רוצה לרכוש לו שם להוכיח שהוא טוב, הוא צריך לפחות בתחילת הדרך לתת את המקסימום. והמקסימום זה גם על חשבון החיים הפרטיים.

אחרי שהוכיחה לאחראים עליה כי היא כתבת מוכשרת, קיבלה את נושא הכריאות. היא הצליחה להפוך את הנושא המשעמם לנושא חרשת ראשון במעלה. כמעט שלא היתה מהדרת חדשות בלי ידיעה בנושא הכריאות. כמעט שלא היה יומן בלי כתבה של כרמלה מנשה. מהר מאוד החלו הממונים שטיילים עליה סיקור של נושאים חשובים גם בתחום הכלכלי, כמו מו"מ מיקצועי ושכירות. בתקופת הבחירות הוטל עליה לסקר את תמ"י.

החל מהשבוע נכנסת כרמלה מנשה לנעליו של מייק הולר. כשהיא נשאלת איך ההרגשה היא משיבה בהומור: "מייק אמר לי להגיע שאי-אפשר להיכנס לנעליו שלו, כי הוא תמיד נועל סנדלים".

ברגע של גילוי-נפש היתה כרמלה מוכנה להתייחס לעבודתה של אשה במחלקת-החדשות. ואמרה: "העבודה הזאת, אם רוצים לעשות אותה טוב, מצריכה שעות רבות. קשה הדוק עם המרד אינני וכיסוי מכל הכיוונים. אני לא מתפלאת שאין בחורות בחדשות. זה לא בגלל הרדיו, זה מפני שלאשה שהיא גם אם לילדים זה בלתי-אפשרי. את צריכה להיות צמודה לאיתורית ולטלפון 24 שעות ביממה. כולל שבתות וחגים".

ככתבת לענייני-מישטרה עומדת כרמלה מנשה לסקר מיקרי רצח, אונס, שוד וצרות אחרות.

יש להניח שהאיתורית והטלפון לא יתנו לה רגע מנוחה. בשעה שמאזינה יישנו את שנתם בלילות, יעיר אותה הטלפון. היא תקום במהירות ממיתסה החמה, תיכנס לאוטוביאנקי שלה ותדהר אל מקום האירוע. היא תילאץ לראות גוויות, זונות, סמים וטרסורים. לשכוח שהיא בעצם ילדה טובה מבית טוב, ולדרוש על מה שיראו עיניה ויקלטו אוזניה.

כששואלים אותה איך תעמוד בזה, היא משיבה. שלמרות שאסור לה להתראיין, היא מוכנה להצהיר באופן חד-משמעי-וברור: "אני אעמוד בזה. ועוד איך אעמוד בזה".

כרמלה מנשה. עוד נשמע ממנה.

ערכיים. שהיה תקופה קצרה ראש מערכת החדשות בתל-אביב, סיפר: "הייתי צריך לשכנע את המנהלים שכאשר אין ברירה, אפשר לקחת את כרמלה".

היא נאחזה בצפורניה בכל הודמנות שניתנה לה, והסתובבה בהרגשה קשה. בין כתבה לכתבה היא היתה מזילה דמעות, אך את איכותה ככתבת הצליחה להוכיח בפרק זמן קצר ביותר. בתקופת הבחירות המוניציפאליות הפעילו אותה מחוסר כוח אדם. כרמלה עברה מ-7 בבוקר עד חצות. כל חייה הוקדשו לעבודה. היא היתה נחושה בדעתה להצליח ויהי-מה. בעבודתה ראתה שליחות — לא רק להוכיח את עצמה, אלא גם להחזיר לכל אותם שלא האמינו כי נשים יכולות לעבוד במחלקת-החדשות, להוכיח להם מנה אחת אפיים. שהן כן מתאימות.

עוד נשמע

העבודה פגעה כמובן בחייה החברתיים. באחת משיחות הלילה במערכת אמר לה אמנון נדב, כתב לענייני-מיפלגות: "מה יהיה, כרמלה?

כרמלה בעריכה של כתבה (לידה: טכנאי-הרדיו יעקב בלסנבוים) הבחורה שהגיחה מאחורי שולחן-הפקידות

שלה עם גירעון לכי-ארי בא אל סיומו. היה לה כל הזמן שבעולם להקריש לעבודה. היא ידעה שתוכל להימצא בשטח בכל שעה, לענות לכל קריאת טלפון ולבלות שעות ארוכות באולפן. היא סיפרה על רצונה לעבוד בענייני חדשות לכמה מדידות. היו כאלה שראו בה אסטרטג נאותית, החולמת על דבר בלתי-אפשרי. אך דו"ר קא עורך ספיר, מפיק-לילה במחלקת-החדשות, החליט לעזור לה. בכל פעם שהיה חסר לו כתב, הוא פנה אל כרמלה.

מזלה של מנשה התמול, ואף אחד מהכתבים לא הצליח לתפקד ככתב במסוק. "כולם הקיאו", סיפרה, "או לא אהבו לטוס". היא לא הקיאה ודווקא אהבה לטוס. עלתה בכל בוקר ב-6 על

של הטכנאים. מה, היא חושבת שהיא יכולה להיות עיתונאית?

כרמלה ידעה, כי בכל מקום-עבודה קשה מאוד לעבור מסטאטוס אחד לאחר. על אחת כמה וכמה במקום תחרותי כמו הרדיו. לא אחת היתה אומרת, שהיתה מעריפה להגיע לרדיו בגיל 26, ולא בגיל 20, שבו התחילה. במיוחד היתה מתרגזת כאשר היו אומרים לה: כל הכבוד, איזה מעבר יפה מפקידה לעיתונאית! "מה, אני סינדרלה?" נהגה לשאול את המעוררים. "הרי למדתי באוניברסיטה והיה ברור שלא אשאר פקידה כל חיי".

היא תמיד נהגה למחות נגד מחמאות בסיגנון זה ולהסביר, שרוב העיתונאים התחילו בקטנות והגיעו לרדיו אחרי שסיימו לימודים באוניברסיטה. היא פשוט למדה כשעבדה כפקידה ברדיו, הם למדו כשהיו מלצרים או פקידים כמקום אחר.

מסוק

ההזדמנויות

עבודה כי הסכה מפקידה לכתבת לא היתה בעיית החברתית היחידה של כרמלה. בשנת 1978, כאשר היתה בקורס כתבים, הכירה עורך תוכניות בכיר והתפתח ביניהם רומן. לימים הפך עורך התוכניות גירעון לביארי למנהל הרדיו. לא כולם ראו בעין יפה את העובדה שמזכירת הטכנאים לשעבר וחברתו של מנהל-הרדיו שואפת להיות עיתונאית.

כרמלה היילה דמעות רבות בעקבות הליח שושים והבחישות מאחורי גבה. היא היתה נפגעת בקלות, לוקחת ללב וזוכה.

אך היו בקול-ישראל גם כאלה שעודדו אותה וראו את הפוטנציאל הטמון בה. אחרי שניתנה לה הודמנות עליידי גרעון הור, בא רויד מרגלית,

חברים מספרים על כרמלה

חבריה לעבודה של כרמלה מנשה ומנהליה אינם יכולים שלא להתפעל מעבודתה הטובה. יואל רום, מנהל חטיבת-החדשות בקול-ישראל, אמר השבוע: היא כתבת מצוינת. ואני בטוח שתצליח בעבודתה ותעשה אותה טוב. להיות כתבת זה לוותר על הרבה דברים, וכרמלה עושה זאת. הלוואי שהיו לי עוד חמש כמוה".

אמנון נדב, כתב-הרדיו לענייני-מיפלגות ויו"ר ועד-העובדים, אמר: היא טובה גם מבחינת הפוטנציאל וגם מבחינת עבודתה בשטח. היא אחת הכתבות החדשות הטובות שלנו. ויש תוצאות. יש לה הכישרון לתפוס חדשות ולעזור קשרים. הבחורה עובדת יום ולילה. כשעבדנו יחד בבחירות, הייתי המום מכשר-העבודה שלה. וגם אחר-כך, כשעבדה על נושאים כמו צרכנות ובריאות, היא היתה עובדת משש בבוקר עד חצות. היא השתלבה גם מבחינה חברתית במערכת. ואנשים לא מנסים להסגיר לה רגלים. האמת היא שהמינוי שלה מפתיע לפחות. אם לא יותר, מן המינוי של טלי זלינגר ככתבת צבאית של דבר".

חברים אחרים במערכת אמרו כי עד עכשיו כרמלה היתה כל היום במערכת ובעבודה. עכשיו, עם קבלת התחום החדש, תהיה גם כל הלילה.

הוא נולד כפולני נוצרי ★ הוא התגייר כדי להזדהות עם הקורבנות של הרדיפות הגיזעניות בארץ לימין הקיצוני והוא היה מזכיר תנועתו של מאיר כהנא ★ עכשיו הוא מזדעזע

א"י אחסום כגופי את מאיר
יאיים על הערכים" ההכרזה אינה מפתיעה. רבות כמוה נשמעו בזמן האחרון. אך זהותו של המכריז היא בהחלט מפתיעה. אמר זאת אנדרי קלצ'ינסקי — צייר, חבר מרכז תנועת החרות, המוכר מזה שנים כלוחם בשגרירות הגרמנית בגלל היחס הסלחני לנאצים במערב-גרמניה.
קלצ'ינסקי, איש הימין הקיצוני, שכמה מנאשמי המחתרת היו מחבריו הטובים ואילו הוא עצמו היה מזכיר תנועת כך של מאיר כהנא בתחילת שנות ה־80 (העולם הזה 1.8.84), עובר כאחרונה מהפך מחשבות.
בימים אלה הוא עוסק באירגון קבוצה חרשה של אנשי ימין ושמאל שתקרא הליגה למילחמה בפאשיזם. בין שיחת טלפון אחת לשנייה מהמטה שלו, בדירתו השכורה בפאשיזם תל-אביב, הוא אומר על שותפו הפוליטי לשעבר, הח"כ הנאצי: "העולם כבר קבע את עמדתו מה עושים למי שנאשמים בפשעים נגד האנושות, וזה בא לידי ביטוי ברצועות שהוא משמיע ובמעשים שהוא מטיף להם. בית-מישי פט בנירנברג, ששפט את הנאצים ב־1946, קבע זאת — לא אני".

עד זוב דם ★
אנשים רבים משנים את דיו
עותיהם מן הקצה אל הקצה, אך

אך עתה הם היו טורדים בענייני יום-יום.
בגיל 18 התגייס קלצ'ינסקי לצבא ואף נשלח לקורסי קצינים. הוא לא סיים אותו — "לא העליתי על דעתי שקיימים מימדים כאלה של אנטי-שמיות. כל קבוצת חיילים היתה נהנית לשחק במישחק החרדת מיכנסים. כך הם היו יכולים לגלות מיהו יהודי. "סירבתי להסיר את המיכנסים. נשלחתי לכלא, ואז הבנתי שיש לי גורל משותף עם העם היהודי".
בשנת 1957 הגיעו לארץ ההורים, אנדרי ואחיו הצעיר ממנו, בוגדן. אנדרי ביקש להתגייס מייד לצה"ל. הסבירו לו שטוב יעשה אם יתגייר. "אמר לי שיש לי משהו מיותר בין הרגלים", אומר קלצ'ינסקי בחיור, "מכיוון שלא הפריע לי שיחתכו — הסכמתי מייד".

אובדן צלם-אנוש ★
באז עברו עליו ניסים ונפלאות.
הוא הספיק להסתובב בשולי ה־שמאל הרדיקאלי בארץ, למכור ציורים מבית לבית, פרי מיכחולו ומיכחולם של אחרים. הוא הגיע לתנועת החרות, בזכות היחס השלילי שהם גילו ליחסים בין ישראל וגרמניה. בין קלצ'ינסקי ומנחם בגין נקשרו יחסים מיוחדים. אחר־כך התחבר קלצ'ינסקי עם אריאל שרון. הוא הקים אירגון חצי מחתרת.

אחסום אותו בגופי!"

בל נשכת. שנועד לפגוע בשרידי הנאצים בכל העולם והרחיק עד הימין הקיצוני (העולם הזה 4.4.84).
היום הוא כבר מדבר אחרת. קלצ'ינסקי הוא אב לשתי בנות יפהפיות. סמדר (סמדר) ושרון. הצעירה קרויה על שמו של שרידתעשיהוהמיסחר. הן כוכבות-קולנוע. הבכורה סמדר, 22, היא רוגמנית צילום מבוקשת. שרון, בת 16, היא בתחילת דרכה על המסך ומול המצלמה, והיא תככב בסרט ישראלי חדש. חסמבה ושוודי הסרסים.
אומר היום קלצ'ינסקי, במבט לא-חור, כשהוא סוקר את חייו יוצאי-הדופן: "לא התגיירתי כדי שבני עמי החדש יעשו לערכים את מה שבני עמי הקודם עשו ליהודים. אז ראיתי בכך אוברון צלם אנוש. ולכן התגיירתי. אבי הציל יהודים משום שבני-עמו התנכלו להם. האם עמי החדש יאלץ אותי להגן על העם השני שחי בארץ הזאת?"

אפסים רקובים ★
קלצ'ינסקי מדבר בלהט. הוא קדיין מתקשה להבין מה קורה כאן. הוא נמלט ממשבר זהות בפולין, כשהוא משאיר אחריו מישפחה גדולה, דוד המשמש מזכיר-כנסיה ואחרים, שהם בעלי דרגות בצבא. עתה הוא חש במחנק דומה שאיפיון את צעירותו. "אינני חושב שמה שקורה כאן, גיזענות, נאציזם וטירור נגד ערכים, זהו שאלה של ימין ושמאל. גם אני למדתי יהדות, ואני זוכר שלימדו אותי שהמייחד את הדת היהודית היא ההומאניות שלה וערכיה הנעלים.

אנדרי קלצ'ינסקי רוצה להקים "ליגה למילחמה בפאשיזם", שבה יתלכדו אנשי הימין והשמאל נגד תנועתו של מאיר כהנא

קלצ'ינסקי הפסיק אז את שביתת-הרעב בהתערבותו של מנחם בגין. סיבת השביתה: היחס העדין של בתי-המישפט בגרמניה למושעי-מילחמה נאציים.

JUDE קלצ'ינסקי שובת רעב מול שגרירותה של מערב-גרמניה בתל-אביב, ועל חולצתו טלאי צהוב והכתובת "יהודי" בגרמנית.

המהפך הנפשי של קלצ'ינסקי אינו דומה לזה של אחרים. מפני שהוא נולד כנוצרי והתגייר מתוך הכרה חופשית בגיל 21.
חייו של הפולני בן ה־47 הם סיפור מרתק בפני עצמו. הוא נולד בשנת 1937 בעיירה קטנה, צפונית לוורשה. אמו, ארנה, היתה נצר רחוק למישפחה יהודית. האב, קאתולי אדוק, לא היה קרוב מעולם ליהדות. הסב, אבי האב, לא חיבב יהודים במיוחד.
מילחמת העולם השנייה קירבה את מישפחת קלצ'ינסקי ליהדות. מספר אנדרי: "הייתי ילד כשפרצה המילחמה. ואת השנים הראשונות לחיי אינני זוכר היטב. אבל בבית דיברו על מה שאבי ודיסלב, עשה למען הצלת יהודים. לא ידעתי אז מי הם ומדוע הם נרדפים. אבל ידעתי שהוא ואמי, ארנה, עסקו יום ולילה בהצלתם. חלקם אף הוסתרו אצלנו בבית. אחרים קיבלו עזרה. כסף או מזון, והמשיכו הלאה כדרכם. כשגרלתי הסביר לי אבי שהוא עשה מה שעשה משום שרצה שבכל בוקר יוכל להביט במראה בגנ'זקוף ולא לירוק עליה מבושה".
אחר־כך זוכר אנדרי סיפורים ומריאות יהודים רתים מובלים ברחובות, כשהם מוכים עד זוב דם.
ביקור בוורשה הותיר בו, כילה, רושם עז ביותר. הפולנים והגרמנים היו תמידיים בעניין אחד — כך הוא משחזר כיום חוויות שהוא זוכר מאז — שהיהודים חייבים להיעלם.
שנות צעירותו ובחרותו עברו עליו כנער פולני לכל דבר. מאורעות המילחמה היו נחלת-העבר. בנייהמישפחה התגאו במעשי ההורים בזמן המילחמה.

★ הוא הצטרף מעשיו הגיזעניים

שהיא נתנה לעולם כולו. אינני חושב שהתופעות המכוערות האלה קשורות באיזה צורה לתורתו של זאב ז'בר טינסקי ושל בגין, ממשיך דרכו. הם התייחסו בכבוד לערבים, ולא העלו על רעתם לגרש אותם או לפגוע בהם.

„קראתי שז'בוטינסקי אף הרחיק לכת בדרישתו למתן זכויות שוות לערביי ישראל, לצד היהודים. לדעתי הגיוני של כהנא הם אנשי השוליים הרקובים והמסוכנים של הימין, ממש כמו שזה התחיל בגרמניה, כשהימפלגה הנאצית היתה מורכבת מאפסים כא"לה“.

על הטיור האנטי-ערבי יש לו ריעה נחרצת: „אם מישוהו כאמת חושב שיש להילחם בטיור הפלסטיני, יש רבים חוקיות לעשות זאת. שיצטרף ליחידות מוכחות של צה"ל, לשירותי הביטחון או למישרה. אבל סתם כך לפגוע בחפים מפשע? עכשיו נוצרת כאן אווירת לינץ' נגד הערבים, וזה יביא אנשים כמוני למצב שנצטרך להגן עליהם בגופינו, משום שיש לי הרגשה שגם השילטונות לא עושים הכל כדי להגן על המיעוט שחי בתוכנו“.

קלצ'ינסקי אינו מזלזל בכהנא ואינו רואה בו תופעה מיקרית, חריפה. מי שהכיר אותו מקרוב הוא בו לפחדנותו, אבל הוא חושש ממה שהוא מכנה „תיסמונת כהנא“.

אומר אנדריו: „היום זהו כבר לא מיקרה בודד, פה ושם, של התנכלות

במגינים אנדריי אהוב במגפיים גבוהים, זכר לימי ילדותו.

איש הימין קשור בטבורו לתנועת החרות (מלמעלה למטה): עם אריאל שרון בבחירת הפנימיות בתנועה, שנערכו בקיץ האחרון; לצידו של מנחם בגין. שאותו הוא מעריץ עד היום.

מחר הוא יפגש ביהודים. אין לי ספק בכך. לכן החליט לעשות מעשה ולייזם את הקמתה של הליגה למילחמה בפאשיזם. „לא נסתפק במילים יפות ובהפגנות. חייבים להגן בגופנו במי שכהנא רוצה לפגוע בו, חייבים להר"אות לו שהוא לא יעבור. הוא פחדן גדול, ואם תומכיו יראו שהוא שפן — הם יתרחקו ממנו. אם המחוקק או הצבא לא מסוגלים להגן על ערבים, אנחנו חייבים לעשות זאת. אם ציבור של לוחמים אנטי-פשיסטיים יעמוד כחומה מסביב לכפר ערבי, הוא לא יוכל לעבור שם. אני בטוח שהוא אפילו לא יתקרב.“ קובע קלצ'ינסקי בביטחון.

„אין שני סוגי מוסר!“

כשם שלריקוד טנגו דרושים שניים, כך גם להקמת אירגון כזה דרוש שיתוף-פעולה בין ימין ושמאל. „יש כאלה שאני פונה אליהם, שאינם מבנים שאם לא נתאחד היום למיל"חמה בכהנא. הרי שמחר גם אנשי

השומר-הצעיר וגם הרוויזיוניסטים יוצ"או להורג, ללא שום הבדל.“ הוא אומר כעצב. כאשר נתפסו חברי אירגון הטיור היהודי, נרעש קלצ'ינסקי. הוא אף שיגר מיכתב למי שהיה אז ראש הממשלה, יצחק שמיר, והביע את פליאתו שרוקא ראש-ממשלה מטעם חרות הביא למעצרו של „טובי הבחור רים ביהודה ובשומרון“. היום הוא כבר מדבר אחרת. „יש הבדל בין כהנא ונאשמי המחתרת. הם אפילו ביקשו להתנתק ממנו, אבל בכל זאת, למרות שאני אוהב את חלקם ומכיר אישית כמעט את כולם, אני לא מסוגל לסלוח למי שירה בשלושה סטודנטים חפים מפשע במיכללה בחברון, או כמי שיר"רים בילדה במאפיה, בשכם והורגים אותה, רק משום שהם לא יהודים. למרות הסימפטיה האישית אליהם, אני מוועז ממה שהם עשו.“ „בכלל, מה שהם עושים ביושבים ביהודה ושומרון, כשהם נכנסים ממש לתוך השוק הערבי והופכים דוכנים, זה מזכיר לי סיפורי פוגרומים נגד יהודים שעשו בפולין.“

בפתיחת תערוכה; קלצ'ינסקי מוצא מאולמי העצמאות במצודת זאב, שם הפריע לנאומו של יצחק שמיר. בתחילת שנת 1984. למטה: תעודת חבר מרכז תנועת החרות שלו. הוא חבר התנועה מאז ראשית שנות השיבעים.

קלצ'ינסקי מצביע על הסתירה המוסרית הישראלית האופיינית. הם בוכים על מה שקורה בבתי-המועצות ובארגונים, אבל שום מילה על מה שנעשה לערבים בארץ ומעבר לקר הירוק. אין שני סוגי מוסר, וכדאי שגם כוחות-הביטחון ידעו את זה. הרבה זמן הם העלימו עין ממה שהתרחש אצלם מתחת לאף.“

תשובה להיטלר

הוא מתקשה למצוא את כל התשובות למה שמתחולל היום בארץ. אין לו הסברים בנויים לתלפיות מרוע התחזק כלי-הימין הפאשיסטי נאצי. אבל הוא מביט אל העתיד. „זה אינו הכרח המציאות. בני-אדם יכולים לשנות את מהלך חייהם. אילו ניתנה תשובה הולמת להיטלר בראשית שנות ה-30 אירופה לא היתה נהרסת. אם ניתן היום תשובה מוחצת לכהנא ולטיור האנטי-ערבי, נוכל לשנות כמו ירינו את גלגל ההיסטוריה שלנו.“ הוא מס"בניציון ציטרין כס.

ריבה בהר:

"במצב הנוכחי, הנסף הכך להיות ערך עליון!"

כל פרופסור חי ונושם בארץ כבר נשאל מה דעתו על המצב הכלכלי ואיזה דרכים יש לו להצלתו. כולם כבר ראינו ממשפחות מרובות-ילדים ומעוטות-יכולת. מה קורה לאחרים? מה קורה לרווקים ולרווקות. שבדרך-כלל אין להם דירה משלהם ורק משכורת אחת נכנסת לחשבונם?

ריבה בהר היא רווקה בת 35. החיה בדירה שכורה בתל-אביב. איך היא מסתדרת. מה היא חושבת על המצב?

אני צפיתי את המצב הכלכלי לפני שנה. הייתי סוכנת-נסיעות וממש ברגע הלפני אחרון, כשהבנתי שהמצב הולך ורע, המרתי את העניין בעבודה, בפרנסה ובכיתחון כלכלי. למזלי, התקבלתי לעבודה כשכירה בכור, ומאז אני עובדת שם כמזכירה בכירה.

● מה שכרך?

שכרה של מזכירה בכירה בכור הוא בערך 250,000 שקל.

● ומה ההוצאות שיש לך?

הדירה עולה לי 300 דולר. אלא, שלמזלי, להוריי יש דירה בירושלים ואני מקבלת את הכסף מהשכרתה. כך שאני צריכה להוסיף רק 100 דולר לחודש. מלבד זאת אני מחזיקה מכונית, שעולה לי בממוצע 50,000 שקל. כלכלה ואירוח עולים לי רק 40,000. כי את הארוחה העיקרית אני אוכלת במקום-עבודתי. אני מוציאה על מים, מיסים, גז וטלפון 10,000 שקל. על לבוש, מיספרה, תמרוקים ושונות עוד 50,000. על מתנות, בילויים, ספרים עיתונים וכו' אני מוציאה 25,000.

● לפי החשבון עד עכשיו, את מוציאה קצת פחות מהמשכורת. אז המצב לא בליכך רע.

המצב לא רע אם לא צריך טיפול-שיניים, כמו שאני צריכה עכשיו, ושעולה מאות דולארים. המצב יהיה די גרוע, כי בעוד חודשים אחרים עוברת אחותי לגור בדירה של הוריי, ואז לא תהיה לי עזרה במימון הדירה שאני גרה בה.

● אז תצטרכי לוותר על המכונית.

לעולם לא. אני אוותר על הכל לפני שאוותר על המכונית. בשביל בחורה כמוני, מכונית היא העצמות שלי והכבוד שלי, ולא מותרות.

● את מודאגת?

אני מודאגת מזה שבמצב הכלכלי הנוכחי במדינה, כאשר תחושת-הודאות היחידה שיש לי היא שיהיה יותר גרוע. הכסף הופך לערך עליון, והחלומות הרומנטיים שלי פינו את מקומם להיות כפייתיות על זכיה בלוטו.

יהושע שרייבר:

"זה העלבון הצורב ביותר שהרגשתי בחיי!"

כל פרופסור חי ונושם בארץ כבר נשאל מה דעתו על המצב הכלכלי ואיזה דרכים יש לו להצלתו. כולם כבר ראינו ממשפחות מרובות-ילדים ומעוטות-יכולת. מה קורה לאחרים? מה קורה לרווקים ולרווקות. שבדרך-כלל אין להם דירה משלהם ורק משכורת אחת נכנסת לחשבונם?

יהושע שרייבר הוא פרופסור באוניברסיטה. איך הוא מסתדרת. מה הוא חושב על המצב?

אני צפיתי את המצב הכלכלי לפני שנה. הייתי סוכנת-נסיעות וממש ברגע הלפני אחרון, כשהבנתי שהמצב הולך ורע, המרתי את העניין בעבודה, בפרנסה ובכיתחון כלכלי. למזלי, התקבלתי לעבודה כשכירה בכור, ומאז אני עובדת שם כמזכירה בכירה.

● מה שכרך?

שכרה של מזכירה בכירה בכור הוא בערך 250,000 שקל.

● ומה ההוצאות שיש לך?

הדירה עולה לי 300 דולר. אלא, שלמזלי, להוריי יש דירה בירושלים ואני מקבלת את הכסף מהשכרתה. כך שאני צריכה להוסיף רק 100 דולר לחודש. מלבד זאת אני מחזיקה מכונית, שעולה לי בממוצע 50,000 שקל. כלכלה ואירוח עולים לי רק 40,000. כי את הארוחה העיקרית אני אוכלת במקום-עבודתי. אני מוציאה על מים, מיסים, גז וטלפון 10,000 שקל. על לבוש, מיספרה, תמרוקים ושונות עוד 50,000. על מתנות, בילויים, ספרים עיתונים וכו' אני מוציאה 25,000.

● לפי החשבון עד עכשיו, את מוציאה קצת פחות מהמשכורת. אז המצב לא בליכך רע.

המצב לא רע אם לא צריך טיפול-שיניים, כמו שאני צריכה עכשיו, ושעולה מאות דולארים. המצב יהיה די גרוע, כי בעוד חודשים אחרים עוברת אחותי לגור בדירה של הוריי, ואז לא תהיה לי עזרה במימון הדירה שאני גרה בה.

● אז תצטרכי לוותר על המכונית.

לעולם לא. אני אוותר על הכל לפני שאוותר על המכונית. בשביל בחורה כמוני, מכונית היא העצמות שלי והכבוד שלי, ולא מותרות.

● את מודאגת?

אני מודאגת מזה שבמצב הכלכלי הנוכחי במדינה, כאשר תחושת-הודאות היחידה שיש לי היא שיהיה יותר גרוע. הכסף הופך לערך עליון, והחלומות הרומנטיים שלי פינו את מקומם להיות כפייתיות על זכיה בלוטו.

אירינה שלמור:

"סיפור החטיפה — זה קורה רק לאחרים!"

סיפור חטיפת התינוקות מירושלים על-ידי המטפלת שלה עדיין מהדהד חזק. הוא זרה אור על בעיה רצינית מאוד. המשותפת לאנשים רבים מאוד: בחירת והעסקת מטפלות שהן, לרוב, נשים זרות לגמרי להורים המעסיקים. לאירינה שלמור, אשת יחסי-ציבור, נולד לפני שנה וחצי בן, ומאז היא עסוקה בעניין מטפלות. איך היא בחרה את המטפלת של הבן שלה?

פירסמתי מודעה בעיתון. פנו עשרות נשים. בטלפון עשיתי כבר את הניפוי הראשון. ומתוך אלה שהזמנתי הביתה בחרתי אחת.

● לפי מה בחרת רווקא את זו?

לפי אינטואיציה שלי וגם לפי ההמלצות שהיו לה. היא נתנה לי טלפון ואני טילפנתי וביררתי.

● איך את יודעת שמהצד השני של הטלפון לא ישבה אחותה של המטפלת או חברה קרובה שלה?

עכשיו, כשאת אומרת את זה, זה מראג אותי. אז לא חשבתי על זה.

● אחרי כמה חודשים פיטרת אותה, ועכשיו את מחפשת שוב מטפלת.

כן, ובאותה דרך. מודעה בעיתון, פגישה ואינטואיציה. זו הדרך היחידה שאני מכירה.

● למה לא לנסות להעסיק מישהי שכבר העסקה על-ידי מישהו ממכריך?

זה יפה מאוד. אבל אם אסמך על זה, עד שאמצא מטפלת — הילד כבר יילך לצבא.

● מדוע לא מעון, ששם, בכל זאת, יש מטפלות מוסמכות ויש יותר אחריות?

חשבתי גם על זה, אבל נראה לי שילד עד גיל שנתיים צריך לקבל את מלוא תשומת-הלב ולא להתחלק בה עם עוד 15 ילדים.

● אחרי סיפור החטיפה בירושלים, עשיתי חושי בים על כל העניין של שכירת אשה זרה לגמרי לילד שלי?

אולי זה סוג של התגוננות, אבל זה נראה לי סיפור שיכול לקרות רק לאחרים. כמוכן, זועזעתי מהסיפור. אבל לרגע אחר לא חשבתי שזה יכול לקרות גם לי. מצד שני, עשיתי עוד חושבים אחד והגעתי למסקנה שילד הגדל עם מטפלת טובה, הוא ילד הרבה יותר מאושר מאשר ילד הגדל עם אמה לאימאשרת ומתוסכלת.

גיל עומר:

„במישכחה שלנו זורמת דיו במקום דם!“

„טבלאות יאוש“ הוא שם סיפרו הראשון של גיל עומר, העומד לראות אור בימים אלה. גיל הוא נכדו של הסופר משה מוסינזון, בנה של הסופרת דבורה עומר, אחיינו של יגאל מוסינזון וקרוב של ורד מוסינזון.

שאלתי את גיל עם מי מבני-המשפחה התייעץ בקשר להוצאת סיפרו.

למעשה, לא התייעצתי עם אף אחד, ואפילו הוריי ראו את הספר רק אחרי שהוצאת-ספרים הסכימה להוציאו לאור.

מדוע?

היה חשוב לי מאוד להתחיל כגיל עומר ולא כבנו של מישוה או אחיינו של מישוה אחר. כשהלכתי להוצאת, אף אחד לא ידע מי אני.

● ולא עניין אותך לדעת מה יאמרו בני-המשפחה העוסקים בכתיבה?

אני מעדיף שיקראו את הספר כשייצא לאור. היתה חשובה לי דעתם של החברים שלי והיתה חשובה לי דעתה של הסופרת אסתר שטרייט-וורצל, שהיתה המורה שלי לסיפורת, ושהיא אשה קפדנית וישרה. כשראיתי שהיא מתלהבת מהחומר, נישגשתי להוצאת-ספרים ושאלתי אם הם מעוניינים.

● בוא נדבר על הדברים „טבלאות יאוש“. שורות כמו „תסשתי סינה אליה אוכל לברוח, לשבת ללפנות את הראש ולבכות... קשה לנשום, דחיסות איומה, כבדה מאימת... בתשבץ שלי יש המון ריבועים שחורים... אין מסר, אין שוויון, אין אנושיות...“ זה מה שמרגיש היום בחור צעיר, חיל בן 20?

כנראה שגם זה מה שמרגיש בחור בן 20. אולי זוהי הגדלה של הדברים, אולי הבלעתי את הדברים היפים שהיו, אבל אני מניח שהדברים האלה הם ראי לתקופה, שבה אני חיית. זה היה, כנראה, החלק הדומיננטי.

● זה רק אצלך או אצל כל הדור שהדברים הדומיננטיים הם דווקא השחורים והקודרים?

אני לא רוצה להישמע יומרני ולומר שאני כותב בשם דור שלם. אבל חברים אמרו לי לא פעם על שורות מסוימות, שזה בדיוק מה שהם מרגישים.

● איך זה להוציא ספר ראשון?

אולי בשביל הצניעות אני צריך להגיד שזה לא חשוב. אבל אני לא אשקר. חשוב לי לא רק לכתוב, אלא גם לפרסם. דויד, יגאל מוסינזון, אמר פעם שבמישפחה שלנו זורמת דיו במקום דם, והדיו כנראה רוצה להיות מודפסת ולא רק כתובה בכתב-יד.

צביקה כספי:

„סאשה ארגוב הגיע עם כרצוף מס' 8!“

השבוע חגג סאשה ארגוב את יום הולדתו ה-70. את אחת המתנות הנפלאות ביותר הוא קיבל מראש עיריית תל-אביב, מקבוצה של 27 זמרים והמוסיקאי צביקה כספי. זהו ערב שלם משיריו של ארגוב. הנקרא „הכל זהב“ והמבוצע כולו על-ידי חבורת-זמר חדשה בשם „התל-אביבים“.

שאלתי את צביקה כספי איך אוספים 27 איש ואשה מיקריים – אחד מרצה למישפטים, אחת אחות בית-חולים, אחד יצואן-יהלומים וכו' – ועושים מהם חבורת-זמר.

הרעיון להקים חבורה כזאת היה של שלמה להט, ראש העירייה. פירסמו מודעות בעיתונים ומתוך קרוב למאתיים איש בחרנו 27 אותם העברנו בפרך שנתיים וחצי.

● ובכל זאת, הם אנשים בלתי-מיקצועיים, זה חומר של ארגוב ידוע בחומר לא קל לשירה.

שירי סאשה ארגוב הם אתגר לכל מוסיקאי ולכל זמר שמכבד את עצמו. רצינו שהתוכנית הראשונה תהיה תוכנית לתל-אביב, ואין מישוה יותר עירוני ויותר ארצי-ישראלי מארגוב. נכון שהחומר לא קל לביצוע, אבל בשביל תענוג ואתגר צריך לשלם, והתשלום היה שנתיים וחצי של עבודה, שזה זמן ארוך מאוד.

● אתה היית במשך שנים המנהל המוסיקלי של הגבעטרון. „התל-אביבים“ זו נוסחה עירונית של הגבעטרון?

בשום אופן לא. הקיבוצניקים הם אנשים מרקע תרבותי אחד. בחבורה הזאת יש אנשים שמלבד אהבת השירה לא מאחד אותם דבר. הם באו מרקעים תרבותיים שונים. מעדות שונות, מסיגנוני חיים שונים. וגם צורת-ההופעה שלהם שונה. כאן יש כוריאוגרפיה של גבי אלדור, שעושה את הערב יותר משירים.

● ארגוב ידוע בקפדן גדול. אני מניחה שהוא הביע את דעתו על הערב.

הוא הגיע כבר לאחת החזרות האחרונות. בא עם דף גדול, עם עיפרון ועם פרצוף מס' 8 שלו. שהוא הפרצוף הכועס. לאט-לאט במשך הערב הוא החליף פרצוף למס' 7 ואחר כך ל-6 וכך הלאה. כשנגמר הערב, נישגשתי אליו ושאלתי אותו מה הוא אומר. „אין לי מה להגיד“, אמר לי סאשה, וזו היתה המחמאה הכי גדולה שקיבלתי בחיי.

● מה אומרים הקונקרנטים על חבורת-הזמר החדשה?

מתי כספי אמר לי, שהוא עוד לא שמע חבורת-זמר כזאת.

● מה יהיה אחרי ערב יום-ההולדת?

התל-אביבים יופיעו עם הכל זהב בתל-אביב ובכל רחבי הארץ, להנאת כל אוהבי סאשה ארגוב ולכבודו.

אורי רוטשילד:

„אם המדינה תחזיק מעמד, גם אני אחזיק!“

מיסעדת-הגג של „בית-אמריקה“ בתל-אביב החליפה בעלים. בעל רשת „רוול“ קנה את מיסעדת-הפאר ופתח אותה לקהל הרחב, דווקא בימים אלה. שאלתי את אורי רוטשילד, איש-העסקים בן ה-33, אם פתיחת מיסעדת-יוקרה עכשיו היא אופטימיזם. תגובת-עסקים או חליה, טימטוס.

אני חושב שזה המשך מגמה. כשעשיתי את העסקה עם בית-אמריקה, המצב הכלכלי נלקח בחשבון. אילו הייתי עושה את אותה עסקה לפני שלוש שנים, המיספרים היו אחרים לגמרי. אם לאיש-עסקים יש אור-נשימה, דווקא זו תקופה טובה להתרחבות.

● כמה זמן יקח לך להחזיר את ההשקעה שלך, אם הדברים יתרחשו כמו שאתה רוצה?

לפחות שנה. רק אחר כך יבואו הרווחים, אם יבואו, ואני מאמין שכן.

● על איזה קהל אתה בונה?

המיסעדה ובית-הקפה יושבים על מאגרי-מישרדים הגדול ביותר בתל-אביב, וזה סוג הקהל שאני בונה עליו במשך היום. בערב יבואו אנשים שרוצים לבלות על ארוחה צרפתית טובה, ולא סתם עוברי-אורח רעועים.

● כמה עולה היום ארוחה צרפתית כזאת לזוג?

כ-40 דולר לזוג, כולל ארבע מנות ובקבוק יין, כממוצע. זה כולל תימורת ערבי-ערב.

● אחד מבתי-הקפה שלך, „רוול“ בדיונגוף, הוא ראי למצב. מה קורה שם בחודש האחרון?

לא היתה ירידה במימספר הלקוחות. להיפך, היתה עליה מסוימת, אבל אותה אני לא משייך למצב הכלכלי אלא למוגז האוויר. אני חושב שקלטנו את פליטי הטיילת, שברחו מפני הקור. כמה שכן היתה ירידה, של 30-40 אחוז, זה בגודל ההומנות. מי שהומין בעבר קפה ועוגה, יומין היום רק קפה.

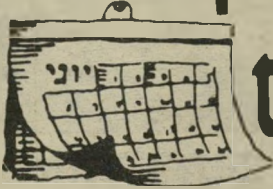
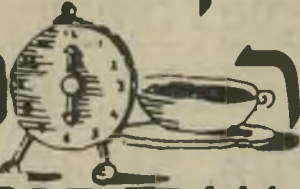
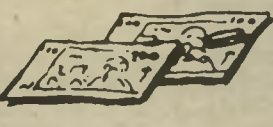
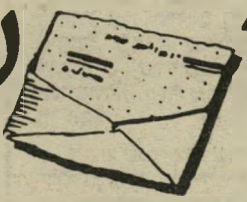
● אם תהיה ירידה דראסטית בכמות הלקוחות, תורידו מחירים?

אני פשוט לא רואה מאיפה אפשר עוד להוריד.

● עם המישה בתיקה באיזור תל-אביב ומיסעדת-יוקרה ב„בית-אמריקה“, ועם הרבה שכירים שעובדים אצלך – אתה חושב שתחזיק מעמד?

אם המדינה תחזיק מעמד, גם אני אחזיק מעמד.

מתנה כל בוקר..

רק צלצל 824261 שלוחה
540 ואנו נדאג לספק את
העיתון משך חודשיים
בשעות הבוקר המוקדמות
לכתובת שתמסור לנו,
תמורת 8,280 שקל בלבד
(מחיר מוזל למתנה
במקום 17,560 שקל) עם
העיתון הראשון ישלח כרטיס
ברכה עם פרטי שולח השי.

• הארץ • הארץ • הארץ •

נסיעה לירושלים, בתסם יום של חול בשעה 2
צהריים, במונית שרות — מה כבר יכול להיות
כאן מעניין? הכל, כמובן שלוש התעצבנויות,
שתי שמחות. ארבעה חיובים. אדם נוסע לירוש-
לים לכמה שעות וכל הזמן הוא חי. בשביל מה
אנחנו חיים אם לא בשביל להתעצבן ולשמות,
להתרגז ולצחקוק?

המיסעדות שבתחנה המרכזית נראו לי הכי מלוכלכות שראיתי. ואני כבר ראיתי כמה ליכלוכים בחיים שלי. אז עושים סיבוב ומגניבים מבט לכל מיסעדה. לראות איוון מה הכיפהות מלוכלכת. פיתאום שלט: "מיסעדה — כשר למהדרין". בגלל אמונות טפלות שיש לכל אחד מאיתנו, החלטתי ש"כשר למהדרין" בטח לא יהיה מלוכלך לחלוטין. בכניסה כבר ראיתי שעל אמונות טפלות לא כראי לסמוך. אולי הטינופת שעל הריצפה היתה כשרה, אבל היא נראתה לי כמו טינופת רגילה. בכל זאת התיישבתי, בגלל הווייפיות, הרעב היואשוש. גברתי בשבים עלן ושרוולן ארוך מנחלת את העניינים ביד רמה. לן הדלפק, בין הקישקע, הצ'ולנט והלטקס, מוצבות לזן אחר כבוד חמש קופות ציבורה. לא ברקתי לאיזה ישיבות בדיוק הן נועדו. מה זה חשוב. דקרה לי ציבורה.

הזמנתי עוף בגריל ופיתתה ומשקה בפחית. כמה שפחות יגעו לי באוכל. הכנסתי את הראש עמוק לתוך העיתון כדי שלא נביט אחד על השניה, אני והליכוד.

תוך כדי אכילה נכנסו למיסעדה של הצדקנית הגולה שתי ילדות, בנות 11 ו-12. אני חושבת. אחת מהן שאלה בשקט־בשקט כמה עולה קולה. הצדקנית נקבה במהיר. הילדות חיטטו בארנק, וכנראה לא היה להן די כסף. אחת מהן שאלה בנימוס. אולי יש איהו משקה יותר בול. היה חם מאוד בחוץ, אגב, כמעט 3 צהריים. עד שהבנתי בדיוק מה קורה, שמעתי את קולה. שתי בעלת חמש קופות־הצדקה עולה לאוטובוס מאוז גבוהות ואומרו, "אין בול. תלכו, תלכו!" נכון שהייתי צריכה לקום ולהזמין את הילדות לקולה. אבל לא יכולתי, כי עד שהבנתי מה קורה הן כבר יצאו וואני נשארת יושבת המומה. כששילמתי את החשבון חשבתי להגיד לגברת משהו מאוד מעליב, אבל כמחשבה שניה החליטתי לא לדרב עד אנשים שאליהם ורצקנית, בוש, לא? 1984. אשה יראת־שמים ורצקנית, בוש, לא?

רעיון!

ילדים קטנים נורא אוהבים לקשקש על כל דבר. הורים, לעומת זאת, שואים שילדים קטנים מקשקשים על כל דבר. פער הדרות, כמובן. עם הפער הזה אפשר לגשר בקלות, בעזרת קצת רצון טוב, הבנה ופחית צבע שחור או ירוק, המהווה לרובות בית-ספר. צבע כזה אפשר להשיג בטבעה וכלה חנויות לחומרי-בניין וגם בחברת סמבור.

צובעים את דלת חדרהילדים מהצד הפונה
 לחדרהילדים) שיכבדו שם צבע כסים, שגם אותו
 אפשר להשיג באותו סוג של חנויות, ואחרי
 שצבעהיסוד התיכישו, צובעים פעמים בצבע
 המיוחד ללוחות. קונים לילד קופסת גירים, ספוג
 דק לניגוב ואומרים לו "מעששיו רק על הדלת"
 וזה עובד וזה נחמד, וזה חוסך הרס מתיאקול
 אצל אלה וזהו חובות:סדר.

חדש!

ארמון העכביש, מאת ריצ'רד יוז (הוצאת ימורה בית, 4,800 שקל). הוא מסוג הספרים שהבן שלי מכריח אותי לקרוא אחריו, כי הוא רוצה שגם אני איהנה. 16 סיפורים קצרים ובלתי-אפשריים על יצורים בלתי-אפשריים, כתובים בהומור, שהוא, כידוע, תכלית מאוד נדיר בספרים המיועדים לילדים ולנוער.

יופי של מתנה לילדים נחמדים ובעלי חושיהומור, אם אתם יכולים להרשות לעצמכם מתנות ב־4,800 שקל. בעצם, מה עולה פחות?

מי יתנני עוף בשומשום

אני יודעת למה הם העלו את מחיר העוף 90% ואחר-כך, מייד, הורידו אותו ב־50%. השווה בממשלה חשב שזה טוב כשכיל המוראל והמדינה שיהיה מיצרך אחד שאפשר יהיה לגיד עליו שמחירי ירד. יופי! תודה רבה לכם, בשלה בגבול. אילו היינו חכמים כמכם, היינו בלים גם את הלוקש הזה.

ובכל זאת, עוף הוא הרבה יותר זול מבשר. ככה הסברתי לכן שלי למה הוא צריך לאכול עוף שלוש פעמים בשבוע. הילד בן ה־9 הסתכל עליי בתימהון ואמר: "זה בגלל שאת משלמת גם בשביל העצמות, פראיירית אחת." צורק, מה יש לך?

אז איפה היינו? עוף! הנה משהו חדש וטעים.
לחתוך בתוך העוף לשמונה חלקים ולטגן את
החלקים בשמן חם. רוק ארוך בשוקת עליהם קצת
קמח מעורבב במלח ובכל תכלית אחר האהוב
בבית. אחרי הטיגון מעבירים את כל חתיכות
העוף לתוך סיר נקי, גורל המהבט עם השמן
מגנים שני בצלים ועלים פרים. כשהם
צהובים מוסיפים עליהם קופסת תירס מתוק. כמה
זיתים חסרי גרעין, כפית בזיליקום, כפית
פפריקה חריפה, כוס יין ארום חמוץ ושמל כפות
שמושל. כל העניין ביד ממשלש חמש דקות,
והוא שופכים אותו על העוף ומבשלים הכל ביחד
עוד רבע שעה. עם מנת אורז וסלט חסה יש לכם
ארוחה. מה יותר מזה אני יכולה להציע לכם
בימים שטרנפים אלה?

כמעט כל הירקות הניתנים להחמצה נמצאים עכשיו בשוק. מלפפונים ופילפלים מכל הסוגים, גמבות, זיתים למיניהם, בצלים קטנים וגזר וכרוכית וכרוז, ואפילו שעועית ירוקה (נהדרת בהחמצה). במשך השנה האחרונה נתתי מתכונים של הרבה ירקות להחמצה. אם התקתם או שמרתם את הדף, זה הזמן שלכן לקרוא מה עושים ואיך עושים ולהכין מלאי גדול של דברים שנותנים טעם לאוכל, למשך כל חודשי החורף.

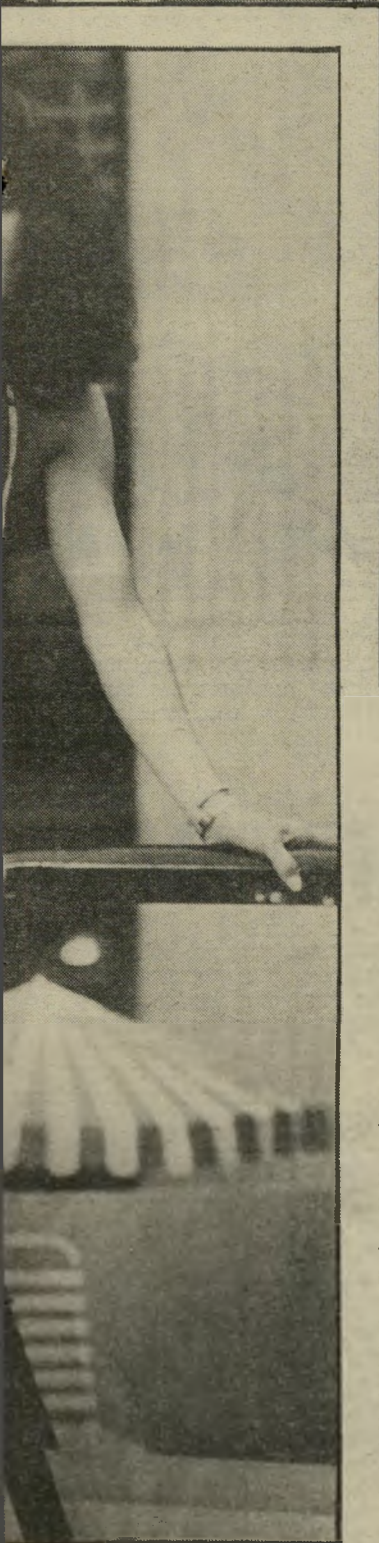
איזה עצבים!

אין כמעט בית, לפחות מאלה שאני מוזמנת
יהם, שפעם בכמה זמן לא מדברים בו על חר"ל
ל טיטוס ועל חברות העופה וכמובן על
לעל, שהיא מקדס צעקות מאוד גבוה בארצנו.
ל אני, מיד כשמחליל ויכוח מלווה בצעקות,
שת ל עם עיתון ולא משתנה. אין לי רצון
לכנע את המושכנעים ואין לי כוח לרדוף עם
שים שמראש אִי אפשר לשכנע אותם בכלום.
א שבוענין אלעל אני מוכנה לשבור את
וקים של עצמי, ואני מייד מתפרצת לשיחה
עקול. בעובדות ובעלילות. ועל פִּירוּד —
מנצח אותם בקרב.

מה הם יכולים לספר לי על חברות תעופה, ואני עברתי באחת מהן 10 שנים תמימות, גלל אותה סיבה התרוצצתי בעולם באווירונים של חברות תעופה שונות ומשונות, וכמובן רבות פעמים באל"על? העובדה הזאת היא מאדאומט רציני לצד השני.

כשאני שומעת מישור (בדרך כלל זה מישור
א' מכיר אותי) אומר את המיפצט הראשון טוב
ישיר. ואז אומר "הרא"ן" עולה לי הדם לראש.
ר אני מקים מהמקום שבו ישבתי ומתיישבת
המיסכן שאמר את המיפצט. מתיישבת
ובוקצקו. כדי שיוכל שיש לי תוכניות עליו.
מה חרא? אני שואלת אותו. חרא כי חרא.
אני יודעת את זה". זו התשובה כי אניטלר

חני פרי חזרה ארצה והביאה עימה את אלבום תצלומי־הפידסום שלה — ומספרת על כל תמונה

מאת אלסי דולארים הרוויחה חני פרי במשך 15 שנות עבודה כנייר יורק כדוגמנית. במשך כמה שנים היא נחשבה לאחת מעשר הדוגמניות הטובות ביותר שם. מספרת חני: "אילו הייתי צריכה לבחור את התצלום המשגע והמהנה ביותר שצילמתי, הייתי בוחרת את התצלום לומים שלי ביפאן. הוזמנתי שם לצלם את האופנה של איס אמירה, אחד ממתכנני האופנה המפורסמים ביותר בעולם. הוטסתי לשם במחלקה הראשונה. כשירדתי מהמטוס, חיכה לי צוות עם עשרות אנשים, מאפרים, כותשים, כותשים, כותשים..."

רנישה פרטית חני מדגמנת פרוות־שועל אדומה. הצלם: ז'אק לנולי. בעלה של חני, אלן שוורץ, קנה בתום הצילומים את הפרווה במחיר מיוחד שניתן לה - 4,000 דולר.

בת השכן אחד הצלמים הטובים ביותר בעולם הוא צלם סיני בשם הירו. הוא צילם את לוח־השנה של חברת רב־לון. בלוח הזה הופיעה חני ב־12 דמויות שונות. למעלה: בדמות בת־השכן.

ספרים, ומלבישים. הרגשתי כמו גולרי בר כארץ הגמדים, כשסביבי התרוצצו האנשים הקטנים האלה והתייחסו אליי כמו אל מלכה שצריך למלא כל מישור אלה שלה. קיבלתי סכום של 2000 דולר עבור יום של צילומים. "מייד אחרי שהגעתי פרצה במקום סופת־הוריקן, והצילומים נדחו. ביליתי שם שבועיים בסוויטה מלכותית, וערבי ערב יצאתי לבלות. כשאני מוקפת על ידי כל הצוות, במיטב המיסעדות. קניתי לי למוזכרת סוודר שקניתי ב־700 דולר. "טיילתי בכל העולם בגלל הצילום מים המיוחדים שצילמו אותי. בדרך־כלל, כשהיו צריכים לצלם ים, היינו נוסעים לאיי־בהאמה, שם הקומבינציה של אור, שמש וחולות היא הטובה ביותר. צבע המים שם צלול טורקיז. הצלמים בדרך־כלל מסוממים בזמן ה־צילומים, הם טוענים שבמצב כזה הם מצלמים טוב יותר. את כל ההצלחה הזאת השארתי שם. החלפתי רולס־רויס קורניש שהיתה לי שם בבינואק 1964 של ירידי הישראלי צביקה סבו. כמה זמן אפשר לחיות מצילום לצילום. מנסיעה לנסיעה? הגיע בשבילי הרגע לגוף ולהקים מישפחה. אני מקווה שמצאתי לי הפעם את האדם המתאים כדי להגשים חלום זה."

רק מעטים יודעים שפניה המושג למות של חני כמעט נהרסו לאחרונה. מספרת חני: "נסעתי עם ידיד במכונית במילאנו. פיטפטנו, ופיתאום עלתה

Olé

For a smooth Margarita mix 1½ oz. Olé Tequila, 1½ oz. T. Sec and ½ oz. Lemon or Lime J. Shake well with ice and strain into salt-rimmed cocktail glass. Then enjoy the smooth-tasting Mexican spirit that makes you want to shout - Olé!

Also available in Gold.

שדאג לאבזורים. כדי שהצילום יהיה מושלם עבדו שלושה ימים. התאימו את צבע בגדי־הים לצבע ה־מים. ואת התכשיטים התאימו לגודל הגביע שבידה.

סקילה כחולה צלמת יהודיה, רבקה בלייק, טסה עם חני לאתר הצילומים יחד עם מאפרת, ספר, ואדם מיוחד

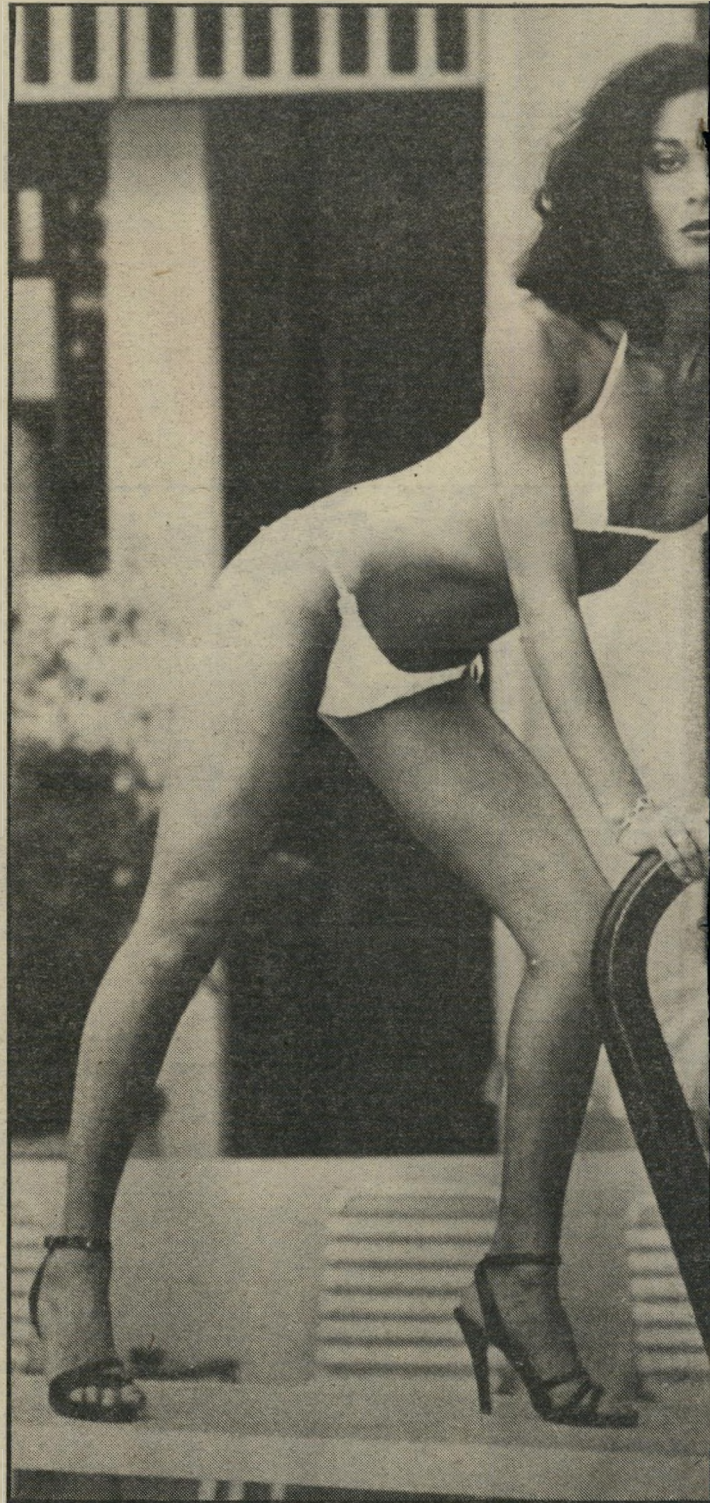
חנים ל"בונדס" הצילום שנים במדינת ג'ורג'יה הדרומית, ארצות־

התצלומים ה'קרים' ביותר

חר, של קילוף עור עמוק. הניתוח ארך חמש שעות ובמהלכו הורדתי הרדמה מלאה. כמשך ארבעה ימים היו הלחיים מכוסות בתחבושות, כי העור היה חי. רק לפני יומיים הירשו לי הרופאים לחזור ולהתאפר.

המכונית על עמודי-השמן. מיכל-הרלק של המכונית החל לבעור. ידידי נכווה קשות. אני ניצלתי בנס. "נפגעי רק מכמה גיצים שעפו ופגעו באוויר הלחיים. לפני שבועיים עברתי ניתוח מיר

הצילומים. כי בדרך כלל מצלמים פירסומת נעליים עם מיספרים 36 או 37. הביאו לי מיספר כזה. כשהמיספר של הנעליים שלי הוא 38. הצילומים נערכו עם עשן מיוחד בחדר ומוסיקה רעשנית. בן זוגי לריקוד לא חדל לדרוך לי כל הזמן על הרגליים!"

פרס ראשון במשך שלושה ימים צולמו שישה צילומים מהסידרה הזאת לירחון פנטהאוז. הפירסומות היתה לנעליים וזכתה בפרס ראשון. מספרת חני: סבלתי נורא בזמן הצילומים. טוב שלא ראו את הפרצוף שלי בזמן

שחורה וקטנה צילום שנעשה לפני שנה לירחון האופ"נה אמביאנס. שבו ביקש הצלם ג'ורג' ברנסטיין להוכיח מה ניתן לעשות בשימלה קטנה שחורה. מימין: תצלום פירסומת לחזיות איטלקיות.

עלידי חני למדינת ישראל, למיפעל איגרות-הפיתוח. הבונדס. את הצילום הזה צילם ג'מי קרבץ. צלם צמרת. אשר הפך, יותר מאוחר להיות גם חבר טוב של חני.

עשה לפני ארבע יום אטלנטה, אשר רית והוא נתרם

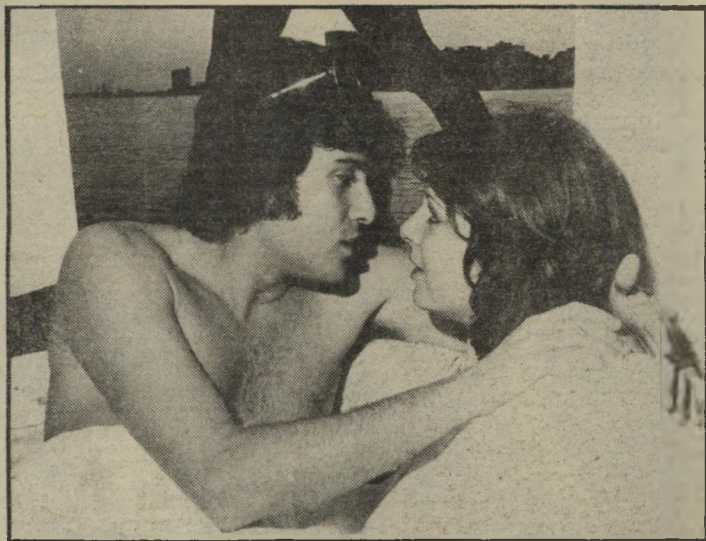

„לשבת המלכה יש בע'י'זח במיטה!“ כותבת חנה גולדברג, המשוררת הסקסית ביותר בארץ

מי שקורא את השירים שלה, יכול לחשוב שהיא האשה הכיסקסית בעולם. נועזת, חסרת-מעצורים. היא כותבת: „בבית מחכה לו נערה, וכאן הוא מתפתל עם זיקפה אנושה, עומד על זיון מהיר.“ או: „התקרבותי / עיניים לא נותנות להיכנס / השפתיים. מייד / אני רוצה לחלוץ לו שר.“ כדי שהשורה תהיה ברורה יותר, מפרשת הכותבת. חנה גולדברג: „זה על גבר שאני רואה אותו כתינוק. הבעה אבודה על פניו, ואני רוצה להיות אמא שלו, להניק אותו, להציל אותו.“

היא כותבת גם: „מגרר בקצוות / אנושות. אנא גרר לי, אנא.“ קשה לרעת למה התכוונה המשוררת, בלי ההסבר שלה: „זה כמו שאת חשה גירוד ברחם, ולא יכולה להגיע לשם. זה ממחיש את חוסר-היכולת למלא צרכים וכמיהות, כאילו את הולכת עם חור ענק בבטן.“ ומושג מקורי שלה: „זכרה / אני רואה אותה מבחוץ איך שהיא

טיילים נגד זכרים

מגדלת זימים על פני העור / מרטיבה את עצמה כשימלת הנשף, חשופת כתף.“

„זכר ממין נקבה — זה אני.“ אומרת חנה, „אני לא מרגישה כנוח בתוך הסטריאוטיפ של נקבה, אז הייתי גדולה עליו. המרחק שבין הגבר לבין החולצה עושה לי דברים ששום גבר לובש-בגדים-הרוקים לא עשה לי מ'עולם.“ היא אומרת שזה פשוט מאוד — היא אוהבת גברים שלובשים בגדים הגדולים עליהם, גברים שלא מנסים

פוטורומן לפני עשר שנים. הצטלמה בסצינת-מיטה עם הבדרן איציק בן-מלך עבור סיפור מצולם. למטה: עם נערי הפנימיה. אלה חשבו שחנה רק בת 16. ניסו להתעסק איתה.

המיטה מפשקת רגליה כות' חנה באחד משיריה. כאן בתנוחה של מאם פאטאל.

צריכה להמציא מושג — זכרה. חיה שזוקקה למים. המים זה הצרכים שלי. להרגיש. להיות מחוברת לרגשות.“

ועל הטעם שלה בגברים: „אני הולכת ומתאהבת בגבר לובש חולצה

להבליט את גופם, ולא מתאמצים לה' יות חתיכים ויפים. יש משהו ברישול שלהם שמדבר אליה. גם היא מרגישה הכי-נוח ככגדים הגדולים עליה. וגם: „גבר שר אצלי באמבטיה איך

המים עוזבים לו את הגוף... גבר תופס מקום שהייתי בו / זורם אל צינורות הביוב שלי / הולך אל הים הגדול.“ חנה: „גבר שמתרחץ באמבטיה שלי חורר לאינטימיות שלי. יש בזה איוו חושניות.“ ועוד בעניין גברים: „עכשיו

„מתכחל עם זיקבה אנושה... אני רוצה לחלוץ לו שד... אצלי זה הכל או לא כלום... אנא גרד לי...”

תמיד מחוברת ריגשית לדברים שאני כותבת.

היא נאה, שיערה בצבע חום בהיר, עיניה חומות. היא גבוהה, ארוכת רגליים. דירתה לא מטופחת יותר מרי, פה ושם בלגן, את המיטה הכפולה בחדר-השינה היא אף פעם לא טורחת לסדר. כמה עציצים, הרבה תקליטים וספרים, תמונות על הקיר, לא יותר מדי רהיטים, רק מה שצריך.

חנה, על עצמה: „הייתי ילדה בפעם מון זכוכית, נוטה להתנתק. קראתי את פעמון הזכוכית של סילביה פלאת והודרתי איתה. יומיים אחרי שגמרתי לקרוא את הספר הייתי באופוריה. ברי חוף כזה. אבל זה היה מזמן, כשהייתי קטנה. לא יודעת אם הייתי מזוהה איתה גם כיום. אולי כדאי לקרוא את זה שוב. הייתי ילדה הזוה, חולמת, הכי טובה בעולם, בוקית כזאת. כל מה שאמרו לי, עשיתי. הסרת אישיות וחסרת-רצונות לגמרי. כל מה שאמי אמרה, היה נכון בעיניי. הייתי תלמידה טובה, עם מחברות מסודרות.

„בגיל 14 חל אצלי מהפך. הפכתי להיות מורדת. התאהבתי בילד הראשון שעישן חשיש, בן 17, פירחח בריטובים, ארוך שיער. אז החשיש לא היה נפוץ בין הנוער כמו היום. היינו חברים, אבל לא עישנתי איתו. התחלתי לריב עם ההורים והמורים. כל ערב הייתי קופצת (המשך בעמוד 36)

נערה בפנימיה חנה מתעמלת בגופיה עם נערי הפנימיה הצבאית שאיתם בילתה, במיסגרת כתבת-מתיחה. היא גם יצאה איתם למסעות ארוכים וקיבלה כושר.

זכרה, לא נקבה הוא המושג שהמציאה חנה, כיוון שאיננה חשה בנוח בתוך הסטריי-אוטיפ של נקבה. או, כפי שהיא אומרת: „זכר ממין נקבה, זה אני!”

ממושך. סגרתי את עצמי מפני העולם, לא רציתי להתאהב יותר, לא רציתי שגברים יפריעו לי. פיתחתי מנגנוני הגנה, שיטות משוכללות, איך לא לתת לגבר להתקרב אליי, לימדת את עצמי לא להחשף, ליצור אווירה של ניקור. ובאותו נושא: „המיטה שלי מפשקת רגליה במרכז העיר.” חנה: „זו ההרגשה שיש לי כאשר אני מרגישה שאני נחשפת. אני רוצה להיחשף, אבל פחד דת.” ושורה נוספת: „המגע הראשון שלי עם החוץ מפסק קורים באצבעות של גינקולוג.” וגם כאן יש צורך בפירוש: „הצילצול של הטלפון הי ראשון בבוקר, הוא המגע הראשון שלי עם העולם. כאשר זה מישו שאני לא אוהבת, ההרגשה שהיא שהוא פורץ לחיי כברוטאליות דרך הטלפון. חדרה גסה הדומה לבריקה גינקולוגית.”

ילדה בפעמון-זכוכית

היא בת 29, ילידת חיפה, למדה באוניברסיטה פילוסופיה וסיפרות אנגלית, מתגוררת בדירה שכורה ב־צפון השקט של תל-אביב, ומתפרנסת מעריכת ירחון מיקצועי, הנקרא המיפעל. היא גם מתרגמת מאנגלית מאמרים טכניים. לא תמיד מבינה על מה בדיוק היא כותבת, ונעזרת באנשי מיקצוע. מרי פעם היא גם מראיינת. „ברד-כלל אלה הם פרופסורים וקנים, המספרים לי על המחשב החדש שהמציאו.” מספרת חנה. „הם בני 70, בעלי כרס ענקית ולא תמיד יודעים טוב עברית. אני שואלת אותם פרטים טכניים, אבל בעצם רוצה לדבר איתם על החיים שלהם, על הויקנה, הבדידות ואולי על האשה שלהם, שזמן נמאסה עליהם.

„יכולתי לכתוב כתבות מסוג אחר, אבל את האנרגיה הזאת אני רוצה לשמור לכתיבת דברים שאני אוהבת, על חוויות שיוצאות ממני, שעוברות את הפילטר של הרגשות שלי. אני

לחזור לרחם חנה, השומרת על גיזרה חטובה וגוף גמיש, בעזרת תרגילי התעמלות יום-יומיים, נראית כאן בתנוחה עוברית. לידה מונחות מישקולות, שבהן היא נעזרת

בתרגילים. היא נהגה לעשן הרבה במשך שנים, עד שלפני שנתיים הפסיקה. מכיוון שזה הפריע לה להתעמל ולרקוד. היתה לה תחושה לא נעימה של לחץ ו-ריאות לא נקיות. בסך הכל חנה היא בחורה לעניין.

מאחורי התגלית ג'וליה מיגנס'
ג'ונסון מסתרת זמרת אופרה
שנתני גופה נדיבים לסחות
כמו בשרונותיה המוסיקליים.

מאז שהוצגה לראשונה האופרה כרמן בפאריס, ב-1875 במארס, והוכתרה על-ידי המבקרים פה אחד כ"עלילה צמאת-דם, בעלת טעם וולגארי ומסר בלתי-מוסרי כהחלט", קשה לספור את מיספר ההצגות ועורפי התהילה שלהם זכה ו'ור' ביוה המיסכן רק אחרי מותו. האופרה הפכה תרגיל עוצמה וירטואוזית של גדולי הד' מנצחים, ותפקידה של כרמן, הצועניה ההפכפכה והניידת, היה למערך כפי המצוּספראן הגדולות ביותר.

אלא שגדולות אצל זמרות-אופרה פירושו באמת גדולות. אילו רצה הבימאי פראנצ'סקו רוזי כאחת הגדולות, היה נאלץ אולי לבחור בתרוה כרגנצה, המבוגרת מדי, או כטאטיאנה טרויאנוס הענקית. הוא בחר רווקא בג'וליה מיגנס'-ג'ונסון, כי רצה כרמן שתחשוף את רגליה כלי בושה,

ג'וליה מיגנס'-ג'ונסון בתפקיד כרמן
וולגארי ובלתי-מוסרי

פול ניומן בתפקיד הארי רוזי בנסון בתפקיד בנו
האב האמיתי והבן הקולנועי

ניומן, בסופו של דבר, הוא מיקרי בלבד. אפילו המחבר המקורי של התסריט, רונאלד באק (החתום עליו יחד עם ניומן), מודה שהשניניים שנערכו בטיסה הראשונית שלו הם קיצוניים. ניומן נטל את מה שהוא היה זקוק לו בתוך הסיפור, והתאים אותו לצרכיו.

נער בן 60. עד כמה מדובר בחוויה אישית אפשר היה להבחין בזמן הסרט, שנערכה בעיר פורט-לאדרדיל, פלורידה. ניומן ביקש מרעיי תו, ג'ואן וורוד, להופיע בתפקיד מישני, כרי שתהיה לידו. שני הרופאים שטיפלו בבן, סקוט, נכחו במקום לכל אורך ההסטה, וכאשר ניומן צילם את סצינת המוות של האב, שאותו הוא מגלם בעצמו — מעין כפרה אישית על מות הבן — פרצה אשתו ברמעות.

מעל לכל, השתדל ניומן בכל מאודו, לכל אורך הסרט, להוסיף את התרמית הוהרת שלו. פניו מכוסים לעיתים קרובות וזיפיקון, הוא אינו טורח להסתיר ראשית הקרחת כפרחתו. אינו מבקש להפגין את יופיו. אם בכל זאת לא תהיה למעריצותיו סיבה להתלונן, הרי זה משום שניומן ניחן כאותו סוד-עוריים נצחי שמעניק לו גם היום, בגיל 60, מראה של נער.

אבל אם יבוא יום וארגיש שגופי ורוחי בוגרים כי, אני מקווה שיהיה לי האומץ לנהוג כמו המינגווי וללחוץ על הדק הרוכה, הוא אמר לעיתונאי שביקר באתר-הצילומים. ולי דברי אותו עיתונאי, ניומן אפילו לא חיך כשאמר זאת.

סקוט ניומן במציאות
הבן האמיתי שמת מעודף סמים

פול ניומן מנסה להחיות את בנו

סקוט ניומן, בנו של פול ניומן, מת בשנת 1978, במלון עלוב ברובע ברונקס המעופש, בניו-יורק, ממנת-יתר של סמים מעורבת בכדורי-ארגעה ובאלכוהול. מאז אותו יום מנסה אביו של סקוט, השחקן פול ניומן, להבין אותו ולחיות אתו.

סרטו החדש, הארי ובנו, שיוצג בקרוב בארץ, הוא מאמץ נואש בכיוון הזה. אומנם מערכת-היחסים בסרט הפוכה: מדובר באב פעלתי ונמרץ, שנשאר יום אחד מובטל, משום המגבלות הפיסיות שהתגלו בו, ובבנו, החולם להיות סופר ומנסה בכל מאודו למצוא חן בעיני האב, אבל שורות רבות מתוך הסרט נשמעות כאילו היו לקוחות מתוך דיאלוג שמנהל השחקן, שבמיקרה זה הוא גם הבימאי וגם שותף לתסריט ולהפקה, עם בנו המנוח.

הסיפור מבוסס על ספר בשם מלך אבוד, וזה תריסר שנים מנסים להפכו לסרט, ללא הצלחה. אבל הדמיון בין הספר עצמו למה שעשה ממנו

זהירה את התעלומות הפוליטיות החריות באי-טליה ומצביע על המכניקה המסוכנת והערינה של מאפיה-פוליטיקה-אלימות.

כדיוק לפני עשר שנים עשה סרט בשם רגע

ג'וליה מיגנס'-ג'ונסון
צועניה אמריקאית

הכוהן החושני של הבימה, הכוריאוגרף מוריס כז'אר.

אפילו בקאריירה הוהרת של מיגנס'-ג'ונסון על בימת האופרה לא הוצע לה עדיין כרמן, וכנראה גם לא יוצע — שכן, גם אחרי שנה של אימונים מפרכים לצורך התפקיד, עדיין אי-אפשר היה להגדיל את עוצמת קולה. אבל כולם מסכימים שהנתונים האחרים שלה משלימים את מה שחסר בקולה. היא לא שרה כרמן, היא פשוט כרמן: יש בה חיות מפתה, מבט שאי-אפשר לסמוך עליו לרגע, אבל אי-אפשר גם לברוח ממנו. כל תנועה שלה מבטיחה הרס, מהפכה, קטסטרופה. כל ביטוי בעיניה מבטיח בגידה מעבר לפינה, וכל תנועה ברגליה מעידה שהגברת יודעת לאהוב ולבעוט.

אם כי היום, במציאות, היא גברת נשואה בפעם שניה לאמריקאי בשם ג'רוויס ג'ונסון, ואם לשני ילדים, הרי חייהם לא היו בדיוק סיפור של נערה מבית טוב. היא נולדה בארצות-הברית לאם ממוצא פורטוריקאי, עם סבא כלשהו מאירלנד, "לאמא היו שני ילדים שיהיו דומים לבעלה, ושלושה — שאני הייתי אחת מהם — שהיו דומים לשכן. השכן היה יווני, וכך גם קראה לו אמא: היווני. כשהייתי בת עשר התחתן היווני עם אמי, אך סירב לאמץ אותי ואת אחי, בטענה שאנו ממילא הילדים שלו."

כרמן על הגג. לבימה היא עלתה בגיל 3 וחצי, בתפקיד קטן בלה בוחס. ומכאן המשיכה קודם כל בלימודים באקדמיה לילדים מוסי-קליים, ואחריהם בבתי-ספר לגיטימיים למישהק ולמוסיקה. תפקידיה היו במחזות מוסיקליים, החל בדרום פאסיפיק וכלה בווסט סייד סטורי. ואפילו כנר על הגג. ומשם, בקפיצה נחשנית למאזם סטרפלי כפולקס-אופר בווינה, שם שרה עשר שנים ממיטב הרפרטואר למצו-סופרא, עד שוב לארצות-הברית ב-1979, והניצחון הגדול שלה ב-1980, כשהחליפה בהצלחה זמרת אופרה נפלאה אחרת, תרוה סטראטאס (לה טראוויאטה) בגירסה הטלוויזיונית של המטרופוליטן לכולו של אלבן ברג.

האמת, שהוא תעודון על מילחמות שוורים. **דומה לשכן.** הפעם כרמן של ביזה, כפי שנקרא הסרט במקור (להבדיל משם פרטי כרמן של גודאר או מאני אוהב אותך כרמן של סאורה) משלח לזירה מאטאדור ממין נקבה, שהיא כרמן, המסוכנת על אצבעה הקטנה את השור המיוחס דון ו'זה, אלא שבמאבק חושני זה השור הוא שנוגח את כרמן למוות, אחרי שהושפל וגבריותו חוסלה.

ואם במישחקי אהבה ומוות מדובר, הרי שרוזי הודקק לכרמן שתהיה בראש ובראשונה מעוררת תאבון ומגרה, ואכן, זו נולדה למענו — ג'וליה מיגנס'-ג'ונסון, שהובאה לחתימה על החוזה עם הבימאי הישר מהפקת סאלומה — הפאם פאטאל החושנית של ריכארד שטראוס, שבויימה בידי

כרמן מפילה את אהובה, דון ו'זה, המוביל אותה לכלא
גלות חזה

העתיד? לפי חזונו ההסרטה שלה עם גומון. זו רק התחלה.
איר אמר פרידריך ניטשה על כרמן. כשרצה לנגח בה את ריכרד וגנר? כל דבר אלוהי מהלך על רגליים עדינות.

ישראל

רק בימי ראשון

ההתנפלות ההיסטרית של הקהל על ימי הראשון בחצי-מחיר מעוררת את התנגדותם של בעלי הסרטים הטובים. כמה זמן יימשך האביב בקופסה?

ענף הקולנוע בארץ המציא לעצמו גולם כדרכם של גלמים. קם זה על יצורו ומעורר עתה תרעומת רבה. שמו של הגולם: היום הראשון בחצי מחיר.

מזה ששה שבועות זוכים אזרחי ישראל לכרטיסים בחצי המחיר, אם הם בוחרים ללכת לקולנוע בימי א' בשבוע. מרוע דווקא ימי א' משום שזה נחשב תמיד ליום חלש בכתי הקולנוע, מפני שהישראלי הממוצע, אחרי שבילה בסוף השבוע, העדיף להעביר ערב זה בביתו. כלומר, כל הנזק לא יכול היה להיות גדול במיוחד.

הקהל סבר אחרת. בתקופה זו של היסטריה כלכלית, אם ביום א' משלמים חצי מחיר — הולכים כולם לקולנוע בימי א'. המיספרים העידו עד מהרה שהישראלי מוכן לשנות את הרגליו, אם זה נוגע למזומנים שבכיסו. וכך זכתה התוכנית הזאת לתגובה טובה כל-כך, שהיא מפחידה את היוזמים וגורמת להם לחשוב שנית על כל הרעיון.

לא לגרש. המיספרים מעידים שבתי-הקולנוע, אשר ביום רגיל פועלים בתפוסה נמוכה ביותר, מכילים בימי הראשון את מיספר הצופים פי חמישה או שמונה. הבעיה היא, כמובן, של אותם בתי-הקולנוע הפועלים כמעט כל השבוע בתפוסה מלאה, כי הם ממילא אינם יכולים להגדיל את התפוסה שלהם. מה עוד שהם חושדים כי צופים אשר היו באים לבקר בימים אחרים דווחים עתה את הביקור עד לימי א' הקרובים, ובכך גוזלים הכנסה מבעל הסרט ובעל הקולנוע. זאת ועוד. כל מי שיש לו סרט מצליח, טוען שהוא מפסיד הכנסה בטווח, ואילו כל מי שמציג סרט שאינו מצליח, מתלונן שבגלל יום א' צריך להמשיך ולהציג את הסרט עוד שבוע (ההחלטה על כך נקבעת מרי שבוע, לפי מיספר הצופים שבאים לסרט עד היום השלישי בשבוע). כלומר, אין ספק שהקהל נהנה מכל העניין, ובכתי הקולנוע מודים ששך הכל הצופים עלה בעיקבות היוזמה הזאת, אבל הקופה אינה הנהנית. אז מה עושים?

בינתיים, התוכנית תימשך עוד שבועיים, אחר כך יוחלט. יש מי שמציע במקום יום אחד בשבוע בחצי מחיר. להנהיג יומיים בשבוע, בהנחות של 30 אחוז. הצעה אחרת אומרת, שצריך להעביר את היום שבו יעלה הכרטיס מתחילת השבוע לסופו, כדי שלא ישפיע על ההחלטה אם להחזיק או להוריד סרט. ויש עוד הצעות כהנה וכהנה.

כדי היה, בכל הדיונים הללו, לזכור רק דבר אחד: מזה שנים טוענים שקהל צופי הקולנוע הולך וקטן, שאי-אפשר להחזיר את אותם שפרשו. הנה, הפעם התבררה התיאוריה הזאת. אל תגרשו שוב את הצופים.

תדריר

חובה לראות:

תליאביב: פאריס-טכסאס. מאחורי ה-סורגים הער. **ירושלים:** פאריס-טכסאס. מאחורי הסורגים. להיטראוויאטה. **חיפה:** פאריס-טכסאס. מאחורי הסורגים. להיטראוויאטה. **תליאביב:**

*** **הספינה מלאה** (בית-התפוצות). הקרנה חד-פעמית ביום ה'. שווייץ). הבימאי השווייצר מארקוס-אימהוף מסיר את הלחץ מעל פני הצביעות הניטראליות של בני מולדתו, ומספר על גורלה של קבוצת פליטים שהצליחה לעבור את הגבול מגרמניה לשווייץ במלחמת העולם השנייה.

ירושלים

*** **להיטראוויאטה** (סמדר. איטליה). כדאי לראות אופרה זו של ג'וזפה ורדי בגירסתה הקולנועית היפהפה. ולוא כדי להתכונן להשך וואה עם כרמן של ז'ורז' ביוה, שתעלה בקרוב על הכר (ראה מיסגרת במדור זה). כאן האסתטיקה היא בהתגלמותה מושלמת. עם שני זמרים מערליים המטיבים הפעם לשחק — תרזה סטראטאס ופלאסידו דמינגו. הבימאי: פראנקו זפירלי.

שיני בנים

תקהינה

דניאל (סטודיו. תל-אביב. ארצות-הברית) — פרשת הזוג אתל ויליוס רוזנברג, הזוג היהודי שהוצא להורג בתקופת מקי-קארתי. באשמת ריגול לטובת ברית-המועצות — אשמה שלא הוכחה אף-פעם די הצורך — מהווה את נושא סרטו החדש של הבימאי סידני לומט. הנשען על הדומן של אדגר דוקטורוב (מי שכתב גם את רגטיים).

כמו המקור הסיפורי, זהו סרט מסובך מאוד. משום שהוא נע ללא הרף בין תקופות שונות ומנסה להתמודד עם כמה נושאים בעת ובעונה אחת: דמותה של חברה אשר מוכנה לקבל השתייכות פוליטית כהוכחה לאשמה פלילית, אחריותם של הורים המקדישים את חייהם למטרה מקודשת בעיניהם לגורל צאצאיהם, ובעיית הצאצאים, המנסים להתמודד עם ירושה שלא ביקשו ושאינו להם הכוח הנפשי לעכל.

כל הדברים הללו הם חשובים מאוד. אין ספק שצריך לומר אותם. וכפי שהדגיש גם לומט בביקורו בארץ — כאשר העולם המערבי כולו, כולל ישראל, נוטה מימנה, צריך להזכיר עד כמה אפשרית שואה חדשה. עם זאת, יש לסרט בעיה קשה, בעצם העובדה שמחבר הדומן הוא גם מחבר התסריט, ומשום כך הוא כפה על הקולנוע את הצורה הסיפורית. לא תמיד לטובת הסרט.

הקפיצות התכופות בין תקופה אחת לשניה מקשות על

מנדי פטנקין: רגע עם ילדיו לפני הכסא החשמלי

פיתוח דמויות של ממש. ומאפשרות רק סקיצות של הזוג התשוד (בסרט הם נושאים את שם המישפחה אייזקסון) ולהיטותם לאידיאל קומוניסטי.

באורח מוזר למדי, לומט שומר הפעם, שלא כדרכו, על מרחק רב בין המצלמה לבין הגיבורים שלו. ואם יש לכך הצדקה תיאורטית (צריך להראות יחסים בין פרט לחברה) זה מפתח במידה רבה את העוצמה הדרמטית.

המיבנה הנפשי

של האבר

מאהביה של מאריה (שחף. תל-אביב. ארצות-הברית) — סירטו הראשון במערב של הבימאי ה-סובייטי אנדרי קונצ'אלובסקי נר-

אה כמו הכרזת-עצמאות מציודו: סרט שכמוהו לא היו מרשים לו לעשות. בשום מניין ואופן, במולדתו.

העלילה מבוססת על סיפור קצר של הסופר אנדרי פלא-טונוב, שזכתה לקישוטים נוספים במהלך הזמן. קונצ'אלובסקי העביר את ההפקה מצרפת, לארצות-הברית. עיקרה — מעשה באדם שאהבתו גדולה עד כדי כך, שהיא גוזלת ממנו את כוח-הגברא. סביב גרעין זה מורכבים זה על גבי זה כמה מרכיבים נוספים: חלק מבעיותיו הנפשיות של הגבר, כך נרמז. מקורן בתקופה שבה היה שבו במלחמת העולם השנייה.

כל זה טוב ויפה בתיאוריה, אבל במעשה, כל מה שאינו נוגע ישירות למערכת-היחסים שבין אינו, הבעל הצעיר, למאריה. רעיונות ואהבת-נעוריו, הוא סכימאטי ודל מדי. קושי נוסף שיש בסרט היא עצם ההתעסקות במוסר של שנות הארבעים, כלומר בחברה שמרנית למדי במושגיה. קשה מאוד להאמין בבתוליות של מאריה, שהיא חלק חיוני ביותר בסיפור. עד אשר אין מכריזים עליה במירוש. וללא תכונה זו מתמוטטת כל העלילה כולה.

אם בכל זאת מתגבר על המיכשול הזה, יש בסרט כמה רגעים יפים בתיאור מערכת היחסים האפלאטוניות (בלית

ג'ון סבג ורוברט מיצ'ס: כולם אהבו את מאריה ברירה) בין השניים.

ג'ון סאוואג' ונאסטאסיה קינסקי, בשני התפקידים הראשיים. ניחנו בחן-נעורים וקסם אישי. הפועל היטב כל עוד אין דורשים מהם לחרוג אל תוך הגיחוך. כמו בסצינת האהבה האחרונה ביניהם, רוברט מיצ'ס כאביו של אינון, יוצא מאדישותו המפורסמת, והבולדוג של קית קארדין גונב את ההצגה בכל תמונה שבה הוא מופיע.

פיחות של

הזיות ארוטיות

האשה באדום (בן-יהודה. תל-אביב. ארצות-הברית) — קומדיה מיותרת זו משתמשת בעלילת סרט צרפתי בשם על רווקים נשואים ובוגדים באותה הצורה שבה היה פיל משתמש בצעדי-מחול של אילה. הכל מגושם, מוגזם, מסורבל ובוטה. וכל מי שסבר שג'ון וילדר הוא האיש שיעזב את הקומדיה האמריקאית קדימה, כרוח מורו ורבו מל ברוקס, צריך לחפש מייד תיקווה אחרת.

וילדר, שביים את הדייסה הזאת ומופיע בה בתפקיד ראשי, מגלם בעל למופת, שיום בהיר אחד נופל בקסמיה של צעירה חושנית לבושה באדום, ומרגע זה והלאה הופכים חייו למערבולת אחת גדולה של מבוכות ותיסבוכות. לעזרתו מתגייסים שלושת חבריו (צ'ארלס גרודין, ג'וזף בולוניה ומייקל מאדלסטון), המשתדלים לסייע לו בכל נסיונותיו הנואשים להצמיח קרניים לאשתו החוקית והאהובה.

להבדיל מן החן האלגנטי של ז'אן רושפור, שגילם את אותה הדמות בסרט של אינו רובר, הופך וילדר את השלומיאליה העצבנית למעלה עליונה. בוחר במשהו שבין גיחוך להיסטריה כקו התנהגות נורמלית. מכאן והלאה שום דבר לא יכול להציל את הסרט. בוודאי שלא חבריו (בסרט הצרפתי היתה הידידות הגברית אחד המרכיבים החשובים ביותר). שהם במיקרה הטוב ביותר צללים חיוורים.

ג'ון וילדר וג'ודית אייבי: בין גיחוך להיסטריה

מה שנותר, אם כן, אלה הן המעלות המחוטבות של הגברת קלי לה-ברוק, הנראית כמו בחורה בריאה מאוד בגופה ובנפשה. מתאימה לכל המידות האידיאליות של דיגמון ביגדיים (אה. כן, היא היתה דוגמנית קודם לכן). אבל אין שום סכנה שתגזול את פרס-האוסקר לשנה הבאה או שתשכיח ממשהו את הדמות החלומית המרתקת של אני דופרי בסרט הקודם.

שלוושה צעירים מתכננים סוודרים, בגדיים ושאלות ערב, לפי שלוושה טעמים שונים

יש צעירים כישרוניים, המס-
תפקים בכך שהם וסביבתם הקרו-
בה יודעים על כישרונם. אבל יש
בעלי אמביציה, שאינם מסתפקים
בכך והמנסים את כוחם ומזלם
בגיוגל האופנה.

המשותף לכולם הם כישרון
יצירתי ורצון עז להצליח.
שלוושה צעירים כישרוניים הנר-
אים מבטיחים במיוחד הם רז קרן
בן ה-20, המעצב שימלות-ערב,
דניאלה אוהד בת ה-25, המעצבת
סריגים, ועמיר פלג בן ה-31, איש
הקיבוץ לשעבר, המעצב בגדיים.

אמא רצתה

מגיל 15 התעניין רז קרן בנושא
ציור נשים ואופנה. כשהיה בשמי-
נית כבר למד תרמנות בקורס ערב
במיכללה שנקר והתחיל לעצב לאמו
שימלות-ערב מיוחדות. אמו קנתה את
הבדים והוא עיצב את הרגם.
כשהופיעה האם, רות, בדגמי הכן, קצרו
השניים מחמאות.

האם החליטה לפתוח בית-אופנה לה
ולבנה המוכשר. היא לקחה חנות
שקיבלה בירושה מהוריה ברחוב יונה
הנביא שבמרכז תל-אביב, הפכה אותה
לסטודיו מהודר עם שטיחים מקיר
לקיר, מראות ותאורה תואמת.

ובשבע שעבר ערך רז קרן תצוגת-
אופנה ראשונה בחייו, בהילטון תל-
אביב: חמש דוגמניות-צמרת הרגמו
את דגמיו לסתיו-חורף '85, דגמים
המושפעים מהסיגנון היפאני והאי-
טלקי.

קרן מעצב בעיקר שימלות-ערב
מבדרימי, ז'ורזט וסאטן. מכל דגם
הוא מייצר רק כמה עותקים. הוא גם
מעצב שמלות בחזמנה, בהתאם לדרי-
שות הלקוחה, גם במידות שאינן נמצי-
אות בקולקציה הקיימת, וגם שימלות-
כלה.

עם ראשייתובות. רז, עדיין
חייל בשירות חובה, אוהב להתלבש
בצורה המושכת תשומת-לב. כמו
במכנסי באגי שחורות, בעניבה צרה
ובחולצת-כותנה לבנה גדולה. "שצוא-
רונה שרווליה מופשלים" (אני לא אר-
הב בגדים ורוקים. אני יקח, אוהב סדר
וניקיון").

הצבעים האהובים על קרן בחורף זה
הם שחור, לבן-שמת, כחול, אדום,
אפור ויין.

המחירים: חולצת-מישי בעלת שרור-
לים 40 עד 50 דולר; חליפה, בין 100
ל-170 דולר; חגורות-עור שראשיית-
בות שם המעצב מתנוססים עליה —
25 דולר.

מרה בגדיים סטרפלס שלם.
בצבעי שחור-אדום.
הגיזרה מאריכה כביכול את הרגל.

הזרה לשנות ה-20 בגדיים בסיגנון נומיה, שעיצב
עמיר פלג. שני חלקים, שני צב-
עים: אדום ושחור. בד ליקרה. מצהיר עמיר: "אני אוהב את גוף האשה!"

מעצב ביגדיים. עמיר פלג
בן ה-31. הוא עסק
בעבר באיפור, והוא היה גם דוגמן.

קיבוצניק מתכנן ביגדיים

לפני כמה חודשים התחיל לעצב ביגדיים מיוחדים וחדשנים.
המשקיע סילבאן אינבר התעניין ביצירותיו, האמין בדגמיו והסכים להשקיע בו
את ממונו. כשהיצואן יורם רדושינסקי אחראי על יצוא ביגדייהם האלה לארצות-
הברית.

עמיר פלג משתמש בעבודתו בשבעה צבעים בלבד — צהוב, ירוק, אדום, כתום,
שחור לבן וכסף. אלה הם הצבעים האהובים עליו, צבעים חזקים, הנותנים לו
השראה.

הסיגנון של עמיר הוא איסימטרי, בסיגנון שנות העשרים, ובדיו הם כדי לייקרה
חלקים.

עמיר גם נתן שם יוצא-דופן לחברת-האופנה שלו: לגוף. למה לגוף? כי הדגמים
מיועדים לגוף. מודה עמיר: "אני אוהב את גוף האשה. בפרט כשהוא חשוף
במקומות הנכונים. מעורטל וגם לא מעורטל!"

ומה המחירים? קשה להתנבא עד לקיץ הבא. אבל המחירים יהיו סבירים. משהו
בין 30 ל-40 דולר.

ההמשותף לאיפור, דוגמנות ועיצוב-אופנה? עמיר פלג. עמיר, הקיבוצניק
לשעבר — הנשוי למורה לאנגלית יעל — הגיע אל העיר הגדולה לפני כמה
שנים. העיר הגדולה הזאת היתה פאריס. במשך שלוש שנים קנה אמיר דעת וראה
אופנה. יופי ואסתטיקה בעיר-האורות, ולמד ציור בבית-הספר היוקרתי בוז-אר.
עמיר, בן 31, גבה-קומה, בעל עיני שקד חומות, נהנה אומנם משהותו ולימודיו
בפאריס, אך החליט שאין להסתפק בעיר גדולה אחת. כך הגיע ללוס-אנג'לס, שם
עסק באיפור שחקני-קולנוע. לעיסוק הזה הגיע בזכות חבר שהפיק באותה עת
סדרת סרטי מדע דמיוני. אחרי כמה חודשים המשיך עמיר לניו-יורק, ושם עבד
בתור מייקאפ ארטיסט עם דוגמניות-צילום.

עם שיבועה צבעים. בניו-יורק למד עמיר עיצוב ביגדיים אצל מעצבת-
האופנה הלבנונית נורמה כאמלי. הוא עבד אצלה כעוזר, הסתכל היטב, קיבל
השראה והתחיל לעצב ביגדיים.

כאשר חזר עמיר ארצה, המשיך בקריירה-האיפור שלו. הוא עבד עם טובי
צלמי-האופנה התל-אביביים. איפר, שיפץ ויפייח את דוגמניות-הצמרת. בין איפור
לאיפור הוא עבד גם כדוגמן. אבל משאט-ליכו האמיתית היתה לעצב וליצור.

אֵיד לַחֲדוֹר לַג'וֹנְגֵל

בקרן מגיל צעיר. הוא למד בקורס תדמנות בשנקר והיום, בעזרת אמו, פתח סטודיו לאופנה. שבו הוא מעצב ביגדי-ערב לנשים, וגם שמלות-חופה לכלות.

צִיור עֲצִמִי של רז קרן. שמעולם לא למד לצייר. מימין: חליפת-צמר; משמאל: שימלת-מעיל. זה כישרון טיבעי, הטמון

עור מוכסף שני פסים אלכסוניים ומבריקים. משולש עור שחור וצמר מוהר מתוצרת חוץ. בציבעי שחור. לבן ואפור - מדגימה את מעשה ידיה על גופה הסרגנית דניאלה אוהד.

אנגורה משובץ בציבעי שחור-לבן; כפתורים גדולים משוק-הפישפשים מעטרים את הסוודר; השרוולים פתוחים ומתאימים גם לעונת-המעבר. המחיר: 230 דולר.

בין סריגת סוודר למישהו הספיקה אוהד גם לסיים תואר ראשון במדעי הרוח באוניברסיטת תל-אביב («אני לומדת בשביל הכיף!») אך היא אינה מסתפקת בלימודים אלה: היא רוצה ללמוד עיצוב-אופנה, תרמנות במיכ"ל לת שנקר או לנסוע ללמוד בארצות-הברית, ולעצב בגדים מיוחדים במינם.

לחיות מסריגה

לשבת ולסרוג בערב ליד הטל-וויזיה זה נשמע קצת זקן, מוכיר את שנים האחרונות השתנו הדיעות, וגם צעירות שולחות את ידיהן בסריגה. אחת כזאת היא דניאלה אוהד, הסורגת מגיל 9. ממי היא למדה? «מאף אחת. לקחתי מסרגות והתחלתי לסרוג».

אבל דניאלה מעולם לא חשבה להתפרנס מהסריגה. חלומה היה להיות גרפיקאית. אחרי התיכון והצבא התקבלה לטכניון. עמלה שנים להשגת התואר הנכסף של גרפיקאית מוסמכת. ואז חל השינוי. דניאלה החליטה שלשבת על כסא שמונה שעות ביום זה בעצם לא בשבילה, ומה שהיא באמת רוצה לעשות זה לסרוג, ליצור ולעצב סוודרים יפים ומיוחדים במינם.

כך היא התחילה את קאריירת הסריגה שלה בדירתה השכורה בתל-אביב, כשערימת פקעות צמר מסביבה. היא סורגת סוודרים שהם ממש יצירות רעיונותיה רבים וכישרונה גדול. ואולי בזכות הגרפיקה שלמדה קל לה לשלב צבעים, חומרים ועיצוב. היא גם מצרפת חומרים שונים בסוודר אחד, כמו צמר אנגורה רך וחמים משולב עם מוהר קטיפתי, רצועות-עור וכריי-סאטן, וגם חבלים יכולים להשתלב בסריגה. הגוונים האהובים עליה הם חומים למיניהם, שחורים ופסטלים.

«בשביל הכיף?» מה מחיר התענוג של קניית סוודר אצל אוהד? מתחיל ב־80 דולר, מגיע עד 250 דולר — תלוי בסוודר ובסוג הצמר. צמר מתוצרת-הארץ הוא זול יותר מאשר מתוצרת-חוץ.

המעניינת לסרוג לבדה, מצמר תוצרת-הארץ, תוכל לעשות זאת 30 דולר לסוודר, אבל אין מה להשוות בין סוגי הצמר.

מי קונה את הסוודרים של אוהד? אנשים המכירים אותה, ששמעו עליה. זה עובר מפה לאוזן.

בן 20 רז קרן. עדיין חייל בשרות-חובה בצה"ל, חולם על בית אופנה גדול שבו יהיו, בנוסף לדגמיו המיוחדים, גם אבזרים כמו כובעים, נעליים, חגורות, תיקים ובושם שישא את שמו.

השם קריסטל

על המוצר אומר הכל, ואין יותר מה *Likes!*

לראשונה בישראל - 24 שעות שרות

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

בע"מ מומחים להדברת תיקנים (ניוקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 052-790114 רש"מס' עסק 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך

פרסגמפון

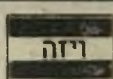
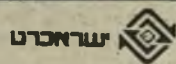
פרסום מודעות בטלפון לכל העתונים

03-229353/221667/231345

מודעות בטלפון

לכל העתונים

בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

DINERS CLUB INTERNATIONAL ISRAEL LTD.

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום איריאל

אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

ZIVA TELEM

wishes to invite you to the

זיוה תלם

מוזמנה אתכם

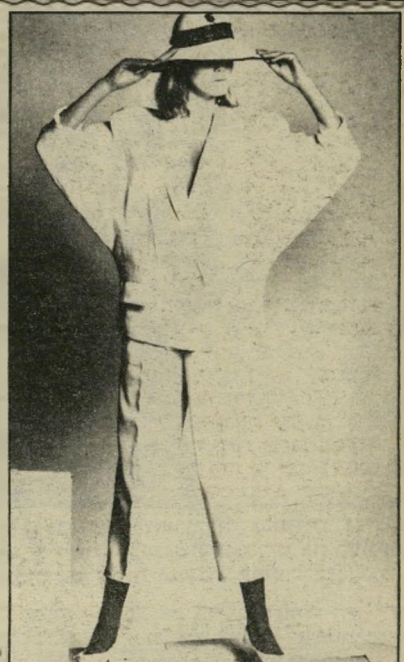
לחדר התצוגה בביתה בהרצליה פיתוח
דיגמי מעצבי אופנה העלילת בישראל:

גי' פולפ - בגדי עור, קולקציה חדשה
תמרה יובל - בגדי ערב ובגדים לאירועים
מיוחדים
רקמה - בגדי תמרה לשעות אחר הצהריים
והערב
גבי - חולצות משי עבודות יד
רפי יעקובסון - בגדים ליום ולערב
M/N - בגדים אופנתיים לשעות היום
רויאלה - חליפות ושמלות אופנתיות
אביזרי אופנה, חגורות, מחרוזות, סריגים

המכירה תתקיים ביום
שבת 10.11.84
10.00-14.00
17.00-19.00

שישי 9.11.84
10.00-14.00
17.00-19.00

בבית זיוה תלם - רח' דוד המלך 10 הרצליה-פיתוח
At the residence of ZIVA TELEM, 10 David Hamielech St.
Herzlia-Pituh. Tel. 052-72976

תן טרמפ לחייל

מרים
בנימיני

מזל החודש:

עקרב

ההתאמה

בין עקרב

למזלות

האחרים

עקרב עם עקרב

מקובל באסטרולוגיה שבני אותו מזל מסוגלים למצוא שפה משותפת ולחיות יחד. התייחסות דומה לדברים עקרוניים תיתן בסיס מוצק לחיים בצוותא. אלא שבמקרה של עקרב לעקרב הדבר אינו כך. לעקרבים לא קל לחיות ביחד. אינדיבידואליות רצון חזק, דבקות בעקרונות, קינאה ונטיה להתבודדות לא מאפשרים להם לקיים אווירה נוחה שתתאים לחיים משותפים. הוויכוח, הריב, הברונז והכעס יהיו מצויים שם כמעט באופן קבוע. לעיתים רחוקות מישורו מבנייהם יסכים לפשרה או לויתור. זה בהכרח עלול להביא להרס של המיסגרת ושל עצמם.

לזכותם יאמר, שבתקופות שבהן יצליחו להתפייס ולחיות בשלום, העוצמה הריגשית

והחושניות החזקה, וההרגשה שכוח עונה לכוח והבנת איש את רעהו יפצו אותם על כל מריבה ואיבהבנה.

עקרב עם קשת

למרות שהמזלות העוקבים מסוגלים להתאים ולחיות יחדיו, כאן העניין אינו פשוט. הקשת הוא איש החופש והעצמאות. מיסגרת המחייבת הקפדה על לוח-זמנים תיתן לו הרגשה של אסיר. העקרב רכושני ומפתח ריגשי-קינאה, הזרים בדרך-כלל לקשת.

השותפות ביניהם תוכל להתבסס על עניין אינטלקטואלי משותף או בטוילים והרפת-קות, מסעות ואהבת הסיכון. חיים משותפים יכניסו את שניהם למתח וחרדה, הקשת יחפש דרך לברוח, והעקרב תמיד יתפוס אותם וימתין לו בפניה.

עקרב עם גדי

מזלות אלה מתאימים מאוד האחד לשני. התייחסותם לחיים דומה, הם רציניים, אחראיים, מסורים ונאמנים. כל דבר יתבצע

בשלמות וללא שגיאה. ידידיהם יהיו אף הם אנשים רציניים, אחראים ומקובלים בחבריהם. בזכות הישגיהם בתחום המיקצועי, הקשר ביניהם יהיה מושתת על כנות ואמינות. יתכן שהאווירה תהיה כבדה, אם יש כוח את חוש-ההומור הקיים בשניהם, אם כי לא תמיד נמצא בשימוש.

עקרב עם דלי

הדלי לא משתייך למזלות המתאימים לעקרב. אלא שלעיתים קרובות נוצרת

שניהם אינם נקיים מהתאהבויות פיתאור מוות שאינו שייך בדיוק למיסגרת המישהפחתית. אך למרות נטיה זו, הם תמיד ישובו האחד לזרועותיו של השני.

עקרב עם טלה

שניהם נשלטים על-ידי כוכב מארס, המבטא רצון חזק, סיפוק מהיר של המאוויים האישיים וקושי לוותר ולהתחשב בבן-הזוג. למרות שאותו הכוכב עצמו שולט בהם, אופיים אינו דומה. לא יהיה להם קל

בני הזוג המקובלים ביותר לעקרבים: הסרטן

והבתולה; האריה לא בא בכלל בחשבון

והקינאה תשבש זיווג של עקרב עם עקרב

להסתדר האחד עם השני, על-פירוב, העקרב מתייחס ברצינות רבה לקשר בינו ובין השותף, והטלה רוצה ליהנות מכל רגע ומרשה לעצמו לא פעם חירות שתכעיס ותרגיז את העקרב.

אם בכל זאת יחיו יחד, הטלה יעדיף לוותר לעקרב ולהניח לו להיות שליט בלעדי, כל זמן שזה לא יגביל אותו. כשתהיה להם מטרה משותפת הם יתמידו בה, והיא תשמש בסיס איתן לקשרים ביניהם.

עקרב עם שור

הקשר הראשוני בין שור לעקרב מדליק אור ותיקווה בלב שניהם. הציפיות שלהם האחד מהשני גבוהות. השור מסוגל להעריך את העקרב על כישורונותיו וגישתו ההחליטית והנמרצת לכל דבר. היחס של העקרב לכסף מעורר בו תיקווה. כשהם מסכים להעמיק את הקשר, נוצרת אכזבה שגודלה כגודל הציפיה המוקדמת של האחד מהשני.

עקרב עם תאומים

למרות שהם כל-כך מנוגדים, הם בכל זאת משלימים האחד את השני ומסוגלים ליצור מיסגרת חיובית. שני מזלות אלה (המשך בעמוד 37)

משיכה חזקה ביניהם, וזו מביאה אותם להסיק מסקנות מוטעות לגבי יכולתם לחיות חיים משותפים. הדלי, חוטא באהבה כלל-אנושית ולא אישית, לעקרב נחוצה הוכחה תמידית לכך שאכן אוהבים אותו. העקרב נוטה לשלטנות על בן-הזוג, ואילו הדלי לא ניתן לשליטה. לא שאינו אוהב את מישפחתו, אבל עיסוקים אחרים הקשורים לטיפול באחרים או בענייני ציבור חשובים לו באותה מידה.

העקרב רכושני, קנאי ומתמסר. הדלי לא יוכל לגמול לו באותו יחס. העקרב יתמרמר, ואילו הדלי ירגיש לחוץ וכלוא.

עקרב עם דגים

אחת ההתאמות המקובלות ביותר והטובות ביותר, שניהם משתייכים למזלות הריגשיים (מזלות המים) למרות ההבדלים באישיותם, טוב להם בחיים משותפים. העקרב לוקח את השלטון כדבר מובן מאליה והדגים נכנע, ומאפשר שהוסרה מעליו האחריות לדאוג לקיום היומיומי, השיגור והמשעמם. ליד העקרב הוא חש ביטחון ויודע שיש מי שידאג לכל דבר.

התכונה המשותפת לשניהם – הקינאה – עלולה לגרום למתח רב ולחשדנות, שכן

בשבוע הקרוב גם אתם תהיו בין אותם שלא ירוו נחת ממערך הכוכבים. בעיות רכוש, בית וכספים יסרידו אתכם בין ה-7 וה-10 בחודש. בני-מישפחה יהיו מעורבים בכך, וזה עלול להביא לסיכסוך עמום. ב-13 וב-13 חודש נראה שמצב הרוח יהיה יותר טוב, בעיקר בגלל בשורות טובות הקשורות ל"תחום המקצועי". ב"שטח הרומנטי זו תקופה לא רעה לאותם המעוניינים לפתוח בקשר חדש ורציני.

השבוע יהיה מאוד חשוב עבורכם, כל מה שלא הסתדר עד היום יצוף ויעלה על פני השטח. משבר עולל לפרץ ביניכם ובין בני-זוגכם, וכל האמת תצא סוף-סוף לאור. גם במה שקשור לעבודה או ל"לימודים אתם עלולים לשמוע דברים לא נעימים, אולם יהיה עליכם להיאבק ולבדוק היטב על סמך מה אומרים לכם כל דבר, גאוה פגועה עלולה לגרום להחמצה של דברים חשובים. השטח הרומנטי עלול לאכזב.

השבוע תעדימו להסתגר בתוך עצמכם ולעשות חשבון-נפש מחודש. כל התוכניות שאתם מתכננים כעת עדיף לשמור בסוד, מבלי לשאת אף אחד. אנשים מסוגלים לגנוב רעיונות שלכם ולזקוף אותם לזכותם. מצב הבריאות אינו טוב במיוחד, חשבו שרוב בשינה ומונחה. ה-7 וה-8 בחודש יהיו קשים במיוחד בגלל עומס עבודה. ה-10 וה-11 בחודש יהיו ימים רומנטיים מאוד, כדאי לכם להיות גמישים.

אם חשבתם להסתמך על ידידים ולבקש מהם עזרה, אל תעשו זאת בין ה-7 וה-9 בחודש. כל בקשה תגרום לאכזבה, והמסקנה שתסיקו עלולה להיות מוגזמת ולקלקל ידידות שנמשכה שנים. הצעת עבודה שעומדת להיות מוצעת עלולה להכניס אתכם ללחץ ולבעיות מסוככות ביותר. אל תקחו על עצמכם יותר ממה שאתם מסוגלים. עדיף להשאר עם המוכר והישן. ה-10 וה-11 בחודש יהיו קשים, יתכן שלא תרגישו טוב.

עדיין עסוקים בשיפוץ, שיפור או מעבר לדירה אחרת. אין לכם זמן ואינכם מצליחים לעמוד בדרישות או להתחייבויות ש"לקחתם על עצמכם". כדאי שתנסו לארגן מ"חש ארבע העיניים, ה"צורה שבה אתם חיים עלולה להביא אתכם להתמוטטות. כל הש"בוע יהיה כל-כך קשה, שיתור טוב לא לקחת שום דבר חדש על עצמכם. יחסים עם בני-המשפחה עלו"לים להתערער, בגלל חוסר נכונותם.

בין ה-7 וה-9 בחודש תוכלו לקדם כמה עניינים שהתעכבו עד כשיו. אולם בתנאי שתהיו יותר תקיפים, ענייניים והחלטיים. זה לא הזמן לרחם, לוותר ולהתחשב. הפעם עליכם לדאוג לעצמכם בלבד. ה-10 וה-11 בחודש אינם מתאימים לנסיגות – עת – עיכובים, תקלות ואפילו תאונות עלולים להתרחש באותם ימים. ה-12 וה-13 בחודש הרבה יותר נעימים – בשורות מאוד טובות יגיעו בענייני עבודה ובענייני כספים.

הורים לילדים יצטרכו להשגיח עליהם בימים ה-7 עד ה-9 בחודש. בשטח האהבה תיתכן פגישה מזוהר, ביותר, אל תבנו על כך. כל מה שיקרה באותם ימים עלול להתפרק במהירות. בשטח הרו"מנטי ה-12 וה-13 בחודש חודש הרבה יותר טוב בים. כדאי לקחת יוזמה, וזה יביא לתקופה מוצ"לחת ופורת. ה-10 וה-11 בחודש יהיו ימים שבהם תחוו בדידות. נצלו אותם למנוחה ולהש"למת עבודות שנדחו משום מה עד עכשיו.

הבעיות העיקריות מרוכזות כעת סביב התחום המקצועי. אתם נמצאים בחששות כבדים באשר לעתיד. ה-7, ה-8 וה-9 בחודש לא מפנקים אתכם. שמועות מפחידות עלולות להגיע, אולם נסו לא לשים לב ולא להעיר דבר. אנשים יעבירו בשימכם דברים שלא אמרתם. בשטח הרו"מנטי רצוי להעמיד את הדברים בצורה ברורה.

בנייהוג שרירים בגילבול ואינם מבנינים את סוג היחסים שבהם אתם מעוניינים. נסיעות שתוכננו לתקופה זו עלולות להיחרות. הזמן אינו מתאים לכך. התקלות העיקריות עלולות לה"יות ב-10 וב-11 בחודש. אל תתכננו דבר לאותם ימים. יתכן שתאיאלצו להשאר בבית, בגלל בעיות מישור אחר. ה-12 וה-13 בחודש טור"בים ומבטיחים הצלחות בשטח הרומנטי. בני מזל עקרב וסרטן נמ"שכים אליכם. ותוכלו לפתח קשר טוב עם בני מזל גדי. בין ה-7 ל-9 בחודש אתם עלולים לסבול מפליטת-פה.

מאת

אביגיל

ינאי

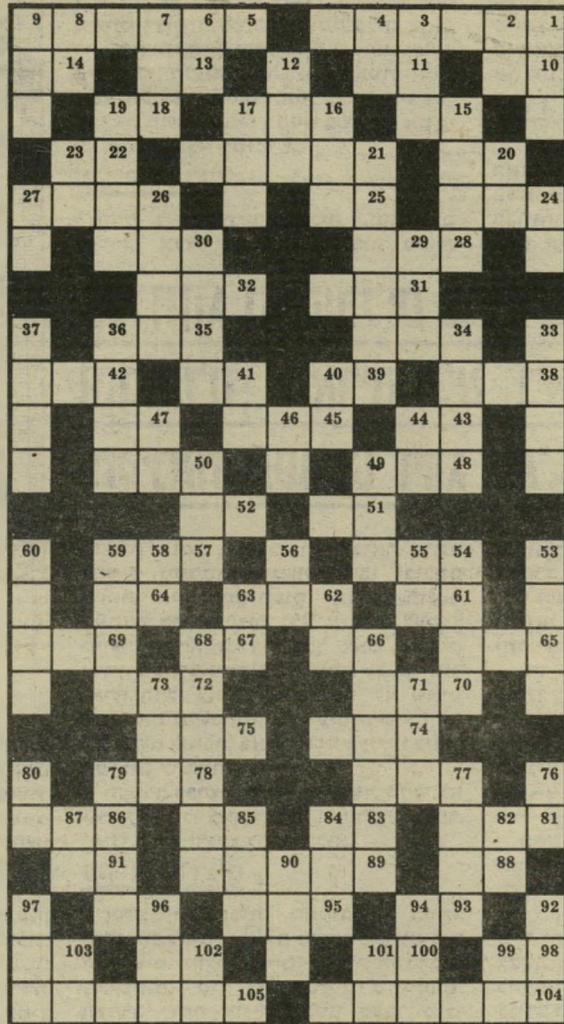
מאוזון

(1) גבעות חול על שפת הים ובמדבריות; (5) בקצב מתון במוסיקה; (10) הבין; (11) סימן; (13) כינוי לשפע רב, מרחב; (14) גמל קל רגליים; (16) עובד אדמה; (18) קולמוס; (20) אורב; (21) איבוד חוש הכאב (אנסטסיה); (22) עוף טרף; (24) לך לך; (25) צמח בר; (26) קול גברי עמוק; (27) סגור, אטום; (28) הרון; (30) עם 31 מאוזן — חודש חשוון; (31) מרחשון; (עם 30 מאוזן); (32) מכשיר תאורה; (34) התקשה; (35) עור בהמה משופץ ומעובד; (38) מלך ארץ המגוג בחזון יחזקאל; (39) גוש, חבל בארצנו; (41) מילת ברירה; (42) שם אחד מספריו של קנט המסון הנורבגי; (43) שמונה עשרה; (45) זוג; (47) ניצוץ; (48) נשך בשיניים; (50) חלק הגוף מן הצוואר ועד החזה; (51) שיח הדפנה; (52) גבבא; (54) שיעור של דבר, או שיח ביצות רב שנת; (57) מן המסים (ר"ת); (61) לא חד, עגלגל; (62) תמך, היה למשען; (64) עוף; (65) עץ מן הנשרים, גרל בגליל על גדות נחלים; (66) כלי רתמה לבקר; (67) גבוה; (69) נזול כפה; (70) שורר לקישור; (72) מארכת המינים; (74) ענף קוצני; (75) קיר; (77) ירעש (ח); (78) קומפוזיטור צרפתי; (81) תסס; (82) תהלים מ"ו, ד'; (83) קיים; (86) מילת זרז; (86) רקר, כרכר; (88) צעיר; (89) גיליוטינה; (91) זכרון; (93) שקט; (95) התיך, המום; (96) מכשיר עינויים; (98) עפר, טיט; (100) איבר חיוני בגופו; (102) מחרשי השנה; (103) שר; (104) שמה היווני של ריאנה אלת הציד; (105) עלילת דברים, גנאי (3.3).

★ ★ ★

מאונץ

(1) מקום מרעה לבהמות (ישעיהו ה' י"ז); (2) מטבע יפני; (3) סודה, פחמת הנתון; (4) אות בא"ב; (6) אות הנצחון; (7) עטים ענבים; (8) רסיסי בקר; (9) חכר נחורים העומרים בראש אגודה; (12) זוהמה; (15) ארן; (16) יישר, איזן; (17) עוף אגדי; (19)

(59) מדרך — פרק בהלכות טמאה בתלמוד; (60) בדיק לא באופן יסודי; (62) אכירז לנשיאת מצרכים; (63) שדה; (66) סנקציות; (68) דברי ליצנות; (71) תבע, רש לפרוע חוב; (73) המעיט, עקר נטיות; (76) טבעת מתכת; (77) כפר דרוני בגליל המערבי; (79) צנור רם בגוף החי; (80) נוכח בעת המעשה; (82) בושם (ח); (84) אכירז במשחק הכדורגל; (85) אבן טובה; (87) עבר; (90) נסיגה; (92) בית אסורים; (94) מכשיר עשוי שלבים הדרגתיים; (96) עילה; (97) למד; (99) ניגוש; (101) מילת תחינה; (102) מחרשי השנה; (103) ידיד.

(שחוט; (20) בכואה; (21) בלתי הגיוני; (23) קליפת ענבים; (24) חבורה, סיעה; (26) עם 30 מאונץ — ש"מ וש"פ של צייר ישראלי מראשי אפקים חדשים; (27) משורר ישראלי (ש"מ); (29) גיס; (30) ראה 26 מאונץ; (33) שפע של צבע; (34) מעיל צבאי עליון; (36) מקום פתוח שאין עליו השגחה; (37) כלי שיט; (40) עוף טרף; (41) קיטור; (44) אחד משמותיו של סוכות; (46) אות מוסיקלי; (47) תושב כארץ; (49) עזרה, תמיכה; (50) אליו מתפללים בשמיני עצרת; (53) אצבע האמה; (54) מכונה ליצירת לחץ רב; (55) איבר הנקו; (56) מבני נח; (58) ענן;

(המשך מעמוד 29)

המהלון, בורחת כדי לראות את אהוב נפשי המסטול. הוא היה אוסף אותי באופנוע ושנינו היינו טסים לעבר האופק...

„לא שכנתי איתו. הוא ניסה, אבל הייתי נורא קטנה, והמשכתי לשמור באדיקות על תחתוניי, חס וחלילה שלא ייריד לי אותם. הוא שכב עם מישהו יותר גדולה ומפותחת, ואני נורא קינאתי.

„באותו הזמן התחלתי לכתוב. משהו מבוכלל. לא ידעתי בכלל שזה שיר. כי לא קראתי שירים. המורה לסיפרות הציע לי לשלוח את זה לירחון את. קיבלתי תגובה נלהבת מהעורכת, שהשיר הוא נועז, חדשני ומקורי. היא פירסמה אותו, ואני כלייך התרגשתי. עד כדי כך שעכשיו יש לי בלק'אאוט ואני לא זוכרת איך הרגשתי אז.

מותשות

ורעבות

„עצ הגיוס ביקשתי להיות כתבת בכמחנה גדנ"ע. היתה תחרות בין הרבה מועמדים, אבל התקבלתי. התעקשתי לגור בדירה משלי. כי לא רציתי לחלק חדר עם עוד שלוש חיילות, עם מיטות ברזל, חוסר פרטיות, רעש ובלי יכולת לשים את המגע האישי. הרגשתי שלא אצליח להתרכז ולכתוב שם. עם קצת עזרה מההורים והמשכורת הצבאית הקטנה

זבוב. לא היה לי מספיק ביטחון ביכולתי לגעת בדברים בעדינות, בדקות. המו"ל שיכנע אותי שזה צריך להיות שם הספר, כדי למשוך תשומת לב. שבת זה סמל למשהו גבוה, רוחני, טהור. בעיות במיטה זה משהו פיסי, ארצי. זה היה ניסיון לחבר את הפיסי עם הרוחני.

„מאותה סיבה, כדי לחבר את הפיסי עם הרוחני, הרבקתי את הספר החדש שלי על חלון של חנות מכולת. ליד הבית שלי. זאת מכולת מיוחדת, שפתוחה עד מאוחר בערב. אנשים מופתעים למצוא ספר שמוצע למכירה, יחד עם הקוטג' והחלב. היו שקנו. אנשים שמכירים אותי מהסביבה רואים את התמונה שלי על העטיפה, מזהים אותי וקונים את הספר. הרעיון בא לי במיקרה, כאשר יצאתי מבית'הדפוס עם העותקים הראשונים, ובדרך הייתי צריכה להיכנס למכולת. חשבתי אז על הקשר בין השירה שלי והצורך לקנות אוכל.

„אני לא מנתקת את הכתיבה מה צרכים הבסיסיים שלי. הצורך לאכול נורא קרוב לצורך לכתוב. לאהוב, הכל בא מאותו מקום — מותני, מגופי.

חפוזים

ומרים

פ גישה מיקרית בינה ובין זמר רוק צעיר, עופר אקרלינג, הולידה עבודה משותפת. הם נפגשו אצל ידיד,

משוררת גולדברג

לכתוב. לאכול. לאהוב

תפסו ראש, והיא כתבה את מרבית שירי התקליט שלו. ניר העשירי נוגן הרבה ברדיו, ולא רוצה לזמבניה הפך לשלאגר. השיר מספר על בחור אמיתי ותמים שרוצה לאהוב נערה, אבל היא מזוייפת. נמשכת לוזהר החיצוני, זמביה מייצגת את הפנטזיות והחלומות שלה. בשיריה משאירה חנה הרבה מקום לדימיון, אוהבת לעבוד באסוציאציות ולטוס גבוה מעל האדמה. עכשיו היא מקווה למצוא מוסיקאי, שאת המוסיקה שלו היא תאהב, והוא יאהב את הראש שלה.

„עפה ברחוב/לא יוצרת התקה/לוח/לפעמים מישוה אוהב אותי לר/גע/וכל הזמן היופי שלי הולך לעזא/זל." והפירוש, מפיה: „מדובר בהרגשת הארעיות של האהבה. לפעמים מישוה אוהב אותי לרגע, וברגע הבא כבר לא. ואולי עכשיו אני יפה, אבל גם היופי הוא ארצי. הרחוב הוא כמו החיים, המגע שלי עם החוץ."

ועוד שיר: „היא מלקקת את רגלה בשורה ה' 14 ועכשיו כיכוי אורות שלפני ההגדרה הגדולה... אולי תבחין בה המצלמה? חנה: „כתבתי, קצת בליגלוג, על צעירה שמתה להתגלות. המצלמה, הורקורים עוברים לידה, והיא עושה ניסיונות נואשים למשוך תשומת לב. מלקקת את רגלה, תנועה מתגרה, כמו חתולה..."

לספרה השני היא קראה רומן בשורות קצרות. היא טוענת שהיא בכלל לא חופשיה כמו שעשוי להשי' תמע מן השירים שלה. „אני ההפך הגמור, אומרת חנה, פורטטאנית לגמ' רי. אין לי שום עניין, למשל, בזיונים חפוזים וביחסים קצרים וחסי'משמי' עות. זה פשוט משעמם אותי, זה לא עמוק. אצלי זה הכל — או לא כלום. אם לאהוב, אז רק גבר אחד. אין לי מספיק אנרגיה ליותר מאחד. מהיחסים החפוזים היו לי רק טעימות מעטות, קצרות ומרות."

נעמי רון

הצלחה מובטחת

דיאנה

3 שנים ברציפות

1984

בגור בחי ספר

לספרות נשים

המכון הישראלי לספרות נשים קוסמטיקה ופדיקור

- קורסים מקצועיים ברמה גבוהה ל:
- ספרות נשים • קוסמטיקה • ואפור • פדיקור • מניקור
- אפילציה (הוצאת שיער לצמיתות)
- מכון ליופי וסלון חסרונות חדישים ל:
- חסרונות, חסרונות, החלוקת, סלסול, צביעות, פסים, טיפול פנים, איפור, הוצאת שיער לצמיתות ובשעור.
- תעודות למסיימים והכנה לבחינות הסמכה ממשרד העבודה
- 30 שנות ניסיון והישגים בהדרכה מקצועית

ת"א, דיונוף 190 (יחפת 4)

226066, 229388

תן טרמפ לחייל

אוהבים לחקור, לברר, לחטט ולדעת. אלא שהתאומים מספיק לרפרף ולדעת מכל דבר קצת. בעוד שהעקרב מעמיק וחוקר ביסודיות ובאסטריות כל נושא עד שמיצה אותו עד תומו. האחד שיטתי יותר בגישתו והשני אוהב את הסיבוך. הסקרנות של התאומים והצורך של העקרב לחשוף את המסתורין יוצרים שיתוף-פעולה והבנה. התנגשויות יכולות לצוץ כשהעקרב יבחיין שבן-זוגו. מוזל מעט הצידה. הקינאה של העקרב תמרר את חייו של התאומים. מוטב שיוהר וישמר - העקרב אינו משתייך לסלחנים. המוכנים להעלים עין ממה שקורה.

עקרב עם סרטן

הם פשוט מתאימים. שייכים למזלות המים ומפתחים את הקשרים ביניהם על בסיס של רגשות עמוקים. העקרב הוא בעל רמה רגשית גבוהה, וחייהם של גדושי תשוקות עמוקות. הקינאה והרכושנות כלפי בן-זוגו תובן היטב על-ידי הסרטן. שהוא בעצמו אינו משוחרר מאותן תכונות. הרצון להגן ולפנק את בן-זוגו ימצאו הד בלביו של העקרב. שיקבל את זה כמובן מאליו שהחיים מתרכזים סביבו. רגשותיו המתפרצים של הסרטן ירוסנו על-ידי העקרב. שלמרות עוצמת רגשותיו - הביקורת השיכלית מנחה את התנהגותו.

עקרב עם אריה

ניגודי אומי ואישיות כל-כך חזקים לא ניתן למצוא בכל גלגל-המזלות. גם אם תהיה משיכה חזקה ביניהם, וגם אם יתקשרו בקשר עמוק - מתי שהוא יגיע המשבר. מעניין לציון, שהמשבר לא תמיד קשור באחד מהם, אלא לפעמים התנאים האובייקטיביים הפוכים את הקשר בלבתי אפשרי. אופיים שונה לחלוטין. האריה, הנשלט על-ידי השמש, הוא פתוח ומוחצן. אוהב את הרושם וההופעה הנוצצת ומוכן לבזבז את כספו ואת מירצו על מה שבה לו באותו רגע. העקרב מעדיף את המיסטריות והחשאיות. ופועל מתחת לפני השטח. ניגודים אלה אינם יכולים ליצור התאמה בין שניהם.

עקרב עם בתולה

קשר בין שני מזלות אלה מאוד מקובל ומצוי. הם מבינים איש את רעהו, ובמידת מה דומים. הם שניהם נוטים לסגפנות ולהסתגרנות במוטט. לעקרב דרישות רבות מבן-זוגו. הבתולה ישמח לאתגר ועימוד בכולן. הוא עצמו דורש מעצמו את אותם הדברים. כשהוא מדקדק בפרטים שחשובים גם לעקרב.

הבתולה יהיה הכנוע וזה המוכן תמיד לווייתורים. העקרב הוא השאפתן מבין השניים. הבתולה יעזור לו להגשים את שאיפותיו. בענייני מין תיתכן אהבה-התאמה - העקרב יצרי מאוד והמין עומד אצלו בראש סדר-העדיפויות. הבתולה מוצא שלפעמים יש דברים יותר חשובים.

עקרב עם מאזניים

צירוף כזה יכול לבוא בחשבון בעיקר בגלל אופיו הוותרני של המאזניים. ענייני-הלב הם שונים וההבנה ביניהם לא קלה. העקרב תקיף, שליט החלטי וחסר-פשרות. המאזניים מוותר. מתפשר ומנסה למנוע ריב בכל בחירה. פעמים ינסה מאזניים בדרכו המקובלת להעלים או להחליק דברים. כדי שהעקרב לא יכעס עליו.

מעשים אלה עלולים להוציא את העקרב מהכלים. באינטואיציה החזקה שלו הוא יגלה כל מעשה תרמית. גם אם כוונתו של המאזניים הייתה טובה.

לרותי

גובה מרשים

(1051/84) הוא צבר, אקדמאי, רווק בן 27, מיתמר לגובה המרשים של 1.86 מטר, ומעיד על עצמו שהוא נאה מאוד, שקט ופשוט בהליכותיו. הוא חוזר לא מזמן משהות ממושכת לצורכי עבודה באחת המדינות באפריקה, ועם שובו גילה שהרבה קשרים קודמים שלו נותקו. הוא ישמח להכיר אותך אם את צוברת גיועית, פיקחית, בעלת הופעה נאה, גבוהה, בעלת רגשות ובשלה ליצירת קשר רציני לעתיד משותף. בסוף המיכתב הוא מצייין שיש לו תחביבים מגוונים, ומזכיר צילום, פיתרון חידונים ותשבצים ופעילות התנדבותית.

★ ★ ★

פעם היתה סיסמת האזנות הנשואים - עד שהמוות יפריד בינינו כיום החיים הם שמפי רידים ביניהם.

★ ★ ★

מחפש בת משק

נעשה לי קצת עצוב בלב כשקראתי את מיכתבו של (1052/84). "כל פעם שאני כותב לבחורה, לא מגיעה לי תשובה, אפילו לא שלילית". הוא כותב בגילוי-לב הראוי לציון. אני מצטערת שבבילוי, לא נעים להיות לוור. אתה רוצה שיענו לך? עשה משהו בעניין כתביהיך שלך - קח לתקתק על מכונה. אתה אולי נורא נחמד. אבל לפני שהיא רואה אותך, היא רואה את כתביהיך שלך, וזוהי את המיכתב לפה. אז הנה מה שהצלחתי לפענח למענכך: "אני בן 28, רווק, גובה 1.80 מטר, רזה, שיער שאטני ועיניים חומות. חובב ספורט. המיקצוע - אלקטרוניקה. חובב טיולים בחיק הטבע ובילויים. ליברלי ואיכפתי. מחפש בת משק, כדי לחיות בקיבוץ חיים שקטים ושלווים."

★ ★ ★

אמא שלי אומרת ששועל הוא זאב השולח פרחים.

★ ★ ★

לא מקאים

(1053/84) רווקה בת 32, מתארת את עצמה בצורה מקורית למדי: "לא מקאים כשרואים אותי, והרוב אפילו מסתובבים לראות שנית. זה בקשר למבחוץ. ובפנים - פה מתחיל הסיפור. שמח שמה. פשוט לא משעמם - משתנה כל כמה דקות. בקיצור - חסרת-מנוחה. מוכרחה כל הזמן עניין." המבוקש שלה חייב להיות חכם מאוד, רגיש מאוד, מלא חוש-הומור ומבחוץ - זו אצלה מילה נרדפת להופעה חיצונית - לא יותר גרוע ממנה וגבוה. רצוי מאוד חבר קיבוץ או משהו בכיוון. היא נשמעת כל-כך על-איכפאק, עד שאילו הייתי גבר, הייתי כותבת לה בעצמי.

★ ★ ★

אני מכירה בחור אחד העושה את מעשהו הטוב היומי בכך שהוא מסתכל בהערצה בשתי בחורות מכוערות ליום, כדי להרים להן את המוראל.

★ ★ ★

לא מכוער

"אני גרוש בן 34, אבל נראה כבן 28." כותב (1054/84), "נאה ביותר, כך אומרים לי. לדעתי, אני כסדר-הכל לא מכוער. אוהב סרטים וקריאה, לשעבר מאמן ספורט וכיום עוסק

— מישהי ממליצה על החברה שלה. זה הולך ככה: "קשה לי לתאר אותה, כי היא חברה יקרה שלי מגיל 12. בלונדית, שיער ארוך, גובה 1.63 מטר, גוף הלוואי עליי, שופעת קסם אישי וחום. לגבר המתאים היא תעניק עולם ומלואו, בתנאי שגם הוא יודע להעניק. היא גרושה פלוס שני שובבים ומתוקים, והיא גם שיגעון של קצינה, בת 36. תחביבים: שיחה רצינית, סרטים, הצגות, טיולים. אתה חייב להיות פנוי עם הוכחות, נחמד, גבוה ורצוי אקדמאי. לא שמן ולא קרח. אתה צריך לדעת לתת המון, כי תקבל פי אלף. היא בת מזל שור." היא ורצוי שתהיה בן מזל שור." היא כותבת בלהט כזה, עד שלרגע היה לי נדמה שהיא כותבת על עצמה. אפשר לכתוב ישרות לת"ד 2538, חולון.

★ ★ ★

פראי ומעניין

ארי רויך מרשה לי לפרסם את שמו, ואפילו את כתובתו הפרטית. "בן

להתפנק בבית

"אני בת 25, מנהלת סניף של חברה גדולה", כותבת (1055/84), "בלי להשתחצן, אומרים לי שאני

רוצה הרבה יותר

בני יוסף, 23, יליד ירושלים, כיום תל-אביבי. מגדיר את עצמו כזמר, שחקן, פסנתרן ורקדן. מתמרנס בכבוד כזמר במועדונים ובפאבים. אבל רחוק מלהיות מבוסס בחיים. לא מבין למה התהילה והפירסום עוד לא הגיעו אליו. "אני יודע שיש לי הרבה להציע", הוא אומר, "אילו הייתי זמר ממוצע, הייתי מסתפק בחלטורות וחי טוב. אבל אני טוב, לא שלם עם מה שעושה עכשיו ורוצה הרבה יותר."

22. הוא כותב, "לומד במיכללה הקרימינולוגית בבית-סידור כפרי-יגנה. בעל הופעה חזותית נאה, תרבותי, פראי ומעניין. שפוט 36" חודשי מאסר. לא מעוניין לבנות איתך עתיד. אבל אשמח ליצור קשר-מיכתבים על רוב הנושאים שבבעולם. בעל ראש פתוח וחוש-הומור. התחלתי לעניין אותך? אז אם את ללא ריעות קדומות, כתבי אליי לית"ד 86, בית-סידור כפרי-יגנה, נתניה 100 42."

★ ★ ★

בלונדית נאה

(1056/84) היא בת 31, גרושה פלוס ילדה, אקדמאית, עוסקת ביחסים-יציבים וביציור, בלונדית, עיניים חומות, גובה 1.65 מטר, נאה. עד כאן היא מכאן — אתה. "אני מחפשת מישהו שאפשר לתת בו אמון מלא." היא כותבת, "אינטלקטואל, תעוררתי של וודי אלן ואוסקר ויילר. יכול להיות קצת אסטרונאוט. חולם, אבל גם עם שתי הרגליים על האדמה, משהו באמצע. אחד שאפשר להאמין בו גם כשלא נמצאים לידו, חכם. כזה שאת מרגישה אותו שהגעת הביתה."

★ ★ ★

אחרי שהיא חולקת מחמאה

לאשה אחרת, נראית אשה כאילו היא מחכה לעודף.

★ ★ ★

כמיהה לאהבה

(1057/84) כותבת בכתב-יד יפה כל-כך, עד שחשפתי תסביר נחיתות. ואני חשבתי שלי יש כתב יפה. במיקרה הזה, לא רק האריזה יפה. שימולכו: "במשך הקיץ ראיתי רי טיפולתי בהריון החולמי, ולא התפנית לעניינים שבלב. והנה כבר יורד גשם ראשון, כבר אפשר להושיט יד ולגעת

בחורף, והלב מתעטף בדוק של עצבות רכה, כצעף משי. אין כאב בעצבות הזה, יש בה געגועים לתחושת שייכות, לחיים ולרעות. יש בה כמיהה לאהבה של חורף, לאהבה שאינה בת-חלוף.

"אני אוהב אותו כל-כך אם יהיה בוטה, שמרני, חמים, ביתי, רגיש, מתחשב ומבין ש — אני מאוד רגישה (להבין) אך גם להיפגע; אני זקוקה לו קודם כל כחבר טוב; אני מסורה עד עומק הלב; אני נאמנה באופן אבי סולטני וחשובה לי מאוד התייחסות דומה לעניין הזה; למרות היותי בת 32 — יש בי צד ילדותי משהו, וזה אולי חמוד מאוד ביום, אך בלילה, כשאני לבד, אני קצת פוחדת ומרגישה שהחיים גדולים עליי ושאיני זקוקה למישהו שיאחז בידי ויאמר לי — את לא לבד, אני איתך ואת יכולה לסמוך עליי; חשוב לי שיהיה החזק בין שנינו, אבל לא אוכל לשאת התנהגות מתנשאת ושתלטנית. את הגירסה הזו כבר חוויתי בנישואי הקודמים... "רותי, האם גם את, כחברותיי, חושבת שזה לא מעשי לחפש באדם אחד שפע כזה של מעלות? אני, על כל פנים, ממשיכה לחפש את האחד, היחיד והמיוחד." אני איתך, יקירתי, תמשיכי לחפש אותו, ובסוף — אלוהים גדול — תמצאי. נכון שזה לא קל — עובדה, גם אני עוד לא מצאתי — אבל את לא חושבת שזה כיף לחפש?

★ ★ ★

קוראים/קוראות המבקשים לענות למיכתבים לרותי מתי בקשים לעשות זאת תוך ציון שם המפרסם במדור או המיספר המזהה שלו (84/...) על גבי המעטפה. נא לציון גם מיכתב בים לרותי ולשלוח למערכת "העולם הזה" תל-אביב, רחוב גורדון 3.

זאת, כמובן, גם הכתובת לקוראות/קוראים המבקשים לפנות למדור.

רחל מרחלת על כל העולם

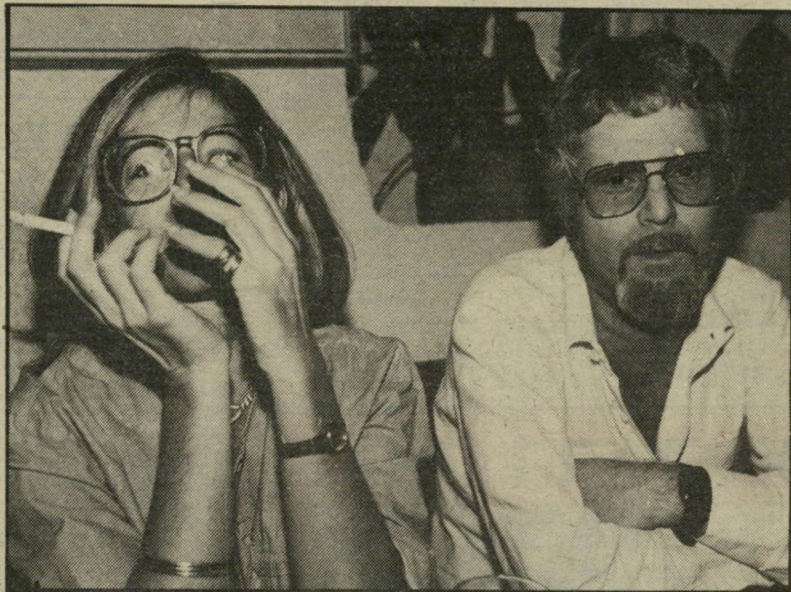
שמחה ומשחררת

באמצע מעגל של חוגגים עמדה בשבוע שעבר דוגמנית יפהפיה, התימנית היחידה שיש לנו: יהודית ("ג'אג'ר") נגר. היא רקדה כשבקבוק על ראשה. היא נראתה זוהרת ומאושרת.

מאחר שלפי מיטב ידיעתי היא היתה צריכה להיות בימים אלה במרחק 13 שעות טיסה מפה, אחרי שנפרדה מאיתנו במסיבה עליוזה, דרינג' דרנג'י אליה.

מספרת יהודית: "נכון, חורנו מארצות-הברית. החלטתי שזה לא בשבילי. הרומן שלי עם הארץ ההיא התחיל לפני שלוש שנים. היכרתי במועדון עוררין יהודי מאוהב, סקרט גולדשטיין. הבחור הגיע לארץ כמו כל בן טוב להורים יהודיים. שתורמים רבות לארץ."

"אחרי שהתחיל רומן בינינו, הצטרפתי אליו

מיכה רייסר וידידה
אלה שלא רוצות להתפרסם

אחת מני רבות

דרינג, דרינג. את מיכה רייסר, בבקשה. "מדבר".
מרבית המרחלת.
"מה קרה?"
בשבוע שעבר נראית עם בחורה נחמדה מאוד. מי זאת?
"מה זה חשוב? זה אחת מני רבות".
שיהיה לך לבריאות. מתי התגרשת?
"לפני שנה".
איזה טעם יש לך בבחורות?
"אני מחפש את אלה שלא רוצות להתפרסם."

בעלי בית בן 60. איש בעל ערכים ואהבת הארץ. בית לשנה. זה היה הפיתרון האידיאלי בשבילו. זה היה מציל אותו.
"כי לשרגא אין גב. אין לו שום מישפחה, לא בית ולא כסף. הוא חש באימה, שהוא לא שייך לשום מקום."
"שרגא הוא לגמרי נורמלי. הוא לכל הפחות צועק, כשאחרים שכחו כבר לדבר. עוד מעט נגיע למצבם של היהודים ששרפו אותם!"

לציר, ובילינג שעות נהדרות יחד בטיולים בארץ.
"הוא כליך עדין, והיה גם נהדר לילד שלי. לרעתי, שרגא איננו קוקו, ואני יודעת מה שאני מרבית. הייתי רביסרן בצבא, ויש לי תואר ראשון מאוניברסיטת בריאלין."
"לשרגא יש בעיה: להתמודד עם המציאות. הוא אדם רגיש, הרואה הכל. הוא רגיש כמו אפרוח. אילו היה מוצא בית יהודי חם, עם

שרגא הרס

— אני יודעת. הייתי רביסרן בצבא

דני קורן
הוא לא קוקו

הוא דופק את עצמו

אחרי שנודע לי שהשחקן המוכשר שרגא הרס? נשלח להסתכלות, בעיקבות שתי תלונות שהוגשו נגדו בשבוע האחרון על-ידי רוני קורן, פסיכולוגית מיקצועית. החלטתי לחקור איך היא מסבירה את התופעה הזאת. הנקראת שרגא הרפ. מספרת רוני: "את שרגא הכרתי ביום-הבחני רות. אני, שהייתי ציונית גדולה, החלטתי שאין בשבילי מי להצביע והלכתי לפאב."
היו שם עוד כמה אנשים, שחשבו כמוני. התחלתי לנגן באקורדיון. בעלת הפאב תפסה תוקפנות על מישוה. שישב בצד, והחליטה שהוא עף משם. היא פשוט ביישה אותו לפני האנשים, דבר שמאוד לא נראה לי. קפצתי עליו וחיבקתי אותו. כשאני מסבירה לה שהוא בא איתי. זה היה שרגא."

"היה בינינו רומן, שנמשך יותר מחודשיים. היו לנו שיחות משגעות על אמונות, ציור. הוא התחיל

יהודית נגר
לפעמים מאחרת

ונסענו לביתו. גרנו בגן-עדן, בוויולה עם 20 חדרים, אגם פרטי, סירות, מכונות, ומה לא. החזקתי מעמד חודש. הוא בחור ביישן ושקט, ואני, למרות שאני נראית סולידית ואוהבת להתלבש בצורה קלאסית, אני מלאת שימחת חיים ואוהבת להשתולל. באמצעות סקוט היכרתי את סול גז, בעל חברת ששון. שסקוט היה עורך-הדין שלו.

"חזרתי לארץ והתחתנתי עם סמי ברכה. לפני שיבעה חודשים החלטנו לנסות את מזלנו בארצות-הברית. מייד כשהגענו, היכרתה לי אכזבה קשה. כל העיתונים היו מלאים באותם הימים בדיעה על מעצרו של פול גז. הוא הטמין מכשיר-הקלטה אצל אשתו, בוויולה שלהם בלונג-איילנד."

"מהר מאוד גיליתי שארצות-הברית זה לא ישראל. שם חייבים להיות רשומים בסוכנויות. צריכים להתייצב כמעט בכל יום. לחכות בתור ולקבל רשימת יצרנים וצלמים. שאותם צריכים לראות. כל זה, כשבכל סוכנות רשומות מאות דוגמניות."

"התחלתי לעבוד כחנות לבגדי-עור, אך התגעגעתי לארץ. חורנו, וכבר ביום השני עברתי בלי סוכנות ובלי אחוזה. הבעל יודע שאני מאחרת לפעמים לחזור מתצוגה. כי אני אוהבת לרקוד ולבלות עם חברים. אך אני חוזרת אליו יותר מאושרת, אוהבת ומשחררת."

חזרה למכונה?

יותר מדי סימני-שאלה היו בחתונה הזאת, ואכן, השבוע נודע לי שמתכנן-האופנה הצרפתי החי בישראל, איב דה-מרדיקס מתגרש, אחרי כמה חודשי-נישואין, מהתופרת הקטנה שלו, רליה.

החתונה עלתה 25 אלף דולר, ומומנה על-ידי מישפחתה של רליה. 200 מנות של אוכל נזרקו, מפני שחלק נכבד ממישפחתו של החתן לא הגיע לחתונה.

דה-מרדיקס, גבר נאה בעל תואר-אצולה צרפתי, שמישפחתו היא בעלת בית-החרושת דה-מרדיקס למכונות-תפירה, ניהל במשך שנים

סיטואציה אפשרית

רק לפני שנה סיפרתי לכם (העולם הזה 17.8.83) על סיטואציה בלתיאפשרית. השבוע התברר לי שטעיתי. האדריכל אלדר שרון, בנו הנודע של האדריכל הנודע אריה שרון, היה בעלה של רותי, שממנה יש לו שני ילדים. כשהתגרשו הוא נתן לה דירה.

הוריו בנו בית דרקומתי ברחוב הירקון. בקור

אלדר שרון
שלוש נשים -

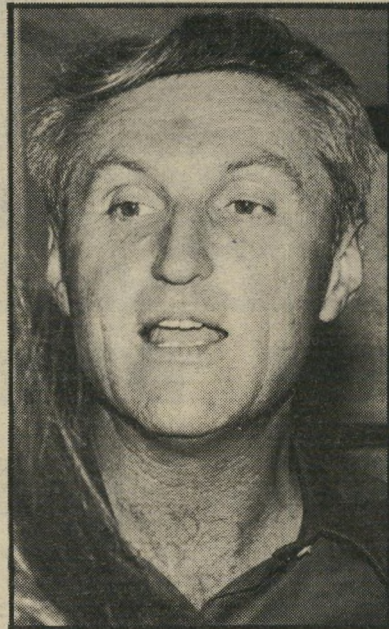
כרמלה רבינוביץ
- בסביבה אחת

מה העליזנה מתגוררים הם, ובקומה התחתונה התגורר אלדר עם אשתו השנייה, אילנה, ובנו. לפני שנים אחדות עזב אלדר את הבית. אילנה נשארה בבית עם הוריו ובנו. אלדר עצמו עבר לדירה שכורה עם כרמלה רבינוביץ, פירסומאית ילדת חיפה, בתו של שופט-בדימוס. עכשיו נולד לכרמלה בן. כל שלוש הנשים גרות ברדיוס של כמה מאות מטרים, כך שאלדר יכול לעבור בין כל ילדיו בקלות מירבית.

איזה

מין ביקור?

קיבלתי מיכתב ששלח לי רוברו של שלמה להט, ראש עיריית תל-אביב. כותב הדובר: „בגליון האחרון של העולם הזה, במדור „רחל המרחלת“, הופיעה כתבה, ובה ציטוט דבריו של יוסלה בוכמן על אירוח, כביכול, שערך לראשי-עירייה שלמה להט. העובדות האמיתיות

שלמה להט
רק כמה דקות

יוסלה בוכמן
קוויאר ויפהפיות

הן שמר שלמה להט ורעייתו זיוורה פגשו את מר בוכמן בגרמניה לפני כמה חודשים, והלה ביקש להראות להם את ביתו. הביקור ארך דקות ספורות בלבד. שאר העובדות המתארות - ארוחת-ערב עם שמפניה וקוויאר, בחברת מיטב החתיכות הגרמניות - הוא פשוט המצאה, שאין בה אף שמץ של קמצוץ אמת.

מר להט היקר, כתבתי שיוסלה בוכמן מספר על הארוחה שערך לכבודך. הטענות שלך צריכות להיות מופנות, על כן, לבוכמן. טוב שיש לך זמן, גם בימים טרופים אלה, לנסוע מרחק של חצי שעה ממרכז העיר, פראנקפורט לביתו של יוסלה, וחצי שעה בחזרה, רק כדי לבקרו במשך דקות ספורות. אני מקווה שזה היה כדאי. כדי לקבל מיליון דולר ממיליונר, כדאי לבקר בביתו גם במשך עשר דקות.

אגדה ומציאות

יש מי שמאשימים אותי שאני לא כותבת די על צעירים, רק על בני 40 פלוס. הסיבה פשוטה: אני לא רואה את עצמי מבלה במקומות האהובים עליהם. זה הכל עניין של טעם.

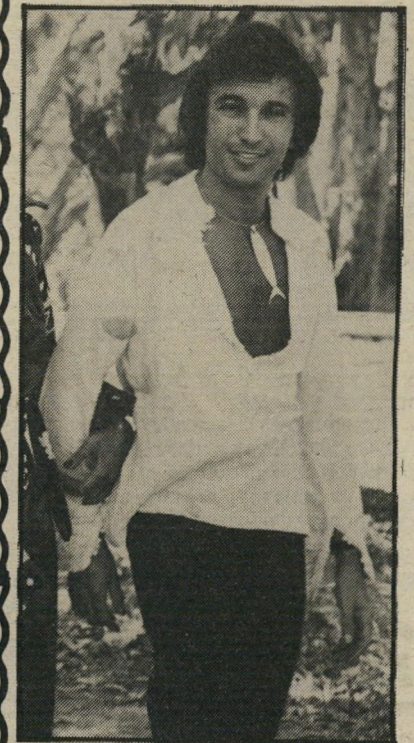
אבל גם אני שמעתי על להקת תיסלם

שהתפרקה, ושבהופעות הפרידה שלה מקהל המעריצות, היו מיקרייהעלפיות, ושהיתה נערה שאימה להתאבד. מאז לא שמעתי עליה. חבויי הלהקה הלכו אישי-איש לדרך. יאיר ניצני עובד כיום בחברת הד-ארצי. יזהר אשדות הוא מפקד מוסקלי ועובד עם זמרים. צוף מנגן בלהקה בלונדון. סמי אברזרדל, שהיה מתופף בחתונות, ושהגיע ללהקה מקריית-מלאכי, חזר לתופף בחתונות, והוא עכשיו אב לשלושה ילדים.

אך הסיפור העצוב ביותר, לדעתי, קרה לבחור המוכשר מכולם: דני בסן. הוא הופיע בתוכנית הדרדסים כדרדסא. מאוחר יותר כיכב בהצגה יוסף וכתונת הפסים. אבל מתברר שאי-אפשר בימים טרופים אלה להתפרנס מזה. מצאתי אותו עובד כמנהל-חשבונות בסרט עד סוף הלילה. אני מקווה שהוא ממשיך לשיר שירים רומנטיים לכל הפחות לאשתו היפה, חגית.

אריאלה וצבי לירסקי
היום יום-החולדת

איב דהמרדיקס
גירושין בשקט

רומן עם השחקנית הישראלית חנה עדן. כבוטיק שלו יושב ותפרה דליה, המבוגרת בכמה שנים ממנו. היא אהבה את הבוס שלה וקינאה לו. הנאמנות נשאה פרי, והזוג התחתן. הנשואין לא החזיקו מעמד. דליה הפסיקה לתפור והחלה עובדת כמנהלת-העסק. השבוע נודע על הפרידה ובקשת הגירושין.

דני וחגית בסן
הנהלת חשבונות

בזכות ולא בחסד

„מתי אתה עושה גם לי ילד?“ שאלה האופאנית ישרה מילר את ידידה-לשעבר, עורכת-הדין צבי לירסקי, כשהגיע למסיבה עם אשתו (בנפרד) אריאלה, לבית מיכלין. אריאלה היתה מקסימה בחליפת אוורול לבנה, למרות שרק לפני שלושה שבועות היא ילדה את בתם, יסמין.

לירסקי נראה זורח ומאושר, כשעלה לבימה במסיבה לילידי מול-עקרב, שאירגנה נירה גל, וסיפר שיש לו יום-הולדת ושנולדה לו בת. הוא שכח רק שגם לאשתו, המתגוררת עם הוריה והמגדלת את בתם החדשה, היה יום-הולדת באותו היום עצמו. היא באה למסיבה בזכות עצמה, ולא בזכותו.

העצה של הדוד

נחוג ♦ בירושלים, יום-הולדתו ה-65 של הפרופסור (לשפה וספרות ערבית) יהושע בלאו, נשיא האקדמיה ללשון העברית וחתן פרס ישראל לשנת 1985. בלאו, יליד רומניה אשר גדל באוסטריה, הוא אב למישפחת אקדמאים (אשתו, מורה; בנו, פסיכיאטר-גרעין; בתו, מורה לערבית; אחותו, פרופסור לכונטיקה). המאוהב, לפי הודאתו, הוא, בדיקדוק הערבי («אני אוהב את הבהירות שלו») ושפירסם עשרות מחקרים בנושאי הלשון הערבית (כגון: התחביר של עגת הפלאחים בביר-זית). בלאו, שהעריץ בשעתו את השימוש שעשה גמאל עבדאל-נאצר בלשון הערבית, מחה, פעמים רבות, על הזנחת לימוד הערבית בבתי-הספר בארץ. בלאו הגיע למיקצו על-סמך עצת דוד, שהמליץ לפני אביו של בלאו, לשלוח את הבן גם לסמינר-הרבנים בווינה וגם למחלקה הערבית של אוניברסיטת וינה, מתוך הנחה שאם המשפחה תישאר באוסטריה, יהיה בלאו רב, ואם תעלה לארץ (כפי שאכן קרה כאשר היטלר פלש לאוסטריה) יעשה בלאו שימוש בשפה הערבית בארץ-ישראל.

הזינוק מן הסכר

נחוג ♦ בקאהיר, יום-הולדתו ה-66 של עות'מן אהמר עות'מן, האיש העשיר ביותר במצרים (1500—1600 מיליון דולר). עות'מן, שהוא קבלן, בעל 60 חברות במרחב (המעסיק קות יותר מ-100 אלף עובדים) ומקורב לנשיאי מצרים (ומחותן של אנוור אל-סאדאת), נולד בצפון-סיני, למד הנדסה וזינק אל עושרו כאשר זכה, באמצע שנות ה-50, במיכרו לעבודות-העפר לבניין הסכר הגבוה של אסואן.

המיצמוץ אל המחשב

נפטור ♦ בנאשוויל, טנסי, אשר בארצות-הברית. בגיל 54, דויד רבין, מי שהיה פרופסור לאנדוקרינולוגיה (תורת הבלוטות) באוניברסיטה העברית, ואשר שהה בארצות-הברית, כדי לנצל מענק שאותו קיבל למחקר אמצעים למניעת הריון על-ידי גברים. רבין, שאיבד לאחרונה את כוח שריריו ואת כושר דיבורו, הפעיל את המחשב כמעבדה בעזרת מיצמוצי עיניו.

הקורבן של המישמר

נרצחה ♦ בנידלה, על-ידי שני סיקים ממישמר ראשה, אינדרה פרידארשיני («אהובה יקרה») וגברי, מי שהיתה במשך 15 השנים האחרונות ראש ממשלתה השלישית של הודו העצמאית. גברי, בתו של ראש ממשלת הודו הראשון, ג'והרלל פנדיט נהרו, חונכה בהודו, בשווייץ ובאנגליה, היתה נשואה לעיתונאי וחבר-פרלמנט. בן כת עובדי-האש הפרסיים (אשר נפטר לפני 24 שנה), שימשה כשרת-ההסברה והשידור בממשלתו של לאל באהאדור שאסטרי (שהיה ראש-ממשלת הודו אחרי נהרו, עד מותו ב-1966) והיתה אם לשני בנים: סג'יי הצעיר, שיועד להיות יורשה, אך נהרג, לפני ארבע שנים, בגיל 34, בתאונת-מטוס ורג'יב, 40, טייס במיקצועו, שהוסב, אחר מות אחיו הצעיר, לפוליטיקה וירש את מישרת אמו, אחר הירצחה.

הרב של הרופאים

נפטור ♦ בטבריה, מהלם, שלושה ימים אחר מות אשתו, הרב שלמה אילון, דיין בבית-הדין הרבני, ומי שהיה, לפני עלות מועמר קדאפי לשלטון, הרב הראשי של בירת לוב, טריפולי. אילון, יליד טבריה, היה אב לשביעה (ארבעה בנים ושלוש בנות) שכולם חיים בצרפת, ושלושה מהם רופאים.

ח"כ עוזי ברעם (מימין)
העבודה, נבחר על אפו

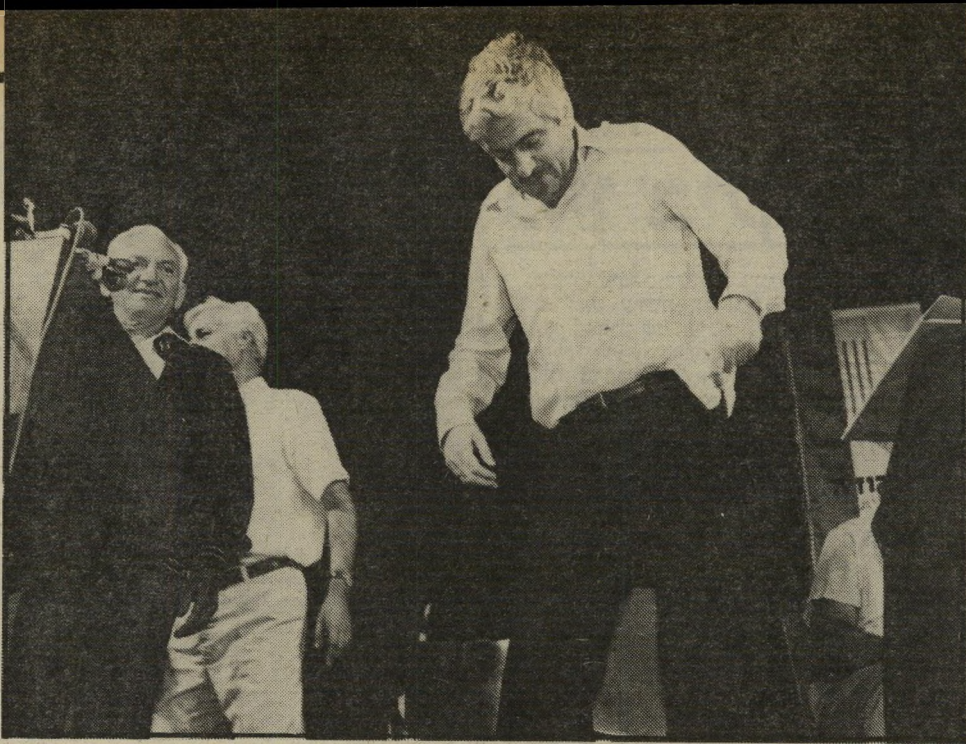
גייס את כל תומכיו, ופרס הצליח לשכנע אישים כמו אבא אבן להצהיר על תמיכה פומבית במועמדו. בנסיבות אלה היה הישגו של עוזי ברעם רב, הרבה מעבר להפרש הקטן בקולות.

מפא"ניק
לרפואה

עוזי (47) ומיכה (48) הם חברים בלב ובנפש, ושיתפו פעולה במשך יותר מ-20 שנה. שניהם שייכים לחבורה מאורגנת-היטב, הקיימת במפלגת העבודה מתחילת 1964, ושמטרתה העיקרית היא צבירת כוח שילטוני עבור חברה, מכל גווי קשת-הדיעות במפלגה.

לאחרונה חל קרע בחבורה, בעיקר בשל תמיכתו העיקבית של ברעם

בן הובס פרס

יעקובי ונבון מנמנמים בעת הנאום של פרס
תמיכה עיקבית

מאות חברי מרכז מיפלגת-העבור, שצבאו על הקלפיות באולם החם והלח של אוהל שם בתל-אביב, ראו את ראש-הממשלה, שימרון פרס, נכנס לאולם כחברתו הצמודה-מאוד של חבריה-כנסת מיכה חריש. ההפגנה הפומבית של מנהיג-המיפ לגה לא הועילה לחריש. ספירת הקולות הייתה מתוחה וצמודה, אבל בסופו של דבר ניצח מוכיר מחוויירי שלים, ח"כ עוזי ברעם, בהפרש מיזערי של שישה קולות.

פרס, שהיה בטוח בניצחונו של בן חסותו הוותיק, לא הצליח להסתיר את מורת-רוחו. פניו היו חיוורות, אפילו חמוצות. לכל הנוכחים היה ברור, שלתבוסתו של פרס יהיו השלכות מרחיקות-לכת על עתיד המפלגה. ההימור שלו נכשל לחלוטין. הירושלמים הרבים באולם חגגו את ניצחונם בקולות-קולות. סניף-ירושלים תמיד קופח במיפלגת-העבודה, חרף העובדה שהוא נאלץ להיאבק בעיר הרתית והלאומית ביותר במדינה. במיוחד חגגו אנשי מטוה של עוזי ברעם. «לחמנו נגד כל מנגנון ה' מיפלגה», אמר אחד מהם להעולם הזה. עוזי עומד להיות הבוס ברחוב הירקון 110, למרות העובדה שכמעט כל העובדים בבנין לחמו בו בחירוק שניים.

מיכה חריש היה חיוור. אנשיו הבטיחו לו שאין כל ספק בניצחונו. הוא

ביצחק נבון. חריש הוא איש חביב ונעים-הליי כות, ויש לו ידידים רבים במפלגה. עם זאת, הוא נטול אישיות משל עצמו, וכל כוחו בלויאליות שלו להנהגה של פרס. ההצבעה עבור עוזי ברעם הפכה להפגנה רבת-יגד פרס. כל חברי המר כו, שרצו בהנהגה מיפלגתית עצמאית, בצביון מיוחד למיפלגת-העבודה גם בממשלת. «אחדות לאומית», ובשיתוף פעולה הדוק עם הנהגת ההסתדרות — גם נגד הממשלה — הצביעו עבור ברעם.

הפוליטיקאי הירושלמי כנס לתפ-קידו מבלי שיהיה חייב דבר לפרס, וכשהוא נהנה מיחסי-חברות קרובים עם מוכ'ל ההסתדרות, ח"כ ישראל קיסרי. מקורביו של עוזי ברעם ידעו לספר שהוא מתכוון לחדש את הפעילות הרעיונית במפלגה, לחזק את הקשרים עם האינטרנציונל הסוציאליסטי, «להניף את הדגל האדום מעל בניין המרכז», ולמסד את ההידברות עם מפ"ם.

ברעם עצמו משתדל לרסן כמה מחבריו, המלאים בלהט אנטי-מימסדי, הוא מתעתד לבצר את מעמדו ולשמור,

ירושלמי ראשון שנבחר כמזכ"ל מיפלגת ועל חמתו של ראש-הממשלה, שתמך בידיבו

ההסתדרות, סיפר שבכל מקום הוא נתקל ב"תוצאות עבודתו של משה בר" עם. "שרהעבודה לשעבר, משה ברעם (73), הצליח לגייס עשרות חברי מרכז לטובת בנו. הנימוק העיקרי של ברעם הקשיש היה צורך לבחור לתפקיד מפתח איש-מפא"י שורשי, אחרי שכל יתר התפקידים החשובים (הנשיא, ראש-הממשלה, שר-הכלכלה, שר-החיי נוד, שר-הקלאות) נפלו בידי אנשי רפ"י. נימוק זה התגלה כמשכנע להפליא.

עוזי ברעם נולד בירושלים, למד בבית-הינוד ובאוניברסיטה העברית,

לפחות לפי שעה, על יחסים קורקטיים עם פרס. עם זאת, הדינאמיקה של הי מאבקים החברתיים והפוליטיים במדינה בשנים הקרובות תאלץ את עוזי ברעם לנקוט עמדות ברורות. יש לו נטייה טיבעית לרחות מרות וסמכות. תכונות-אופי מרדניות, וצורת בחירתו למזכ"לות, מבטיחים זמנים קשים לראש-הממשלה, שיסבול מהיעדר עורף בטוח ברחוב הירקון 110.

אין ספק שעוזי נהנה גם מהעובדה, שרבים מוותיקי מפא"י ההיסטורית התגייסו למענו. ראש-המטה של חריש, שמואל בהט, חבר הוועדה המרכזת של

מיכה חריש מוחא כף ליריבו כוח לויאלי

עוזי ברעם בין אביו ויזחא נבון נימוק משכנע

פרס מצביע יחסים קורקטיים

חריש וברעם אחרי ההכרעה הפרש מיזערי

היה יועצת-עסוקה לנוער, הקים את המישמרת הצעירה במפא"י.

בשנותיו הראשונות בפוליטיקה גילה נטיות ימניות-דפ"סטיות כמעט, אבל לא הצטרף למתפלגים ב-1965. בשנים האחרונות, ובעיקר מאז מילוי מתי-הלכנו, הוא עבר תהליך יוני.

עוזי נבחר לכנסת ב-1977, והיה האחראי העיקרי לבחירת שני נשיאים מקרב סיעת המערך בכנסת, יצחק נבון וחיים הרצוג, נגד דעתו של מנחם בגין. הוא הפתיע רבים בתמיכתו הפעילה במשאומתן להקמת ממשלה עם הי ליכוד, ותירץ זאת, כמו כל חבריו, בתוצאות הבחירות ובמצב הכלכלי. ברעם ידוע לכל בשמו הפרטי, עוזי, וכל אנשי מישכן הכנסת, ובכללם הי סדרנים והמלצרים, פונים אליו באורח בלתי-פורמלי.

הוא נשוי לרותי ואב לשלושה בנים, חובב כדורגל וכדורסל, מעורב באורח די פעיל בניהולה של קבוצת-הכדורגל של הפועל ירושלים.

עוזי ברעם הוא היחיד מבין ארבעת ילדיו של משה ברעם שהצביע בבחי רות לכנסת הי 11 עבור המערך.

מאמן יעקבסון רצה לעזור

הצעירים של מכבי (ובעבר מאמן הפועל רמות השבים).
אך השחיינים הבכירים של מכבי, שלושת האמירים, אמיר גבר, אמיר גולן ואמיר שטרנפלד, לא השלימו עם העזבתו של הדוקטור. בלי כל קשר למכבי, הם החלו להתאמן תחת הדרכתו של צ'יש במסלול מס' 1 בכריכת האוניברסיטה בתל-אביב.
לא היתה זאת הפרישה היחידה מציבור השחיינים. שלושה שחיינים עוד יותר ידועים

ברקוביץ, שהוא בעל כמה חנויות למוצרי ספורט, ברחוב ריונגוף בתל-אביב (שתי חנויות), ברחובות, ברעננה, ברמת-השרון ובחיפה, החל לייצר נעלי-ספורט וביגוד-ספורט מתוצרת עצמית, תחת התווית פוינט 9 (כמיספר חולצתו במכבי).
בעידן החדש, של איסור יבוא, עשוי ברקוביץ לעלות על פסי-הצלחה עם המוצרים שלו. את מסע-הפירסום למוצרים החל מייד: מן השבוע הוא נועל נעלי פוינט 9.

כדורגל

האב. הבן ומכבייפו

יש פרמיה לניצחון
ויש תשלום לתיקו

עופר דגמי, חלוצה הצעיר של מכבי יפו, הושמץ בשנה שעברה לא אחת בנימוק שהוא משחק בהרכב הראשון של הקבוצה בזכות אביו, ציון, שהוא יו"ר מחלקת-הכדורגל של האגודה, ובעבר גם היה שוער מצטיין במכבי יפו.
האמת היא שיושם זה לא עזר לו כלל. בדיוק כשלא הפריעה לו העובדה כי הרומן הקצר שאותו ניהל עם אורלי בת ה-18, בתו של מאמן מכבי יפו, שמואל (צ'צ'קו) לוי, הסתיים זה מכבר.

מה שהיקנה לדגמי את מקומו בהרכב הראשון היתה יכולתו על המגרש: כפי שהראה לפני חודש, במישחק נגד הפועל פתח-תיקוה, כאשר הבקיע צמד שערים, אשר היקנו לקבוצתו ניצחון-ליגה ראשון (1:3).

אך דווקא לאביו של עופר, ציון דגמי, היו בעיות עם הקבוצה: הוא איים להתפטר מתפקידו, כאשר התברר לו מה הם תנאי-התשלום שנקבעו לשחקנים הוותיקים אלי שכטר וישראל דניאל, שחזרו באמצע החודש להרכב הראשון, אחרי שלא שיחקו במכבי מתחילת העונה.

השניים התדיינו עם הנהלת הקבוצה שבועות רבים, וכאשר הקבוצה נקלעה למקום האחרון בטבלה, סוכמו סופית התנאים הכספיים: הם יקבלו 7,000 דולר, חוב מהשנה שעברה, בשלושה תשלומים, בעונה הנוכחית יקבלו במשך תשעה חודשים, שכר חודשי של 200 אלף שקל; במיק"ר של נצחון יקבלו פרמיה של אלף דולר; במיק"ר של תיקו — 150 אלף שקל.

אחרי שדגמי האב גמר להתרגן בנושא הכסף, ניתנה לו גם הודמנות להתרגן בנושא המיקצועי. מבלי לשאול את דעתו נתן המאמן לוי, במישחק בפתח-תיקוה, לישראל דניאל את תפקיד הקפטן במקומו של המגן יעקב כהן-צדק, אשר מילא תפקיד זה בהיעדרו של דניאל.

שחיה

דוקטור עם נדוניה

השחיינים

הולכים עם המאמן

נוכח גירעון של שני מיליון שקל החליטה מחלקת השחיה של מכבי תל-אביב שלא לחפש את חוזהו של מאמנה הראשי, הר"ר ברוך צ'יש בן ה-37, שחיין וכדורמין בזכות עצמו, המשמש גם כמורה במכון וינגייט. למכבי, פשוט, אין 600 הדולר לחודש שהדוקטור קיבל בעבר. במקומו מונה אריה רובין (30). מי שהיה מאמן השחיינים

שחקני-החיוק החדשים של מכבי, קווין מגי ולי ג'ונסון.

יחד עם המחמאות הועלתה הסברה שכוכב מכבי, מיקי ברקוביץ, עלול להיבלע בין שני הסופר-סטארים החדשים. אך ברקוביץ סתר סברה זו עד מהרה. הוא הוכיח, במישחקים האחרונים נגד אלופת רומניה, סטיאוה בוקרשט, הן בכר קרשט, שם קלע, בהופעתו ה-152 בגביע אירופה לאלופות. 36 נקודות והן בתל-אביב (32 נקודות).

מאמנים שרף וויינקרין ידיו זה ידיו

שיש לו עדיין הרבה מה לשחק בהרכב הנוצץ של האלופה.

אך נוסף לידיהם יש לברקוביץ, כנראה, גם ראש מיסחרי מפולפל. את זה אפשר היה לראות מן הצעד האחרון שנקט בעסקיו הפרטיים, כאילו נחש מראש את כוונות האוצר.

מה הוא אומר

הצעירים

משחקים

בביטחון

תורים בלעדיו ומציעים את מכבי למקום השני בטבלה?

"כולם להסתדר טוב עוד יותר יחד איתי. בינתיים הקבוצה מנצחת בלעדיו; וזה טוב. זה רק יעזור לי כשאחזור."

מה קרה למכבי, לפתע משחקים טוב דווקא כשאתה ביציע?

"חל שינוי בקבוצה. רואים שהצעירים משחקים בביטחון והתלהבות וזו ההוכחה לשינוי. הקבוצה התגבשה ואני מאמין שהגיבוש הזה יביא ליכולת עוד יותר טובה ולניצול הודמנויות."

מכבי תל-אביב תהיה תשובה הולמת למכבי חיפה שדוהרת ללא מעצורים?

"אין לי צל של ספק שמכבי תאיים על האלופה. הקבוצה שלנו תהיה בצמרת לאורך כל העונה."

מה אתה אומר על הקהל המדיר רגליו מהמגרשים? אולי מחכים שתחזור ואז ישובו ליציעים?

"הלוואי. אז אני כבר מוריד את הגבס. לעצם העניין, אני באמת מרחם על אלה המשחקים לעיני 200 צופים. מה שקורה בכדורגל זה מה שקורה במדינה. אבל אם מכבי תשחק טוב, שום מצב כלכלי לא יפריע לאוהדים הרבים של הקבוצה. הם ישובו ויריעו לנו."

מאמן הנבחרת

בין שני לאוים

שמואל יעקבסון, מאמן הכדורסל הוותיק, לא נבחר לאמן את הנבחרת ולהכין אותה לאליפות אירופה, שתיערך במאי הקרוב בגרמניה, ולמישחקים המוקדמים על הגביע העולמי, אך הוא לא אמר נואש. הוא מחל על כבודו, הציע את עצמו להיות עוזרו של המאמן שכן נבחר, צבי שרף הצעיר (33).

למרות שהשניים אינם מדברים ביניהם מזה שנתיים, היה יעקבסון מוכן להיות עוזר למאמן הצעיר, בהנחה כי מאמן ותיק עשוי להעניק מנסיונו וישים את הצוות המיקצועי.

שרף רחה את ההצעה מייד. הוא לא רחה את הרעיון כי עוזרו יהיה מאמן ותיק, זה כן, אך לא יעקבסון. הוא הציע את התפקיד לפינחס גרשון, מאמן מכבי חיפה. גרשון נראה לו מתאים. לא רק מפני שנחשב לחברו הטוב (בעבר חילקו שרף וגרשון דירת רווקים בתל-אביב).

אך גרשון לא היה מעוניין. הוא העדיף לאמן את נבחרת התיקוה, שבה הוא רואה אתגר עצום, ולאחריה, אולי, בבוא הזמן, יקבל את מישורת המאמן הלאומי.

ידיד ועוזר. אחרי שהוא אמר פעם אחת לא ואמר לו פעם אחת לא, לא התלבט עוד שרף. אם לא ידירו גרשון, אז ירד אחר. הוא בחר לעזור את משה ויינקרץ בן ה-29, המשמש גם כעוזרו במכבי תל-אביב.

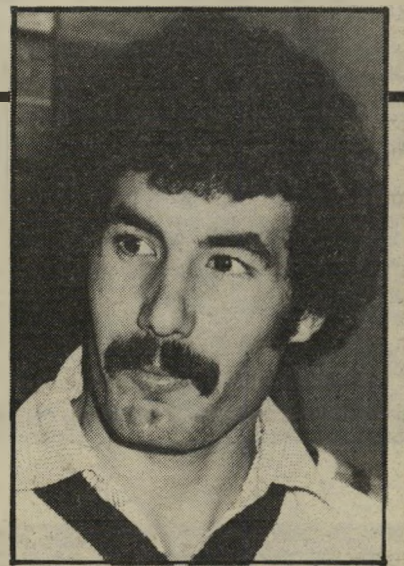
וכך הורכב צוות המאמנים הצעיר ביותר שהיה אי-פעם לנבחרת הלאומית.

הנעליים של מיקי

לכוכב יש ידיים

אבל גם ראש

הצופים שראו בתחילת העונה את מכבי תל-אביב מנצחת, כזו אחר זו, שתי קבוצות מהליגה האמריקאית המיקצוענית אנבי-איי, את פניכם סאנס ואת ניו-ג'רסי נאטס, החמיאו לשני

כדורגלן ויקי סרין

אני מרחם על המשחקים לפני 200 צופים!

לפני שנתיים שיחק ויקי פרץ בצרפת. אשתדך חזר למכבי תל-אביב וסבל מפציעה חוזרת ונשנית. לפני תחילת העונה נפצע שוב באותו מקום, ונעדר משני המישחקים הראשונים.

הוא חזר למישחק נגד בית"ר ירושלים והפגין יכולת מעולה. הבקיע שער והיה מאושר במישחק. לאחר-מכן, בדרבי הגדול של תל-אביב, נפצע כבר אחרי חמש דקות. יוסי זאנה, בלם הפועל תל-אביב, פגע קשה בברכו. ואת רוב המשחק חזה מהספסל.

הוא חזה כיצד הרכש החדש של הקבוצה, מיקי בן-שיטריה, מבקיע צמד ומכבי זוכה בניצחון ראשון בדרבי, אחרי כמעט שש שנים. במישחקים האחרונים ישב כבר ביציע כשרגלו מגובסת. ראה כיצד שחקני רכש נוספים כמו רפי כהן ויצחק בלחשן, ממלאים את מקומו, והצעיר שחר בראל מבקיע ארבעה שערים בשלושה מישחקים. אז מה אתה אומר ויקי פרץ, הצעירים מס?

אחלטיקה:

אהבת
קוטפי
הכותנה

גרעון (גדי) הרמט, שיאן הארץ בקפיצה לגובה (2.15 מטר), שנכשל בניסונו לשבור את המינימום האולימפי (2.18 מטר) ולכן הושאר הקיץ בבית, תחת לנסוע ללוס-אנג'לס, יפצה את עצמו בקרוב. את זה הוא יעשה בחיקה של דנית בלונרית, שאליה ימריא בעוד שבועיים, עם סיום קטיף הכותנה בקיבוץ ירדנה.

אהבתם של גדי ובנטה, הדנית היפהפיה והחטובה בת ה-23 — בדיוק כמוהו — פרחה בירדנה, שאליה הגיעה בנטה כמתנדבת.

עתה הם ימישכו באהבה בעירה צפון-דנית, וגדי גם מבקש לנצל את ההודמנות להתאמן בדנית תחת שריטו של יספר טורניק, שהיה אלוף אירופה בשנות השיבעים (עם הישג של 2.26 מטר).

אולי ישפרו האהבה, המאמן והבירה הדנית המצויינת גם את הישגיו של גדי. הוא, על כל פנים, מתכוון להתחרות בחורף הקרוב באולמות.

נשמטו ממישחי מכבי גם הם: יורם כוכבי, השחיין האולימפי, נסע לארצות-הברית, אמיר גניאל החל ללמוד רפואה בבאר-שבע וגיר דנאי פרש ללא סיבה מיוחדת.

התלבטויות של דולארים. צ'יש לא פרש מהשחיה. השחיין-המאמן גרשון שפע, איש גבעתיים ואיש הפועל גש"ם (גבעתיים), שפיים, מנשה, שהיה בחמש השנים האחרונות אלופת הארץ בשחיה, הציע לצ'יש לקחת את מקומו כמאמן הקבוצה.

שפע מבקש לנוח מאימון בוגרים, להתרכז באימון ילדי הפועל ובתפקידו רכו התרבות של קיבוץ, המתמין לו.

אך, בינתיים, גם בגבעתיים-הים לא מתגלגלים הדולארים ויש התלבטויות מכל הצדדים. אבל אם העיסקה תצא לא הפועל, עלול צ'יש להביא עימו גרונת: את שלושת השחיינים.

סימס חוזר ליכולת

אחרי ששבר את

רגלו בשנה שעברה,

הוכיח וילי סימס

את עצמו בהולנד

את השבוע האחרון לא ישכח וילי סימס. הכדורסלן, שהגיע להפועל תל אביב בשנה שעברה, ועוד בטרם הכיר מקרוב את הסובבים אותו שבר את רגלו ונעדר מהמיגרש שלושה

והשאר צריכים להיות מקומיים או להזדקק באזרחות מקומית יותר משלוש שנים. וילי סימס הוא בעל אזרחות ישראלית יותר משלוש שנים, אך לא היה ברור אם איגוד הכדורסל בישראל העביר, בזמנו, תשלום של 500 מרק, כפי שדורשת ההתאחדות האירופית עבור הרשמת מתאזרח.

משהתברר שסכום זה אכן שולם, היה סימס רשאי לשחק גם אם יש לקבוצה שני זרים. לאוון מרסר ומייק לארג'י.

יהודי עם כיפה

את הבשורה על היתר שיתופו קיבל סימס בשימחה גלויה: "עשיתי חגיגה אמיתית עם כל החברה. זה פתח אצלי עירון חדש בקאריירה". לשחק בגביע אירופה זה אתגר עצום. שם יכול כל כדורסלן להראות את יכולתו, ולוילי סימס יש מה להראות. אך קודם צריכה קבוצתו, הפועל

סימס בפאב, המערכת צמוד לחברה

חודשים — חזר אל עצמו אחרי תקופה קשה. הוא גילה שוב את יכולתו הוירטואוזית, אשר יצא לה מוניטין עוד בהיותו במכבי חיפה. אותה היכולת שכמעט היקנתה לו חוזה בדנור נאגטס, המיקצוענית מליגת אג'בי-איי האמריקאית.

אך מעבר ליכולת המאפשרת לו לזקוק את ראשו לקראת המשך חגג לפני שבוע, בהולנד, את הופעת הבכורה שלו בגביע אירופה בנצחון חשוב (94:99) על קבוצת טרנס האקסברגן. עד לפני עשרה ימים לא היה בטוח כלל שיוכל לשחק במסגרת גביע אירופה. רק פעילות הכי שרה של יו"ר הקבוצה, אברהם פלדה, במישרי התאחדות הכדורסל האירופית, במינכן, איפשרה לקבוצתו לשתפו.

כל קבוצה רשאית לשתף שני שחקנים זרים

תל אביב, לתקוע יתר איתן במפעלים של גביע אירופה.

כשהופיע סימס במרי נבחרת ארצות הברית במכביה ה-10, ב-1977, הופתעו רבים לראות כדורסלן שחום-עור בנבחרת שאמורה להיות מורכבת רק מיהודים. אך סימס הוא יהודי מלידה, דור שלישי. סבתו, שהיתה יהודיה, גידלה אותו כיהודי לכל דבר.

כבר בגיל צעיר. ברובע ברונקס בניו יורק התוודע ליהדותו. צחקו עליו כשחשב כיפה: "חשבו שיש לי מחלה בראש, ובגלל זה אני מכסה אותה".

הוא התחיל לשחק פוטבול אמריקאי, אבל עד מהרה גילה שהכדורסל הוא מאור עיניו. הוא שיחק בלואיזיאנה קולג' והיה מועמד לדנור נאגטס. כשחזר מהמכביה ה-11, ב-1979, שבה

הרשים עוד יותר את הישראלים. היתה לו הצעה ממכבי חיפה. משלא קיבל חוזה בטוח בנאגטס לקח את מיטלטליו ועלה לארץ.

במכבי חיפה גילה טפח מיכולתו, אך כעבור שנתיים החליטו ראשי הקבוצה החיפאית כי הם

סימס (בחולצה לבנה משמאל) בפריצה אוסיינית נגד "הפועל עפולה" כשר להשתתפות

אירופה תאפשר לו גם לשחק בנבחרת הלאומית, אם המאמן צבי שרף יזמין. הוא עשוי להיות שחום-העור הראשון שיופיע במדים הלאומיים. סימס יודע זאת ומפתיע בתגובתו: "אין לי מקום בנבחרת. פשוט יש שם שחקנים כמו מיקי ברקוביץ ודורון גמ'צ'י שיש להם שם ואגו והם משחקים באותו תפקיד שלי. זה לא יילך. אם המאמן רוצה אותי אבוא. נבחרת ישראל מהווה אתגר עצום".

להקיש בעץ

כששיחק בחיפה היה סימס הרבה יותר רחוק מהזרקורים. היום הוא קרוב אליהם, ולא רק בגלל הכדורסל: בקיץ פתח "פאב", יחד עם שני שותפים נוספים. הפאב נקרא המערכת, והוא נמצא בפינת הרחובות כנייהודה וירמיהו בתל-אביב אחד מה מקומות הסוגנים בעיר בשעות הלילה. אין ספק שסימס הוא אחד הגורמים לעליה לרגל. בהמערכת אפשר למצוא רבים מהכדורסלים מגושדן, הבאים לאחר המישחקים וגם לפניהם. כרי להעביר מחוויותיהם על כוס-בירה. סימס גאה בפאב שלו ומקיש על עץ. "ביתניים הכל בסדר והולך לא רע".

בחיפה רצה לפתוח חנות למוצרי-ספורט. בתל-אביב לא חשב על כך (יש מספיק מיקי ברקוביץ).

הוא בן 26, מוקף בהרבה חתיכות מסביבו. אך הוא צמוד לחברתו, אריאלה. על חתונה הוא לא מדבר בקול רם, חושב בעיקר כיצד לשפר את יכולתו ולשחק טוב יותר מאשר לפני הפציעה.

זקוקים לשחקן גבוה מוילי סימס (רק 1.95 מטר).

סימס היה פנוי להצעות ושתי הקבוצות הבכירות, אחרי האלופה מכבי תל-אביב, הפועל רמת-גן והפועל תל-אביב "דרפן" אחריו. זה הפך למירדף של ממש בנמלה-העופה בן-גוריון. כאשר ראשי שתי הקבוצות ציפו לו ברידתו מהמטוס.

התל-אביבים היו, כנראה, זריזים יותר והחתימו אותו.

התשובה לברקוביץ

למרות שנמצע ולא גילה אפילו חלק מיכולתו בעונה שעברה, מרוצים בהפועל מרכישתו. סימס מרוצה שיבעתיים: "התאקלמתי בהפועל בצורה יוצאת מן הכלל. יש לי שם חברים של ממש. אני לא מצטער אף לרגע שלא חתמתי ברמת-גן. פשוט איני רוצה לחשוב מה היה מצבי כשהגרעון הכספי שלהם כל כך גדול והשחקנים חושבים רק על המשכורות שלהם".

סימס מאשר שהמישחק נגד הפועל רמת-גן (87:100), בשבוע שעבר, היה המישחק הטוב של הפועל תל-אביב בתקופה האחרונה. הוא קובע "חודש-שמיני: יש לנו קבוצה טובה שצריכים להתחשב בה: אפילו מכבי תל-אביב".

האם הפועל מסוגל להפיל את מכבי ולגזול ממנה את ההגמוניה אחרי 15 שנים: "כולם רוצים להריח את מכבי. אני מאמין שאפשר לעשות זאת אפילו השנה. הפועל רמת-גן היתה קרובה לכך ולא עשתה זאת. אני חושב שהפועל תל-אביב יש קבוצה לא פחות טובה, ולכן אנו מקווים

אחרי הכל נחשב רוזן, יבואן מוצרי-ספורט ובעל חנות למוצרי-ספורט, הנוהג במכונית מרצ-דס, לאחר המאמנים האמידים בליגה.

האולימפיאדה

שלווה עם חזרה כללית

בקיץ 1988 בסיאול:

בריכות-רחצה לסוסים

בלוס-אנג'לס '84 הסתיימו המישחקים האולימפיים בעורף הכנסות על הוצאות, בסך 150 מיליון דולר. הקוריאנים, שיארחו את האולימפיאדה הבאה, בקיץ '88, בסיאול בירתם, ישמחו מאוד אם ההכנסות יכסו את ההוצאות הצפויות: שלושה מיליארד דולר.

אבל האמת היא שחשבו-ההוצאות וההכנסות אינו מטריד את המארחים מארץ שלווה-הבוקר במיוחד. מה שמעניין אותם זה להיות מוכנים כפי שצריך.

ובנושא זה הם ערכו השבוע את המאזן: בנמלה-העופה הבינלאומי של סיאול, קימפו, פועלות 12 חברות-העופה בינלאומיות עם 100

מאמון רוזן

הלוואה לפני הפיצוץ

אם זה יקרה, לא ברור כיצד תגיב מכבי. בינתיים היא לא הגיבה כאשר, עוד בטרם כל, כבר עברו שני שחיני מכבי תל-אביב להפועל גש"ם: אלוף הארץ ב-100 מטר חופשי, רזיאל רימר והשחינית רותם פורת.

עיסקה סיבובית

המאמון במממן

של קבוצה עם בעיה

לפני שבועיים החליפו כרוזנית שני שחקנים בכירים את קבוצותיהם: אלי יאני עבר מהפועל כפר-סבא להפועל תל-אביב, שהשאלה את רב רמלר להפועל באר-שבע.

באר-שבע נתבקשה לשלם עבור השאלתו של רמלר, לשנה אחת, 15 אלף דולר. אבל לבאר-שבעים לא היה כסף. התל-אביבים לחצו, כי הם היו זקוקים לכסף כדי לשלם לכפר-סבא עבור יאני.

ואו, ברגע האחרון לפני פיצוץ העיסקה כולה, בא לעזרת באר-שבע מאמן הקבוצה, צבי רוזן, והילוה לקבוצה 5,000 דולר.

טיסות לשבוע; וגם 54 מלונות-פאר ברמה בינלאומית, עם 12 אלף חדרים, כבר יש להם בסיאול. עד ל-'88 יסיימו את בנייתם של 13 בתי-מלון (עם 3,000 חדרים) נוספים.

אך הקוריאנים גם זקוקים ל-33 מסלולי-תחבורה (מאולמות להיאבקות וסיף ועד למסלולי-הרכיבה, החייב לכלול אורוות ובריכות-רחצה לסוסים). 17 כבר יש להם, כולל אצטדיון-הענק האולימפי (על שטח של 132 דונם עם 100 אלף מקומות-ישיבה).

כפר תיקשורת. הקוריאנים, המצפים ל-13 אלף ספורטאים מ-150 ארצות, שייתחרו ב-23 ענפי-ספורט, בונים כפר אולימפי (על 447 דונם, שטח הקטן במיקצת מחצי שיטחה של העיר העתיקה בירושלים), אשר יכיל 2160 דירות ואולם-אוכל, שבו ניתן יהיה להאכיל 2,000 ספורטאים במשמרת אחת.

הם גם יקימו, לראשונה מאז אולימפיאדת מינ' כן ב-'72, כפר מיוחד ל-7,000 אנשי-התיקשורת הצפויים ומה שבטוח, בטוח — הם גם חשבו על חזרה כללית: יהיו אלה מישחקי אסיה, שיערכו בסיאול שנתיים לפני ההצגה הגדולה, בקיץ '86.

חוויה של שבת:

תצוגה של סוסים

כמה אלפים הצטופפו שם. כמה עשרות צעדו הלך ושוב. האלפים על שתי רגליים, העשרות על ארבע. היה זה אירוע שהתארח רק לאחד רונה, תצוגת סוסים. כל מי שמתעניין בסוסים, מבין בהם או סתם חובב אותם לא נעדר. בוודאי לא חיים ברלב, השר אוהב הסוסים. גם לא כתבת העולם הזה, דניאלה שמי. להלן מה שראתה בחולות ראשון לציון:

על רגל אחת. גם אני, כמו אלפי אנשים אחרים שבאו בשבת לחוותהדר בראשון לציון, חשבתני שאני באה לראות מרוץ סוסים. כולנו טעינו. התצוגה השנתית החמישית של אגודת הסוס הערבי בישראל, היתה למעשה תחרות יופי.

קהל האלפים, שכבר בדרך לחווה התעצבן במציאת מקומות חניה, וליר השער רחף וצעק וניסה להיות ראשון, עמד מסביב למגרש מרוץ לא גדול וחזה בכל פעם בקבוצה של ארבעה חמישה סוסים המובלים עלי ידי מטפ ליהם, לאטילאט. השופטים שישבו על הבימה, ביניהם שריהמישרה חיים ברילב ושרהחקלאות אריק נחמקין, נראו מתלהבים מאוד. כמוהם גם כמה

ביקשתי לקבל קצת אינפורמציה, כדי לנסות ולהבין מה אני רואה. היפנו אותי אל דניאלה רטנר, בעלת חוות סוסים מעין הודר. דניאלה, הרתוקה לכיסא גלגלים בגלל הסוסים (היא הרימה ערימת חציר כבדה ונפגעה בגבה), הסבירה לי שקשה מאוד לרצ' ביר את התורה על רגל אחת. בכל זאת, היא סיפרה שסוס ערבי איננו מה שהקהל חושב — סוס שמגדלים אותו ערכים.

סוס ערבי הוא חיה קצת שונה מהסוס האנגלי בן התערובת, שאנחנו רואים בטלוויזיה בתחרויות סוסים כי אנגליה, או אפילו ברוב חוות הסוסים בארץ. לסוס הערבי יש ארבע חוליות גב פחות מאשר לסוס האנגלי, ועל כן הוא בעלי חיים יותר קטן וגמיש יותר. הדופק של הסוס הערבי חוזר למצבו הטיבעי הרבה יותר מהר מאשר אצל הסוס האנגלי. הוא יפה במיוחד, בעל מוג נוכח וכחסיכל עצום. לשם רוגמה, מסבירה לי דניאלה, כי בתחרויות בינלאומיות, מסלול התחרות של הסוס הערבי הוא 26 מייל, של הסוס האנגלי הוא ארבעה מייל גם סוס הנקרא קוורטר הורס ומסלול התחרות שלו הוא רבע מייל.

למלך אין ספר. את הסוסים הערביים הנמצאים היום בארץ לא מצאו כאן. היו כאן סוסים בניתרעות, הכלאות בין סוסים אוסטרליים, אנג ליים, נורווגיים, יוגוסלויים ואמריק איים. רק בשנת 1968 הגיעו הנה שתי

איננה חברה בה. וזאת רק בגלל העובדה שעדיין אין להם ספר ערד. דניאלה רטנר, אם לשיבועה ילדים ועשרה סוסים מסבירה שכל העוסקים בעניין הם משוגעים לדבר, ותוך כדי שיחתנו היא מציגה לפניי כמה מהם: מאיר מיזרחי, בעל 15 סוסים מכפר ארומים, גידעון רסקי מראש פינה וכמה מהמשוגעים של קיבוץ שער הגולן, שהוא בעל עדרהסוסים הגדול ביותר.

מחיר של הרבעה. הקהל הגדול אינו מתפור. הם שילמו 500 שקל רמיכניסה והם רוצים לראות אקשן. אני שומעת גבר אחד אומר לאשתו: "זה שמוכילים את הסוסים זה רק לגידעון רסקי מראש פינה ומבקשת להחליף איתו מילה. אבל הוא עסוק מאוד, הסוס שלו בדיוק עכשיו פוסע בצעדים איטיים ואצילים מול בימת הכבוד, וגידעון במתח איום.

אני מחפשת איזה מבין אחר. בצד פתח אוברי ואנפראג מבאר שבע דוכן למימכר ציוד רכיבה. כאן אתה יכול לקנות אופק החל מ-250 ועד 600 דולר, שוטים ב-20 דולר, מושכות ב-30, כובעי קאוכי ב-30 דולר ואפילו קרונות להובלת סוס ב-3,000 דולר.

בשביל מה את צריכה לדעת את המחירים? הוא שואל אותי. תכף ראה שאני לא שייכת לעניין. אוברי מספר שיש לו סניפים בפניקס, אריונה, בבוסטון, מסצ'וסטס ובלונדון. אבל הוא מבאר שבע. אני מנסה לברר מחירים של סוסים. אבל כאן, כשמדובר במחיר, לא מדובר בקניית או במכירת סוס. המחיר המוזכר כאן הוא להרבעה. סוס יפה במיוחד מקבל בערך 1500 דולר להרבעה אחת. התחרות היום, מלבד היותה תחרות יופי, היא תחרות לקביעת מחירים.

בניתיים לא קורה כלום במיגרש. חלק מהקהל מתייאר ועוזב, אבל מכיוון ראשון לציון ממשיכות להגיע עשרות מכוניות ויש רחפות איומות ליד השער. חיים ברילב ממשיך להשי מיע דברים ברמקול, באותה איטיות שבה פוסעים הסוסים. באורות הסמוכות למיגרש מקבלים הסוסים העומדים לצאת למסלול התצוגה סירוק אחרון והברשה אחרונה. פה ושם אתה רואה סוסה עם תיסרוקת פוני. וראיתי אפילו סוסה שכל זנבה נעשה צמות צמות. ממש תיסרוקת.

הולך על ארבע. הרגע הגדול מגיע. מומחים מטפסים על הגדרות ועל כיסאות כדי לראות ולשמוע טוב יותר. חלקם מחזיקים ביד חוברת המכילה את שמות הסוסים, מיספרם בספר העדר, שמות הבעלים שלהם, מתי ואיפה נולדו (והסוסים), לא הבע לים, מי מטפח אותם ומה שמות הוריהם.

ובכן — מר ישראל של הסוס הערבי הוא טריפל קראון. שמיספרו בספר הוא 198, נולד באנגליה לאביו אינדיאן דידאם ולאמו אינדיאן גולדס. מחיאות כפיים סוערות של קבוצה בתוך הקהל. ועכשיו מלכת היופי של הסוסות, הלוא היא גולן מונטגה, יפהפיה משערה גולן, בתם של אלנהר מונטגו ואמריקן מינקס.

תם ונשלם. הקהל הולך הביתה קצת מאוכזב. לא כן בעלי הסוסים. 1500 דולר להרבעה אחת זה לא הולך ברגל. זה הולך על ארבע רגליים.

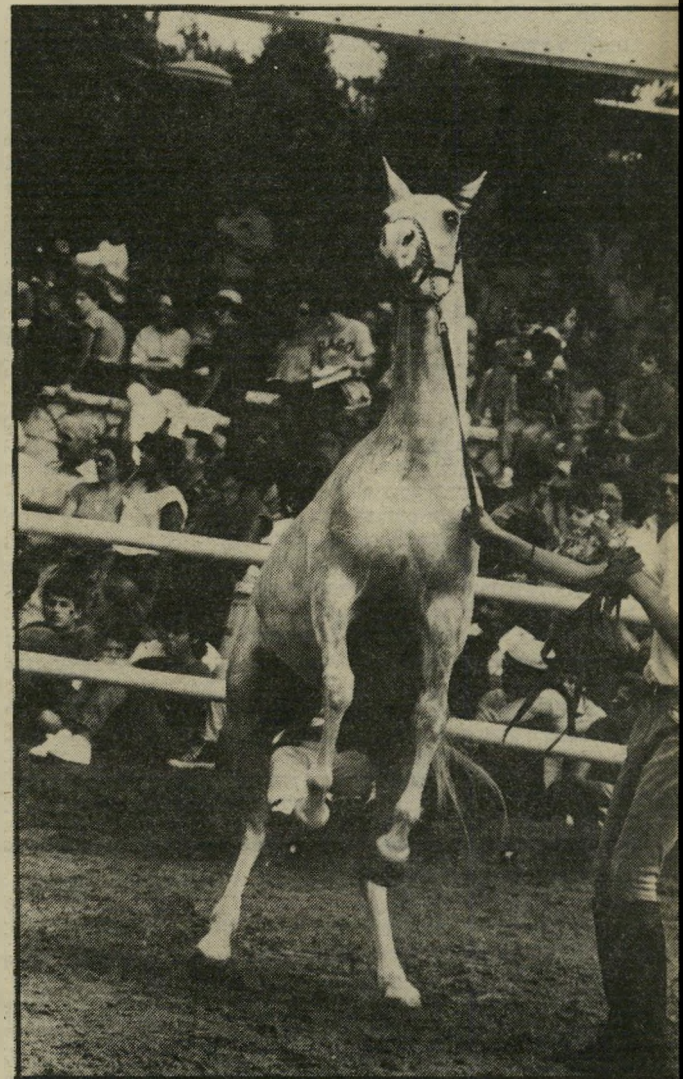
עברית

שימרון וראובן

אין הקפאה בחירושילישון

כשחזר הבלשן ראובן סיוון מביקור בלונדון, הוא הביא עימו מכשיר פופולארי, הידוע בשמו האנגלי ווקמן ("איש הולך"). בשעות הטיסה לארץ העסיקה את מחשבתו השאלה, איזה שם עברי יאה למכשיר.

חשב, יגע ומצא: שימרון. מוזר? לא דווקא, הסביר סיוון, שחרי השם שימ (המשך בעמוד 47)

טריפל קראון

סוס ערבי איננו סוס שמגדלים ערבים

עשרות מבני דבר, היכולים להבריל בין סוס לסוס, ושומרים ביניהם בשפה שאינה מובנת לאדם מן הישוב. על פניהם של שאר האנשים נראתה האכזבה, אבל הם המשיכו לחכות מתוך תיקווה שבכל זאת יהיה איה מיוון גזעי. מאות הילדים הקטנים התחילו להתרכז ליד דוכן הארטיקים והאוור התמלא בקריאות. "גיר! שירילי! גולן! שבט!" חלקן היו קריאות של הורים לילדיהם וחלקן קריאות עידוד לסוסים.

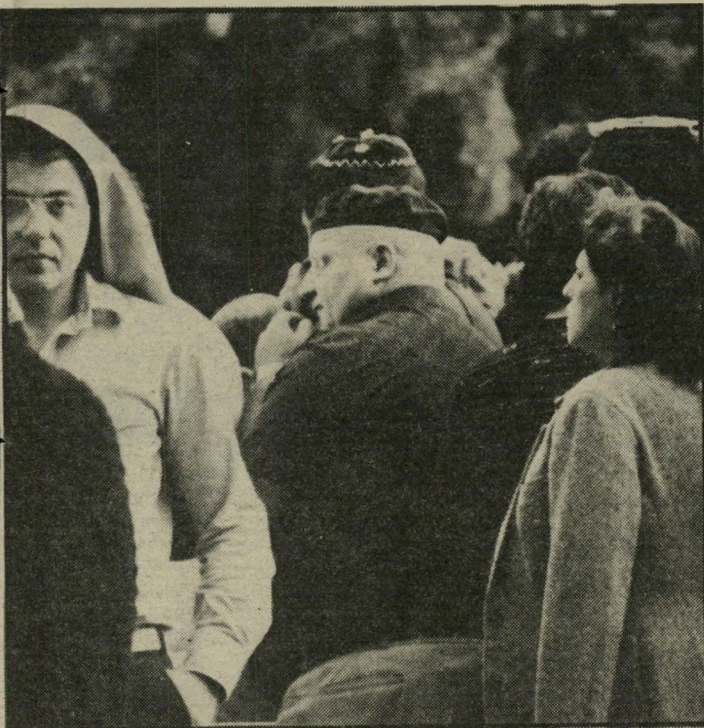
סוס ערבי איננו סוס שמגדלים ערבים. סוסות ערביות טהורות גזע מאנגליה, שהיוו את הבסיס לגידול הסוסים הערבים בארץ, היום רשומים בספר העדר הישראלי 200 סוסים וסוסות ערביים טהור גזע.

אגב, ספר העדר הוא הדבר החשוב ביותר בכל המערכת ובלעדיו אי אפשר להיות חבר באיגוד העולמי של מגדלי הסוסים (וואהו). פרט מעניין הוא, כי ישראל חברה באיגוד העולמי ולעומתה ירדן, שלמלכה חוסיין יש עדרים ענקיים של סוסים נהדרים.

דמעות של חברים

עמדו נדהמים: "אני רואה אותו ליד, כאילו זה חלום", מיררה סמדר.

אבי המכה

הגיע בלוויית אשתו לנחם את ההורים האבלים. קטטת המישחק שהסתיימה באסון הדהימה אותו. בנו שבור לגמרי, האב ניחם את מישפחת אייל בשמו ובשם בנו.

שסיימו את יום הטילול הראשון הגיעו התלמידים למחנה הגד"נ בעוספיה, שם ערכו הכנות ללינת הלילה. מנהלת בית הספר, חרווה איש שלום, הגיעה למחנה לבקר את תלמידיה. היא שהתה במחיצתם, ובתום הביקור שמה פעמיה לכיוון ירושלים. בהגיעה לירושלים נודע לה דבר האסון.

סיפר בן כיתתו של אייל, ח' (שבי קש לא לנקוב בשמו): "החברה הת' כוננו ללינת לילה ולתוכנית הערב. אייל והנער המכה השתובכו בניסיון למרוח מישחת שיניים אחר על פני השני. הילד המכה כעס על אייל וצעק, למה עשית לי את זה? למה מרתח אותי במישחק?"

העניין עבר לצעקות. החבר של אייל שלח מכת אגרון לבטן של אייל. אייל תפס את הבטן בשתי ידיו, התי מוטט על הרציפה וצעק, מה עשית לי?"

חבריו של אייל, ששהו בקריכת מקום, נחלצו לעזרתו. מישו מהתל מידים הועיק את המורים והחובש. מרכות החינוך החברתי והחובש ניסו להנשימו. אייל איכר את הכרתו.

אוטובוס ששימש את התלמידים בטילול העביר את אייל לבית החולים הכרמל בחיפה. בבית החולים נקבע

מישחת

שיניים

למה זה היה צריך לקרות? שאל בקול הסב ציון. "אני לא מאמין שאייל כבר איננו. מה קרה בטילול הזה?"

הל החל בטילול שיגרתו. ביום ה' רביעי שעצו צאו 1700 תלמידי בית הספר דנמרק בירושלים לטיול בכל רחבי הארץ, מאילת בדרום ועד חספין בצפון.

ח' כיתתו של אייל, יצאה לתור באזור יערות הכרמל. אחרי

הדוח הכאחולוגי קבע: הנער היה בריא לגמרי, לא היה לו פגם בלב, וגם המכה לא השאירה שום סימן

מכת מוות

ילד יפה כל מה שאוכל לומר על הילד הזה שהוא פרח שנקטף בדמי חיו, קוננה מורתו של אייל. חבריו לספסל-הלימודים לא ידעו מה לומר. הוא בוודאי יחסר להם מאוד בכיתה.

בן ה-13 נטמן בחלקת-הקבר בבית-הקברות בגבעת שאול, כשחבריו ובני מישפחתו ממאנים להאמין שאכן קרה מה שקרה ושאייל נלקח מהם לתמיד.

אופה קטנה "אייל היה ילד מקסים. אהבנו אותו. אל מול עיניי אני רואה את דמותו האצילית." יבבה שכנתו. אייל ארגמן

בסנהדריה, לכיוון הרהמנוחות בגיב-עת-שאל. תור ארוך של 100 מכונות השתתף לכיוון בית-הקברות. במעלה השביל, כאשר הקהל צועד רגלי ל-אחוזת-הקבר, נשמעו צעקותיו של הסב ציון: "למה זה קרה לו, למה?" אייל היה נכדו האהוב. אביו של אייל, אריה, אמר בשעת ההלוויה: "כשאיל נולד, חשבו שהסב הוא האבא של אייל. אני לא הייתי כשהוא נולד. הייתי במילואים." הסב אמר קדיש. ההורים, אורה ואריה ארגמן, ניצבו במרחק מהקבר.

האם, אורה, חיפשה את בנה ניר, בן ה-12. ניר שהה בטיול באיזור עין-גרי והוחזר כשנודע דבר האסון. ניר לא ניגש לקבר. הוא עמד בשביל המוביל לבית-הקברות, כשמבטו קפוא.

ניר בן ה-12 הוא השני בבנים במישפחת ארגמן. אייל היה הבכור. להורים אריה, עובד משרד-התיקשרות, ואורה, פקידה בחברה ירושלמית. עוד שני בנים — אמיר בן ה-10 ורוני בן ששת החודשים.

איסור יציאה חברים, קרובים ושכנים לח את המישפחה לבית המטופח בשכונת רסקו בירושלים. שם ישבו שבעה.

במרחק לא רב מהמקום מתגוררת מישפחתו של הנער הפוגע. אביו ואמו באו להלוויה. הם באו להביע את השתתפותם בצער מישפחת ארגמן. קרוב מישפחה של האב אמר: "אני מכיר היטב את בני-כיתתו של אייל. לא מכבר ערך אביו של הנער הפוגע טקס בר-מצווה לבנו. כל בני הכיתה השתתפו באירוע. הם באו, שמחו, רקדו ונהנו. נראה היה לי שזוהי כיתה מאוחדת."

"הילד הפוגע הוא ילד טוב. הוא אינו אלים ולא פירחח. הוא שוכב כעת במיטתו, ראשו כבוש בכרית והוא אינו מוצא מנוח."

רס"ר המיטרה ניסן דיגלר לא התנגד לשיחרורו בערבות של הנער הפוגע. הנער הודה בהאשמה שיוחסה לו. שופט-הנער החיפאי אורי קולאי שיחרר אותו בערבות של שני מיליון שקלים ואסר את יציאתו מן הארץ.

כאב. הטיול בחיק הטבע הסתיים באסון. חבריו הבטיחו שאייל לא יישכח. הם הבטיחו לשוב ולפגוש את קיברו של חברם לכיתה לעיתים מזומנות.

מבט אחרון חבריו ובני-מישפחתו של אייל לא משו מהקבר הטרי זמן רב אחרי סיום הטקס. המבטים של כולם הביעו

מותו. בניתוח שלאחר המוות לא נמצא שום סימן, לא היה שום פגם בלב. סימני המכה לא נראו כלל.

הודעה ברדיו

הנער הפוגע לא עיכל את הרב רים. "מה קרה כאן?" הוא שאל. כשנודע דבר מותו של אייל, התכנסו כולם, המומים ומבולבלים. ההודעה על המיקרה ותוצאותיו הועברה למנהלת בית-הספר, ובמקביל למיטרה. סגן-ניצב יעקב לוי, קצין אגף ה-חקירות במיטרת חפיפה, הגיע למקום בלוויית חוקרים נוספים. החוקרים גבו עדויות. הנער הפוגע נלקח לתחנת-המיטרה בחיפה. אחת המורות ליוותה אותו ושהתה איתו במשך כל הלילה. מנהלת בית-הספר, חדרה איש-שלום, התלבטה אם להודיע או לא להודיע להורים את דבר האסון בשעת-לילה מאוחרת. על אף הלחצים שהפילו עליה קציני המיטרה, החליטה להמתין בהודעה עד הבוקר.

בבוקר קיבל האב אריה הודעה, מחבר מנהלת בית-הספר, שכנו אייל פצוע קשה ושוכב בבית-החולים הכר-מל בחיפה. בהגיעו לבית-החולים שמע האב את הבשורה המרה. בקשתו לעכב את ההודעה בכלי-התיקשרות עד שיגיע לירושלים, כדי להיות לצד אשתו, אורה, לא התמלאה. בדרך מחיפה לירושלים הוא שמע את הידיעה ברדיו. אביו של הנער הפוגע שמע על פטירת המיקרה ממנהלת בית-הספר. הוא הגיע לחיפה ושהה עם בנו ההמום. מנהלת בית-הספר החליטה להחזיר את הילדים הביתה.

הדרך היתה קשה. סמדר, בת הכיתה, תיארה את הנסיעה: "כולם ישבו ב'אוטובוס ובכו, זה היה נורא." בהגיעם לבית-הספר המתינו רבים מן ההורים. בשכונת הקטמונים, שבי ליבה מצוי בית-הספר, היכתה הידיעה כבדק. כולם היו מוועזעים.

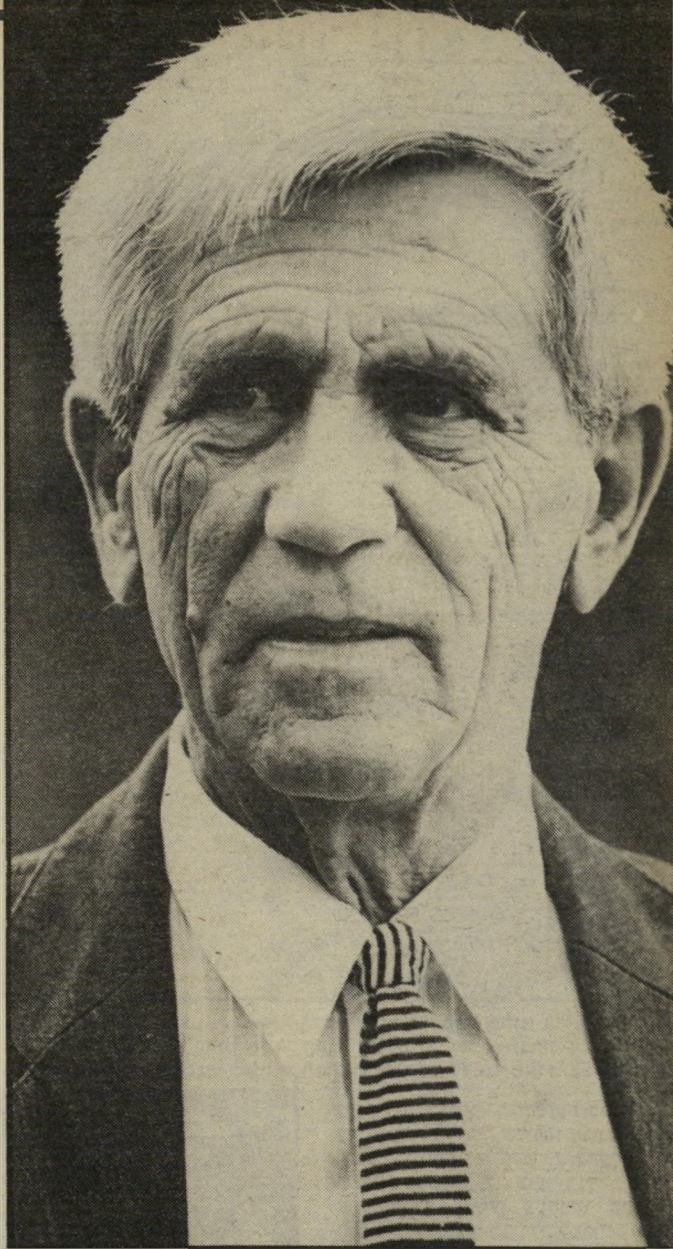
מבט של אח

מסע ההלוויה יצא כיום הראשון השבוע בשעה 4, מבית ההלוויות

**"טדי קולק, צ"ץ' ואלי דיין גירשו אותי
מישראל!" אומר יוסף מילוא בדברייאשום
חמורים, בשופכו את ליבו באוזני "העולם הזה"**

"לא רוצים אותי מה!"

מילוא בתפקידו בסרט

איזו התרגשות! מישוה בארץ זכור אותי!"

הוא כבר לא איש צעיר. אחרים כגילו כבר פרשו לגימלאות. קמים מאוחר, קוראים עיתון, מטיילים עם הנכדים.

ליוסף מילוא עדיין אין נכדים מבנו אורנה. לעומת זאת יש לו מפיס ובימאי, שאמרו לו להיות מוכן לצ"ר לומים כ-5 בבוקר. יבואו לקחת אותו. ב-9 הגעתי גם אני לאתרהצילומים של עד סוף הלילה — פאב בצפון תל-אביב. בפנים המולה, צלמים ועוד ריצלמים. כימאי ועוררייכימאי, מאפי רים ותפאורנים ומי לא.

את יוסף מילוא מצאתי יושב מחוץ לפאב על המידרכה. מסתכל על בוקר תל-אביבי, התיישבתי לידו. עוד לא צילמו את הסצנה שלו. הוא מחכה. לבוש בחליפה אפורה סולידית, כפי שדורש התפקיד.

שאלתי אותו למה בכלל הוא גר כבר שנתיים בגרמניה. בדיוק השאלה שלא היתה צריכה להישאל ראשונה, כנראה. הביט בי מחייך: "זה סיפור ארוך וכואב, שעד היום לא סיפרתי לאיש, מלבד לילדיים קרובים. אני חושב שהגיע הזמן להוציא את הסיפור מתוכי, אבל תני לי עוד כמה שעות לחשוב על זה."

בינתיים צעק מישוה מתוך הפאב: "יוסף, מצלמים!" קבענו להיפגש במקום פחות סואן, ועד אז הוא חישוב כמה הוא רוצה לספר ואם בכלל.

"מתרגש

כמו חמור"

ב-5 אחריהצהריים הגעתי למלון גרנד ביץ'. וכמעט שלא היכרתי אותו. מיכנסייג'נס, חולצה יפה וסוויט-שירט, כזה של צעירים. הבגדים הורידו לו 20 שנה. הוא מרגיש מאוד משונה לגור

שנתיים: מילוא, מה אתה מסתובב לך בגרמניה וכאוסטריה? הרי אתה במלוא כוחך: לך הביתה!

"אבל אין לי לאן לחזור. בכל התיי אטראות יושבים תלמידים שלי, והם כולם מלאי הערכה וכבוד אליי. אבל למיכתבים שלי הם לא עונים."

אני שואלת אותו אם כבר החליט לספר לי את סיפור עזיבתו את הארץ. הוא יושב מולי, איש שהיה 40 שנה באור-הזרקורים, שהופיע מאות פעמים על הבימה מול קהל גדול. מביט בי ואומר: "אני מתרגש כמו חמור. אולי זה מפני שהחלטתי לדבר סוף-סוף על הכאב שלי. על זה שעזבתי את הבית ואת הארץ שלי. וגם אספר לך את מי אני מאשים בזה. אני לא יודע אם זה צעד נכון שאני עושה עכשיו, אבל אני מרגיש שהגיע הזמן."

הנה סיפורו: הכל, כמובן, התחיל ב-1. בזה שלשחק ולביים לא הספיק לי. רציתי יותר. רציתי רברים שהם מעבר לקידום הקאריירה הפרטית שלי.

חשבתי שמה שהכיישוב זה לקדם את התיאטרון בארץ. להפוך אותו ל-חלק אינטגרלי של חיי-התרבות בארץ, ושיהיה תיאטרון ממש טוב. חשבתי שרמה של תיאטרון אפשר להשיג רק על-ידי תחרות. לא מספיק שיש הבימה והתיאטרון הקאמרני שמציי גים תיאטרון בתל-אביב וחלטורות במקומות אחרים בארץ. מפני שאין שם כימה מתאימה, מפני שהתפאורה לא בדיוק מסתדרת. בגלל עוד 100 סיבות — תיאטרון צריך שיהיה לו בית.

היה לי חלום שבער בעצמותיי להקים תיאטרונים בכל הארץ. בחיפה, בירושלים, באשקלון, בכל מקום שיתי נג. רציתי להקדיש את עצמי לנושא זה. שיכנעתי את אבא חושי להקים תיאטרון בחיפה. כולם צחקו עלינו. היו

מילוא בתל-אביב

גרעיני דלעת מזכירים את הבית!"

שאיימו שאם יהיה תיאטרון בחיפה, הקאמרני והבימה לא יבואו להציג שם. חושי לא נכנע. שנה אחרי שנפתח תיאטרון חיפה אמר לי אבא חושי: "היום כביש תל-אביב-חיפה נעשה דו-סיטרי." התחלתי לנהל את התיאטרון ונהניתי והייתי גאה, אבל רציתי ללכת הלאה. עוד תיאטרון, עוד עיר.

אשתי ימימה, זיכרונה-לברכה, גיל-תה אז את חורבות החאן בירושלים וקראה לי לבוא ולראות את זה. היתה שם חורבה נפלאה. בחלק מהחדרים ישב נגר יקה, שאמר שהוא מוכן לצאת מהמיכנה בשביל 1,500 לירות. רצתי לגרשון אגרון, ראש העיר, ואמרתי לו: תשלח איזה שלפר לנגר ההוא ותקנה את המיכנה. אבל אגרון לא שלח שלפר אלא הלך בעצמו, עם המיגבעת שלו ועם המקל המהודר. כשראה הנגר את ראשי-העיר, מייד עלה המחיר ל-15,000 לירות. עד שטדי קולק קנה את החאן, עלה המחיר ל-150,000 לירות.

מילוא בתפקיד אביו של אסי דיין

זו הפעם השנייה!"

דרכי-אדם

מכתבים מן הכנא

אסיר-עולם חרמון
סוניה אל שופטין
וחושב על ילדיו

לפני יותר מחודש נידון שימעות חרמון למאסר-עולם על רצח חברתו, כרמלה בלאס. השבוע שלח חרמון מן הכלא מסר להעולם הזה. "כל העיר נתונה עיניה אותי מלכתחילה. שפכו את דמי והפנו את דעת-הקהל נגדי מתחילת המישפט. שפטו אותי עוד לפני שבית-הדין המישפט שמע את הראיות נגדי. אני לא ברנס. עבורי איש לא יילחם, ולכן אני רוצה לשנות את דעת הקהל לטובתי."

חרמון, מי שהיה בעל משרד עורך-דין מצליח, יושב כיום לבוש בגדיי

(המשך מעמוד 44)

עון גזר מאותו השורש שממנו גזור הפועל לשמוע, ושימעות גם נוהג להלך.

כשהגיעה הצעה זו לאוזניו של משה זינגר, גם הוא בלש בעל חוש-הומור מקורי ובעל טור בידועות אחרונות. צץ במוחו הרעיון למצוא מילה עברית כשרה למכשיר פופולארי אחר, וידאו (בלאטינית) — "אני רואה". הוא לא היה צריך לחפש רחוק. שמו הפרטי של סיוון סיפק לו את מבוקשו: ראובן. מוזר? לא רחוק, הסביר זינגר. שהרי השם ראובן מזכיר בהחלט את הפעולה הקשורה במכשיר הווידאו — רואים בו.

מיפלגות

יום החולצות הצהובות

מאיר כהנא

מסית גם בגליל

לפני כמה שבועות הופיע מאיר כהנא במרכז המיסחרי של מעלות בגליל וגאם נאום ששילח את התמונים. חלק נכבד מהצהרות-הכיכור של ראש תנועת כך התמקד בראש המועצה: "יושב-ראש המועצה, שלמה בוחבוט, לא מגיע לו להיות יושב-ראש, שילך לסתנן (כפר ערבי שכונ) להיות ראש-מועצה" האנשים הגיבו בצחוק. בשיחה ובמחאות-כפיים סוערות. בוחבוט חרק שיניים.

העיוות בין כהנא לבוחבוט ריחף באויר של מעלות-תרשיחא מאז היוזע תוצאות הבחירות לכנסת ה-11. בוחבוט, המועמד החמישי ברשימת יחד, של עזר וייצמן, זכה ב-163 קולות. כהנא ב-153. היה זה מירון צמוד, עם יתרון קל לבוחבוט.

מעורר מתוצאות הבחירות התחיל כהנא להפעיל את אנשיו במעלות: אסיפות, עצומות ופגיעה בערכים על רקע לאומי. השיא היה כאשר אחד מעסקני כך המקומיים ביקש להפחיד בהצהרותיו הגזעניות את הפועלים הערבים מנצרת, העובדים בפיתוח עיריית-הפיתוח מעלות. הפועלים לא נבהלו ובוחבוט תבע מן המישטרה לפתוח תיק פלילי.

אך המצב הלך והחריף. קבוצת "בית-ד מעלות, המשחקת בליגה ג', החלה להופיע בתלבושת הנושאת את האגרוף הקמץ של כהנא תומרת סכום כסף לא קטן. רק התערבותו של יושב-ראש התאחדות הכדורגל שמה קץ לבזיון. הוא אסר על הקבוצה ממעלות לשחק עם חולצות כך: "אסור שקבוצת כדורגל כלשהי תשחק עם סמל פוליטי", קבע.

אין החלטה. זירת-הקרב בין בוחבוט לכהנא עברה למתנס המקומי, שבו ערך הוגו להתקרבות יהודית-ערבית כינוס נגד הגזענות. הכינוס קצר הצלחה. יהודים וערבים גינו בי חריפות את התופעות הגזעניות. בוח' בוט נשא נאום תקיף. אך עוד לפני שהמתנסים הספיקו להתפורר, הופיעו לובשי החולצות הצהובות והחלו בהש' מעת קריאותיהם הפאשיסטיות.

לכסוף עברה המערכה אל המועצה המקומית. סגן הויר' הערבי, חנא סוסאן, העלה הצעת-החלטה לגנות את ההתבטאויות הגזעניות של מאיר כהנא. אנשי האופוזיציה, המייצגים, פורמליים, לא הליכוד, התנגדו. פרצה מהומה, ובוחבוט נאלץ להכריז על סיום הישיבה, בלי קבלת החלטה.

יש מועצה. בשבוע שעבר, אחרי הכשרת הקרקע ויצירת התשתית המתאימה, הופיע כהנא שנית במעלות. ארבע מאות האיש שהצטופפו בכיכר האוינו לגאוס שינאה. במעלות-תרשיחא היה כהנא רוצה מאוד להווי עניינים לפי טעמו. אחרי הכל זאת היא המועצה המקומית היחידה בארץ, המשותפת לחברים יהודים וערבים מזה 21 שנה.

עריית אשקלון, אלי ריין, מתעניין בהקמת מרכז תרבותי, יכול להיות שבאמת הייתי קופץ מהגג. אבל החלטתי לנסוע לאשקלון ולעשות שם את מה שלא נתנו לי לעשות בתל-אביב.

גם אלי ריין התלהב. אבל הפעם ההחלטתי להיות גאון אמיתי ודרשתי חווה. כליך הייתי גאה בעצמי. שאפילו לא שמתי לב שנתנו לי חווה בתנאים של מטאטא-רחובות סוג גימל. חתמתי והתחלתי לעבור. הבאתי ציירים לאשקלון ופסלים והקמתי סדנאות למורים ואספתי סכומי-כסף גדולים. נסעתי לחו"ל לגייס כסף גם שם, ואז פרצה מלחמת-הלבנון, ומאר תו הרגע ועד היום לא הצלחתי ליצור קשר עם אף אחד בנושא זה. רק קיבלתי מיכתב בדואר שאני מפוטר. התביישתי להראות את פרצופי ברחוב. התיאשתי סופית. אם הארץ רוצה להמשיך ולהיות לבנטינית, למה שיוסף מילוא יפריע לה?

זה הסוף, חשבתי לעצמי. עכשיו אני חוזר לעבודה רגילה. משחק ביום וזהו. כתבתי מיכתבים לכל התיאטרונות, ולא קיבלתי אף תשובה אחת. תארי לך, אף אחד לא ענה לי בכלל. אילו היו כותבים לי במיכתב "שק לי בתחת", זה היה פחות מעליב מאשר להתעלם ממני.

הבנתי שכאן לא נשאר לי שום דבר לעשות, מלבד להתכייש. כתבתי מיכ' תבים לתיאטרונות בחו"ל, שבזמנו הדי מינו אותי וסירבתי להם. הם ענו לי והזמינו אותי לבוא ולעבוד אצלם. כבר שנתיים שאני משחק ומכיים בגרמניה ובאוסטריה. הקמתי בקלן סדנה לשד' קנים צעירים. אני נהנה מהעבודה, אבל אני לא יכול בשום אופן שלא לשאול את עצמי כל בוקר: מה אני עושה כאן? מה לי ולהם?

אבא

של אסי

לפני חודש הזמינו אותי מהר פולקס-תיאטר. אחד הנגברים בווינה, לביים את גטו של יהושע סובול. זוהי עבודה רצינית בתיאטרון רציני. עוד לא הספקתי להתרגש מזה, ומלפנים לי מהארץ ומבקשים שא' בוא לשחק תפקיד ראשי בסרט "ישראלי עד סוף הלילה. איוו התי' רגשות! איוו שימחה! משה בארץ שלי עוד זוכר את יוסף מילוא ורוצה אותו! ססתי והנה אני פה, מפצח גרעינים לבנים ומספר לך שטרי קולק. צ'יץ' ואלו ריין שלחו אותי לעבוד בגרמניה. הנה אמרתי את זה. לא בשביל לגמור איתם את החשבון, אלא בשביל להוציא את המעקה הזאת מהבטן שלי. אני מאוד נהנה כאן, מצאתי שפה משותפת עם הכימאי איוו גרין ועם המפיק מיכה שרפשטיין. נעים לי לעבוד איתם. נעים לי לעבוד עם אסי ריין, שכבר פעם שניה אני אבא שלו (הפעם הראשונה היתה בהוא הלך בשדות). נעים לי שהם צעירים ומתרגשים. נעים לי שהם מדברים כל הזמן עברית. שוו השפה שלי. שאני מכיר בה ומרגיש בה כל ניכ וכל רשע. בגרמניה זה אחרת. אני לא שאנא אותם, רק מסתייג מהם. הם עם מתור-בת מאד, אבל לא תרבותי. התרבות היא נחלתם של אולי 19% מתושבי גרמניה. אני לא יודע אם כאן זה שונה, אבל כאן זה שלי. ועם כל ההצלחות בחו"ל, מיום ליום אני יודע יותר שאני רוצה הביתה.

עד כאן.

כן כמה אתה, יוסף מילוא? "כל זמן שאני נראה בן 54, אני נוהג לומר שאני בן 64. אבל מה זה חשוב? כשהייתי בן 60 לא נבא כלב, אז כאילו לא הייתי בכלל בן 60." לא מתחשק לך לפרוש מהכל ולהתחיל להיות מהחיים בהסתכלות מהצד?

"עוד לא. לא אתן לאף אחד את התענוג להגיד לי שהגיע זמני לפרוש. שאני תרח זקן וסגילי. אני מכיר את עצמי, ואני אהיה זה שאחליט מתי אני אהפוך לתרח זקן. נגמרה התקופה שבה אנשים אמרו לי דברים ואני, בתמימותי ובטיפשותי, האמנתי להם."

דניאלה שמי

מילוא על גג המלון
רציני לקפוץ מהגג?

טדי הטיל עליי לדאוג לשיפוץ החאן ולעשות ממנו תיאטרון. לא היה מאושר ממני בעולם. תיאטרון בירושלים! אבל העניין נסחב ונסחב. בינתיים התברר שהמיליונר מילס שרובו רוצה להקים בניין לקונצרטים בירושלים. שינעתי אותו שבביניני האומה יש מקום לכל הקונצרטים של העולם, ושמה שצריך הוא תיאטרון בירושלים. הוא הסכים, אבל כתנאי שאני אעבור לירושלים ואנהל את התיאטרון. הסכמתי ולחצנו ידיים.

תיאטרון זה פרפר-לילה!

מילוא מפסיק לדבר. מרליק סיגריה. מסתכל עליי בעיניים מאור עצובות. במשך רגעים אחדים הוא עובר מחדש את שבע השנים הרעות של חייו. אני מרגישה שהוא מרגיש שוב את העלבון הצורב. שותק. כדי להפסיק את השתיקה אני שואלת אותו: "למה פשוט לא חזרת לשחק ולביים? הרי יש לך מיקצוע! למה להילחם בטחנות-רוח ולנסות לשנות דברים, אם איראפשר?"

"זה משהו אישי מאוד. כשהייתי צעיר מאוד חשבתי שאעסוק בכתביה. אחר-כך התגלגלתי לתיאטרון, ויום אחד הבנתי בצער שמתיאטרון לא נשאר כלום. תיאטרון זה פרפר-לילה, שחי מעלות המסך ועד רדת המסך. הכוח היחיד שלו הוא באיבוד הזהות האינדיבידואלית של הצופה למשך שעה וחצי."

"אני נורא רציני להשאיר עקבות. לא בשביל ההיסטוריה, בשביל הסיפוק העצמי שלי. כדי לדעת שעשיתי משהו בחיים שלי, שיחזיק מעבר לשעה וחצי. מתוך זה הגעתי לחלומות ולתוכניות שלי, ואחר-כך לכאב ולעלבון שבאו בעיקבותיהם."

איך יצאת מן השנים הרעות שלך? **יוסף מילוא:** יצאתי בכוח האדי ביות שלי, ומתוך זה שיש לי זיכרון קצר, פשנל סיפר לי על שני מיכנים נפלאים בשכונת נווה-הצדק, שיכולים להתאים מאוד לתיאטרון ומרכז תרבותי בתל-אביב. בעיקר רציני מר כן, שגשר בין דרום תל-אביב לצפון תל-אביב, לגרום לתושבים חוויות משותפות שיולידו אולי שפה משותפת ואסוציאציות משתפות.

ראיתי את המיכנים וזה הספיק לי. שכחתי את כל ההבטחות שלא קויימו, ואת כל האכזבות, ורצתי לצ'יץ. הרלקתי גם אותו, וקיבלתי ממנו ומנהלת-העירייה יו"ריכוז להתחיל בעבודה.

שוב פרחתי. השקעתי את כל המאמצים שלי והמרץ שלי בפגישות עם ארכיטקטים, באיסוף כספים. בכתיבת תוכניות. ואז, יום אחד, מוציא אותי צ'יץ מאמצע העבודה, לוקח אותי הצידה ואומר לי: "שמע, יש לי בעיה. הבטחת את הבניין המרכזי לגשש החיזור". רציני לקפוץ מהגג. לא יכולתי להאמין שזה יכול לקרות לי שוב. אלמלא הייתי שומע באותו יום שראש-

החאן ולעשות ממנו תיאטרון. לא היה מאושר ממני בעולם. תיאטרון בירושלים! אבל העניין נסחב ונסחב. בינתיים התברר שהמיליונר מילס שרובו רוצה להקים בניין לקונצרטים בירושלים. שינעתי אותו שבביניני האומה יש מקום לכל הקונצרטים של העולם, ושמה שצריך הוא תיאטרון בירושלים. הוא הסכים, אבל כתנאי שאני אעבור לירושלים ואנהל את התיאטרון. הסכמתי ולחצנו ידיים. כשהתחילה העבודה על תיאטרון ירושלים כבר שופץ החאן וחשבתי שהנה אני הולך לנהל אותו. אבל אז קרא לי טדי קולק ואמר לי: "למה לך לעזוב את חיפה בשביל החאן? תישאר בחיפה, וכשתיאטרון ירושלים יושלם, אתה תנהל אותו. זאת הבטחה שלי." ככה אמר לי טדי, ואני, התמים, האמנתי לו.

שנה לפני סוף העבודה עברתי לירושלים. שכרתי דירה על חשבוני ולא קיבלתי משכורת מאף אחד. התחלתי לעבוד על הרפרטואר. גייסנו ועד ציבורי, החלטתי לנסוע ולגייס אמנים ידועיים כבעולם. כדי שגיעו ויופיעו בתיאטרון. כאמצע העבודה בלונדון אני מקבל מברק מטרי לחזור ארצה. אני חוזר ואז הוא אומר לי: "אני לא רוצה תיאטרון בירושלים. למה? למה? "ככה" הוא עונה לי. הייתי בשוק טוטאלי. ארותי את המיוזרות וחזרתי לחיפה נעלב. מוכה ומאוכזב.

ב-1972 התחילו לדבר על תגיגות 25 שנה למדינה. חשבתי שזה יהיה נהדר לערוך אותן בתיאטרון ירושלים. ויתרתי על כבודי ונסעתי עם ירדן. אהוד אברגיל ז"ל לדבר עם טדי קולק. הוא אמר שרעיון נראה לו בתנאי שאגייס את כל הכסף. הבטחתי שאני אגייס את כל הכסף, וכך עשיתי. גייסתי חצי מיליון לירות יותר. שוב יושבת בירושלים, שוב עבדתי בחינם ושוב קיוויתי שאני עושה משהו חשוב. אחרי מדימה הודיע לי טדי שהנהלת התיאטרון החליטה-אחד לא לקבל את תוכנית. ביקשתי להיפגש עם הנהלה, אבל צחקו ממני. היום כרוך לי שקולק הקים את הנהלה רק לצורך הסירוב.

שוב ארותי את המיוזרות ושוב חזרתי לחיפה, לבלות בה את שבע השנים הרעות ביותר בחיי. שנים של עלבון ושל כאב ושל התנגדות, של משבר-אמוץ בבני-אדם. הייתי מרומה, מאוכזב ומבוויש. פה ושם עשיתי משהו, רק כדי להתפרנס. ליותר מזה לא היה לי כוח ורצון.

כאות תגובה חלטה מימה, והיו לי ממש חיי-עצב.

כל החלומות שלי על שינוי פני האמנות בארץ התנפצו לרסיסים. פיתאום הבנתי שרק לי העניין חשוב.

ראשי-מועצה בוחבוט
153:163 לטובתו

אסיר חומים בכלא רמלה ועוסק בהרכבת שקעים לחשמל. הוא מברגי ברגים בשקעים שמונה שעופת ביום. אמר חבר שביקר אותו בכלא. אבל רוחו של חרמון לא נפלה. הוא מחכה לתוצאות העירעור, שעליו הוא עובד כעת יחד עם סניגורו, עורך-הדין רודי ליכאי.

דבר אחד החל חרמון לעשות מרגע שנגזר דינו. מדי שבוע הוא שולח שלושה מיכתבים מן הכלא. תוכנם של המיכתבים זהה, והם קצרים מאוד. בכל מיכתב כתוב: "אני חף מפשע. קברו אותי בדמי ימי - על לא עוול בכפי. שימעות חרמון"

מיכתבים אלה, בכתב-ידו, נשלחים לשלושת השופטים שישבו לדין. לשיר פט שמואל קווארט. לשופטת עדנה שצקי ולשופט יעקב קדמי. "אינני יודע מה כתובתם הפרטית, ולכן אני שולח להם את המיכתבים לפי כתובת בית-המישפט. השופט קווארט יצא בינתיים לגימלאות, אך אני מקווה, כי גם הוא מקבל את המיכתבים הנשלחים על שמו לבית-המישפט". אמר חרמון.

שיחה עם הגרושה. חרמון, שהיה בעל דירת גג, מבזיח חרישה וסירת-מירון, מחלק כיום את תאו עם תישעה אסירים אחרים. אופיו רחוק אשר נתגלה במישפט, ולדברי רבים היה בעוכריו, הוא המחזיק אותו כעת בכלא.

הפעם הראשונה שמישהו ראה ניצנוץ של רמעות בעיניו של עורך-הדין המורשע, היה כאשר ריכר על ילדיו. מאז נסע לחו"ל, בחודש יולי 1983, לא ראה חרמון את ילדיו. כאשר חזר ארצה נצטר מייד, והוא חשב כי מוטב שילדיו הקטנים לא יראו אותו בבית-הכלא.

במשך כל תקופת המישפט ציפה (המשך בעמוד 50)

ריבוע המשולש

בחולדה הוריע מוכיר המשק כי לכל חברות המשק, להוציא שלוש, יש כבר רשיון-נהיגה, הציע לשלוש הנותרות לנסות את כוחן, בהתאם לתקנון המשק, המאפשר לכל חבר שאיננו בעל רשיון-נהיגה לקבל עד 50 שיעורי-נהיגה (כפולים) ר לעמוד, אם צריך, בארבעה טסטים (אם אינו עובר בפעם הראשונה, השניה או השלישית).

היונים אכלו אותה

בירושלים הוריעו אנשי העדה החרדית בעיר, כי מצאו תרופה למחלת הצהבת, שבה לקו כמה מאנשי ערתם: הם נתנו ליונים לנקר את פניהם של חולי הצהבת, ואחרי שהיונים אכלו, כביכול, את הצהבת, הן מתו והחולים החלימו. משנתבקש רופא-טרינאר לבדוק את היונים המתות, הוא גילה כי הן לא נוגעו בצהבת, אבל טחוליהן וכבדניהן תפחו מאוד.

מירה כנגד מידה

באום אליסם גילה בנאי, כי עבר במשך כמה שבועות בשיפוץ בניין-מגורים בקיבוץ שכן, נתקל ביחס רוחה, שאותו הגדיר "יחס כמו אל כלב", מסירוב לכוסידים עד לכינוי "ערבוב", לא הגיב, עשה את מלאכתו נאמנה, אך ביום האחרון, אחרי גמר עבודת-השיפוץ, אסף ערימת צואת כלבים, הניח אותה במפתן הבית שאותו שיפץ.

עוד ידו נטויה

בתלאביב עצרו חוקרי-המכס בעל מיפעל לייצור בגדי-נשים על אי-העברת תשלומי מס-ערך-מוסף, שמעו ממנו כי המיפעל איננו שלו, כי אם של בת-אחיו, נוכחו לדעת שאין הדבר נכון; נתבקשו לנהוג בו בעדינות בהתחשב בכך, שלדבריו, בנו נפל בלבנון, גילו כי בכלל אין לו בן; הביאו אותו לפני שופט, שהסכים לשחררו בערבות, בתנאי שיפקיד את דרכונו, נדהמו לשמוע את החשוד מעלה טענה נוספת: הוא איננו את דרכונו.

שיכתוב ההיסטוריה

בצה"ל פורסמה רשימה שניה של החזרת ציוד צה"לי שהיה מצוי בידי אוזחים ושכללה, בין השאר, 300 שקישינה, 180 סרבלים, 100 אוהלי-סיירים, שלוש תתימיקלים סטן, מימי מילחמת-העצמאות, ומכונות-כתי"ב אחת.

טוב שם מצויר-שמן טוב

בחיפה החליטה הוועדה העירונית למתן שמות לרחובות לשנות את שם רחוב הרמן כמושבה הגרמנית, הנקרא על חיפאי שחי בראשית המאה ושהיה גרמני נוצרי, לרחוב שומאכר, על שם חיפאי שחי בראשית המאה והיה גרמני נוצרי גם הוא כדי א לאפשר קריאת רחוב חיפאי אחר על שם הצייר הרמן שטרק, חיפאי מנוח גם הוא, (ב) להכניח לאחר מכן, כי חיפאים לא יתבלבלו בין שני הרחובות — הרמן והרמן שטרק (ג) להשאיר ככל זאת, עליידי הסבת השם מהרמן לשומאכר, וזכר לקבוצת הטמפלרים הגרמנים הנוצרים, אשר יסדו את המושבה הגרמנית בחיפה לפני 120 שנה.

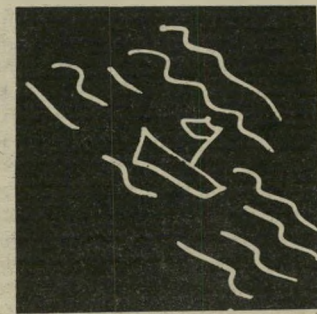
אורי גלר, שבא השבוע לביקור בארץ, כונה מעל עמודי "העולם הזה" לאירים דוידסקו (מימין):

שלה לא הירשו לצלם להיות נוכח בפגישה. חזרתי לארץ ונסעתי להופעה בבית-שאן. אני לא אשכח: יצאתי מהאוטו, קניתי עיתון, פתאום ראיתי תמונה שלי ושל סופיה לורן בעמוד הראשון של ידיעות אחרונות. הייתי בשוק. ידעתי שזה בלוף. אבל זה לא היה הבלוף שלי, זה היה הבלוף של האמרגן שלי, וזה לא נעשה על דעתי. בקיצור, אחרי כל זה התחלתי לרדת ולהופיע בחורים עלובים ובמועדוני לילה. הופעתי ברמלה ובבור, במקומות איומים. אמרתי לעצמי: זהו, אורי, אתה את הארץ גמרת. גם לא נעשיתי עשיר מכל ההופעות. קניתי לאמא שלי טלוויזיה שחור-לבן ולי פז' 404, רוב הכסף הלך לאמרגנים. אני מוריד את הכובע לפניהם. במיוחד לפני מיקי פלד. אחר-כך, בני-יורק, היתה לי תקרית לא נעימה עם אמרגנים ישראלים, ואני לא אניד שמות. הם באו לניו-יורק וניסו לסחוט ממני כספים. הם אמרו שאם לא אתן להם כסף, הם יגלו את האמת על אורי גלר. הם רק לא ידעו שפיספסו את האוטובוס, כי כולם כתבו בשלב ההוא של חיי את האמת על אורי גלר. מה לא כתבו? שיש לי משרדים בשיניים וכימיקלים בידים. מה לא כתבו — אבל כמה שיותר כתבו, כך נעשיתי יותר מפורסם.

פירגן לו, ותמיד הטיל ספק ביכולתו הבלתי-ירגילה. על דוידסקו הוא דיבר גם דיבר, אך כדי להוכיח שהוא אכן בלתי-ירגיל, ביקש מהנוכחים במישרד לצאת מהמישרדים. נותרנו שם רק הוא ואני. הוא ביקש ממני לצייר ציור, סובב אלי את גבו. ציירתי חתול, שאותו אני מציירת מאז ילדותי, ציור אישי שלי, של חתול אישי שלי. הסתרתי את הרף שעליו ציירתי בכף-ידי. גלר לא ראה מה ציירתי. כשסיימתי לצייר, הוא הסתובב וצייר את אותו החתול בדיוק! אבל זה עוד לא היה הכל. אחר כך ביקש ממני להתרכז. הוא שירר לי צבע, אמרתי לו שקלטתי לבן. הוא ביקש ממני להסייב עליו, להתרכז בצבע ולצייר ביחד איתו ציור. אני לא ראיתי מה הוא צייר. הוא סיים לצייר, ביקש ממני להביט בו ולצייר כל העולה על רוחי. ציירתי גלים וסירה עם תורן. גלר הראה לי את הציור שלו: הוא היה זהה לציור שציירתי! ובכן, אחרי שני הנסיונות האלה, אני אינני מטילה ספק ביכולתו. אין בכלל מבחינתי על מה לדבר, אורי גלר ניחן בכוחות טלפתיים בלתי-ירגילים. אחר כך הוא התרווח בכיסאו וביקש לדבר אל אירים. הבטחתי לו להעביר את דבריו כלשונם. אמר אורי גלר:

אני רוצה להציג

העברה של מחשבות. למי גלים שצייר גלר. הציור למעלה: הסירה והגלים שציירה הכתבת.

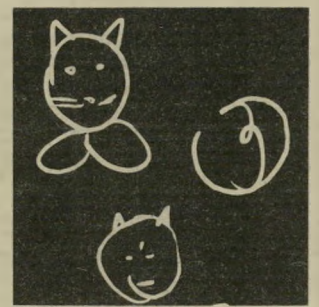
מיכתבים כבדים

כשהחלטתי לעזוב את הארץ, קיבלתי מיכתב מהאסטרונוט ארגר מיטשל. האיש השישי שנחת על הירח. הוא הזמין אותי לאמריקה, כדי להיחקר עליידי מדענים. היה ברור לי שכמה שאני קשור לאירים, אני צריך לעזוב לבר. לא יכולתי לסחוב אתי את אירים.

כבר 12 שנים שהעולם הזה כתוב על אירים ועללי. תמיד מכניסים אותי לתמונה. אני רוצה פעם אחת ולתמיד לספר את הוד שלי, כדי שלא יאשימו אותי בהריסת הקאריירה והחיים של אירים. אני לא יודע איפה למצוא את אירים. יש לי טלפונים ישנים של האבא שלה. ניסיתי לצלצל, ולא הישגתי אותה. אולי העולם הזה יכול להסדיר פגישה ביני ובין אירים? כי איפהשהו אני על אירים תמיד חושב. היכרנו כשאירים היתה ילדה. התאהבנו. היתה לנו אהבה נפלאה. כל הזמן חיינו ביחד, מלבד פעמיים-שלוש, שנפרדנו, ותמיד בגללה. אני זוכר שקראתי פעם בהעולם הזה שבאחת הפרודות שלנו אירים יצאה עם בועז שרעבי, ונורא קינאתי. ביני לבין אירים היה תמיד משהו מיוחד. אנחנו ראינו את העולם בעיניים אחרות מאשר רוב האנשים. תמיד ידענו שמעבר לדברים שקורים יש דברים נוספים. זה מדהים איך שהיינו בראש אחד בעניין זה. אחר כך גילו אותי, התפרסמתי והתחלתי להופיע. אירים היתה איתי כל הזמן, בכל מקום. עשיתי איזה 300 הופעות, והיחסים בינינו הלכו והתדרקו, וזה היה נפלא. אחר-כך, כשהתחלתי להידרדר מ בחינת הקאריירה, כולם כך ראו אותי. מילאתי את כל האולמות והיו עליי חילוקי-דעות. אני לא אשכח ש-העולם הזה כתב "אורי גלר רמאי". את יודעת מה? זה הוסיף לי 30 הופעות. כי לא משנה מה כותבים, העיקר שיאיתו את שיימך נכון. אז עם היה העניין עם הפוטומונטאז' עם סופיה לורן, אני נשבע לך: נפגשתי עם סופיה לורן. למה שאני אשקר היום אחרי שנפגשתי עם גרוליה-העולם? באמת נפגשתי איתה, אלא שהשומרים

טלפאתיה למעלה: הח' כתבת העולם הזה. למטה: החתול שצייר גלר, בלי לראות את ציורה.

חתול אישי

אורי גלר ביקש ראיון מיוחד עם העולם הזה. הוא טילפן מיפאן לאמרגנו וביקש לארגן לו את הראיון. גלר רצה, כך הסתבר במהלך השיחה, לדבר על שני דברים: על אהובתו לשעבר אירים דוידסקו, ועל העובדה שהעולם הזה מעולם לא

אהבתי אותה. היא היתה יקרה לי, אבל הרגשתי שעומד לקרות לי משהו גדול. ענק, שאני אתפרסם בכל העולם. וידעתי שאני צריך לעשות את זה לבר. ואז, לפני שזכותי, אמרתי לאיריס, שאם אני אצליח — אחזור, ואז אקח אותה ונמשיך ביחד. נכון שהבטחתי לה ולא קיימתי, אבל לצערי כל זה קרה מפני שהייתי צעיר ומטוחרר. אמצעי התיקשורת דרפו אחריי, נקלעתי למצב מטורף, שבו התהילה כמעט העבירה אותי על דעתי.

לא חשבתי שזה קרה מהר כל כך. הרי כשהתחלתי, כל רכובי היה וספה. ופיתאום, תוך פרק זמן כל כך קצר, התחילה סביבי ריצה מטורפת, מחול שדים ממש: הופעות בטלוויזיה, הור פעות באולמות גדולים, התפרסמתי ושכחתי מאיריס.

פגשתי בחורות. את הבחורות הכיר יפות והכימפורסמות בעולם. הן הפכו לגרופים שלי. כי אני הפכתי להיות זוהר כמו כוכב רוק, אבל היה בי משהו נוסף. לא הייתי זמר ולא שחקן, היה בי משהו נוסף: הייתי "פריק". וזה משך גברים ונשים כאחד.

התהילה והזוהר שאפפו אותי היו במימדירענק, וזה די טוב לי את הראש, כי הייתי צעיר, מצליח ונאה. אבל כל הזמן איריס היתה בראש שלי. תמיד כשהייתי חוזר הביתה, אחרי כל הרעש והצילצולים, הייתי חושב על איריס. רציתי להביא אותה אליי, אבל זה לא יצא. היה עליי עומס עצום. תארי לך, בשנת 1974 כבר היה לי חוזה הופעה בהולנד לשנת 1976.

הקשר היחירי שנשמר ביני לבין איריס היה קשר המיכתבים. המיכתבים ממנה היו עצובים וכבדים. היא נורא אהבה אותי, וכל מיכתב שלה צבט אותי. הייתי בוכה כשהייתי מקבל ממנה את מיכתביה העצובים.

עם האשה והילדים
את אשתו כשנפצע במלחמת ששת הימים, ניהל איתה רומן, במקביל

לרומן עם איריס דוידסקו. היא תמיד נסעה אחריו לאירופה, והם נישאו לפני שבע שנים. חנה, שהוריה מתגוררים בגיבעתיים, ואורי, שאימו מתגוררת איתם בארבעת בתייהם ברחביה-העולם, הם טיפועונים אדוקים.

הרוסים מאוד מתקרבים במובן של לוחמה בכוחות על-אנושיים. קיימת סכנה תמידית לחיי הרוסים יכולים לרצות לחסל אותי, ולכן אני מעסיק שני שומרי ראש באופן קבוע, שני חברה'ה שהם בוגרי יחידה מובחרת של הצנחנים.

אני לא אוהב לנפנף בשמות, אבל הגעתי כיום למצב שבו גדולי עולם הם ירידים קרובים שלי. שלחתי לז'אקלין אונאסיס גלויה מנמלי-התעופה בלור. אני שולח לה מכל מקום שאליו אני נוסע.

ג'ון לנון היה חבר טוב שלי. יומיים לפני שנרצח נפגשנו, והוזהרתי אותו שמשוה עומד לקרות לו. הוא מאוד האמין בכוחות על-אנושיים. אבל לא העליתי בדעתי שימות. הייתי בשוק כשהוא מת.

ג'ון אהב את הנושא. היה לו מריום שקרא לו בקלפים ובקפה, והוא ממש הלך לפי העצות שלו. חבל שהמריום לא חזה את הרצח שלו בזמן. היום אני במצב שלא חשוב לי מה כותבים עליי. ברגע שאדם הופך אמיד ובעל קשרים, הוא יכול לצפצף על כל העולם. הפסקתי להופיע לגמרי. אני מופיע לעיתים רחוקות ותמורת הרבה כסף.

כיום אני מייצג לחברות-ענק אם כדאי להן להתחבר עם חברות-ענק אחרות. זה עתה סימתי עסקה של 600 מיליון דולר. את יכולה לתאר לעצמך שבסדר גודל כזה גם שניים-שלושה אחוזים זה מספיק. קיבלתי אורחות של מכסיקו, אחרי שעזרתי להם לגלות שם זהב. בדרכון המכסיקאי שלי אני רשום כאורי גלר-פרויד.

לא איכפת לי שיש כאלה שכותבים שאני מווייף. אם כולם היו מאמינים שאני אמיתי, זה היה הורג אותי. אני מפחד ממשוגעים יותר מאשר מהרר סים. ראית מה עשו לג'ון לנון. הכי חשוב לי שידעו שאני לא יוצא רופן. אני כמו כולם עם שינאות, אהבות ורגשות. והכיהיכחשוב לי שתכתבי שאני רוצה לפגוש את איריס.

איריס — אם את קוראת את הכתבה הזו, תצרי איתי קשר. אני רוצה לפגוש אותך, רוצה לעזור לך.

שרית ישי

עם איריס
בתמונה שצולמה לפני 15 שנה. כשהוא נסע לכבוש את העולם, הבטיח לה לחזור ולקחת אותה אליו. הוא לא עמד בהבטחה. מיכתביה של איריס גרמו לו לריגשי-אשם.

עברית והונגריה. הילד שלי, דניאל, ניהן בכוחות. הוא קורא את המחשבות שלי ואני קורא את המחשבות שלו. הוא בן 4 והוא יכול נעלי הריצה שלי תמיד נמצאים במקום שאפשר להגיע אליהם. מאז שהתחלתי לרוץ אני חולם לרוץ בתל-אביב, בכל המקומות שבהם

התהילה והזוהר שאפכו אותי במדי-ענק סובבו לי את הראש!

בלוא אליי ולהגיד לי: "אבא, קראתי את המחשבות שלך, חשבתי על סוויס-אירי. אני לא יוע אם הכוח הזה, הכישרון הזה, עובר בתורשה. מצד אמי אני ממישפחת של זיגמונד פרויד. יתכן שגם לו היו כוחות מיוחדים. הסי-איי-אי נעזר בי לא אחת.

גרלתי. מחר אני עומד לעשות את זה על הבוקר. אין לי פה חברים. למעשה, איברתי את חבריי ברגע שהתפרסמתי, עוד בארץ. אמא שלי גרה איתנו מאז שאבי נפטר, ולכן הילדים שלי, דניאל ונטא-לי, מדברים כמה שפות: אנגלית,

אותרי!"

אותה. אני רוחש לה הרבה כבוד והערכה, אני יכול להוציא אותה מהמצב שהיא נמצאת בו. אני רוצה לדבר איתה. כעת אני רוצה לספר על אשתי, חנה. אני מכיר אותה כבר 14 שנים. נפגשנו כשנפצעתי בששת הימים, והיא היתה מתנדבת בבית-החולים. כשיצאתי עם איריס, יצאתי גם איתה. אבל תמיד חזרתי לאיריס, למרות שהייתה לי הרגשה שאם יהיו לי ילדים, זה יהיה מחנה ולא מאיריס. אני ככלל "אולד פשן", איש-מיש"פחה, לא זו מהמישפחה, נוסע לכל מקום עם חנה והילדים.

כשהתחלתי להופיע באירופה, חנה באה אליי ונפגשנו. בשלב מסוים היא המשיכה את הדרך איתי. לפני שבע שנים התחתנו, למרות שזה לא משמך עותי במובן הטיקסי.

איפה את, איריס?

תנה, אני והילדים מנהלים אורח חיים טיפועני, לא אוכלים בשר, דגים, מוצרי-חלב וביצים. אנחנו סוחר

היא היתה כותבת: "מה עשית לי?" השארת אותי, זרקת אותי. ואני התחלתי להרגיש אשם. ואז, רגשות-האשמה היו כל-כך כבדים, שהחלטתי שהכיר פשוט זה לשכוח ממנה. כי אולי היא שונאת אותי.

אחר כך קראתי ושמעתי שיש לה חברים ומאהבים. למה לא? אני הרי עובתי אותה. יכול להיות שטעיתי בכך שהבטחתי לה ולא חזרתי, אבל אני נבואה, בסדרה-כל, והרי זה קורה כל הזמן. מליוני אנשים בעולם נפגשים, אוהבים ונפרדים.

כששמעתי שאיריס הירדירה לס' מים ועם מי היא מסתובבת, לא האמנתי שזו איריס.

אבל יכולתי להבין למה זה קרה לה. איריס שונה מכל אשה אחרת. אין כמות איריס היא לא מהעולם הזה, היא נערת חלל שהגיעה לעולם הזה במין כפסולה. שברחה מכוכב-לכת אחר, נשברה על כדור-הארץ ואיריס יצאה מתוכה.

אני מכיר את איריס. אני מדבר עמוק לתוך המוח שלה. היא תמיד ידעה יותר מדי על דברים שלא קיימים, ואולי יהיו פעם בעוד מיליון שנה. אם תסתכלי לתוך עיני הליצינים שהיא מצוירת, תיראי לא רק את העצב, אלא זה הרבה יותר עמוק.

ובנוסף לך, כל העניין עם אבא ואמא שלה. היא פשוט איבדה את הטעם לחיות.

בין גאון למשוגע מפריד חוט השדרה. אדם יכול להיות גאון בצורה בלתי-רגילה, אבל הוא קרוב לשיגעון, וכזאת איריס. היא רצתה להתנסות בדברים שיכלו או לקרב אותה או להרחיק אותה אל הידע העצום האצור בה.

כואב לי שהיא הגיעה לאן שהגיעה. אי-אפשר לדעת מה יקרה אם אפגוש

(המשך מעמוד 47)

ליוכויו, וקיווה כי אז יפגוש שוב את ילדיו כאדם חופשי. אולם מאז הרשיתו הוא חוכך בדעתו מה טוב יותר לילדים, לא לראות בכלל את אביהם או לראותו בתא הכלא. על כך התייעץ השבוע עם גרושתו, שבאה לבקרו בכלא.

דרכי־חיים

אהבה ראשונה

אהבה בראשיהעין

הפלה בטול־כרם

סיום בבית־המשפט

גילה (שם בדוי, מחמת היותה קטינה נאסר שמה למירסום) תזכור תמיד את אהבתה הראשונה, לא כמאורע משמח ונעים אלא כזוועה נוראה, וזכרונות האהבה של גילה יהיו תחת צילה של ההפלה שאותה עברה בבית־החולים בטול־כרם.

בפרטיו של המיקרה התגלו לפני השופט אריה אבן־ארי, שרן במישפטו של יוסף צובר, גילה היא כיום בת 17, ובזמן המיקרה לא מלאו לה עדיין 16 שנים. היא נערה עליזה וצחקנית, הלומדת בפנימיה במרכז הארץ.

עצה של חבריה. בקיץ של השנה שעברה הכירה גילה את יוסי צובר, 21, מראשיהעין. יוסי איננו נראה כמאהב מהסרטים. הוא נמוך, צנום ושחרחר, אולם למרות מראהו ולמרות היותו נשוי ואב לילד, הצליח לכבוש את ליבה של גילה.

לדברי כתבי־האשום, בחודשים ארבעה גוסט־אוקטובר 1983, קיימו גילה ויוסי יחסים שלוש פעמים בלבד, ובכל זאת נכנסה גילה להריון.

כאשר גילתה גילה כי היא בהריון, היתה אובדת־עצות. היא חששה מתגורר בת בני־מישפחתה, שהם שמרנים. היא התייעצה עם חברתה הטובה, המתגוררת איתה באותו החדר בפנימיה. החברה יעצה לה ללכת ולדבר עם יוסי, כדי שיעזור לה לעשות את ההפלה. **שיכנוע של מלווים.** בחודש נובמבר 1983 נסעו שתי הנערות

גברת אתא שותקת

ציפור מולר, אלמנתו של מייסד אתא, האנס מולר, מבקשת מהמטלפנים הרבים בימים אלה לביתה בשכרית־אתא, לפנות את הקו. "בכל רגע עלולים להזעיק אותי לעוד פגישה", היא מסבירה בנימוס תוצרת חו"ל.

על אף העובדה שבעלות המפעל עברה מזמן מיד מישפחתה, היא פעילה ודואגת בימים אלה הרבה מעבר לתפקידה כחברת מועצת־המנהלים של אתא. כי ועדה־עובדים אינו רואה במולר יריב, כפי שהוא רואה בשאר חברי מועצת־המנהלים. הוא רואה בה שותפה. "ציפור היא נהדרת", השתפך פינחס גרוב, ראש־הוועד.

בפגישה שנערכה לא מכבר בין הוועד למועצת־המנהלים, ביקשו העובדים להיוועץ ביחידות. מכיוון שמיספרם היה רב משל מיספר נציגי המנהלה, ביקשו להישאר לכך בחדר. כשקמה מולר לצאת, עם שאר חברי מועצת־המנהלים, השתוממו נציגי העובדים: "את שייכת אלינו!" הם קראו. "מה פיתאום שתצאי איתם?" **צילו של בטהובן.** לאורך כל כיסויה של פרשת אתא, במשך שנה וחצי בהפסקות, הצליחה מולר שלא

להיחשף. היא גזרה על עצמה שתקיה מוחלטת, וסירבה בתוקף לפניות. היא מתגוררת בשכונה כפרית, לא הרחק מבית־החרושת אתא בקריית־אתא. שכונה שנבנתה כדי שיתגוררו בה פקידים בכירים במפעל. ביתה הוא שרד לאריסטוקרטיה המיוחסת אירופי: בית־אבן צנוע, מוקף גן ענקי, המטופל כמרידיה.

היא אשה מטופחת, בלתי ראוותנית, בסביבות השבעים. כמעט תמיד לבושה בפשטות, בבגדים תוצרת אתא. פעם היו החריגים היחידים בביתה של מולר צילום, שהיה של בטהובן, וכלי הכסף עתיקים. לאחר מיספר פריצות לביתה, הם הועברו למקום מיבטחים.

גינקולוג. **איום ברימון.** שבועיים אחרי כיצוע ההפלה חשה גילה כאבים עזים. החל דימום חזק והיא ביקשה את עזרת האחות בפנימיה. היא נלקחה מיד לבית־החולים קפלן ברחובות, ושם גילו כי היא סובלת מזיהום חזק

עין שד בן־גוריון. ציפורה מולר למדה כלכלה באוניברסיטת פראג הצ'כית, בזמנים בהם אחוז הסטודנטיות היה נמוך. את האנס מולר המנוח הכירה במיסגרת עבודתה, ונולד להם בן אחד, אמנון, שהשתלם בהגדרת טקסטיל. כיצד הגיעו ארצה ופתחו מפעל טקסטיל הקרוי אתא? אין טעם להכביר מילים. נכתב מספיק בנושא, מאז עלתה אתא לכותרות. וכדאי להזכיר כי אתא עלתה לכותרות כבר לפני 25 שנה, עת פרצה בה השביתה

השם שניתן למפעל בראשית ימיו, כראשייהתיבות של המילים "אריגים תוצרת־ארצנו".

והיפס אותה. אולם היא לא היתה במקום. צובר דיבר עם חברתה הטובה ואמר לה, כי הוא רוצה לתאם עדותו עם גילה. הוא ביקש כי תיתן לו את כתובתה של גילה, וכאשר היא סירבה, הצהיר כי הוא עלול להזיק לעצמו או להשתמש ברימון.

האשה בהריון. המיטרה סיימה את החקירה בפרשה, והוגש כתב־אישום נגד צובר על בעילת קטינה, על הרחה בחקירה ועל איזמים.

התובעת, יהודית אמטרדאם, העלי תה על דוכן־העדים את חוקרת המישי טרה שביקרה בבית־החולים בטול־כרם וראתה שם את החדר. החוקרת, רבי סמל ראשון עדינה אש, יכלה בקושי לשלוט בקולה, כאשר תיארה את החדר שבו נערכה ההפלה. הסניגור, עורך־הדין יצחק חגאג, חקר את העדה חקירה נוקבת.

על הספסל באולם המישפטים יש בה, בזמן המישפט, אשה צעירה שכרסה בין שיניה. אשתו של צובר, שחרחורת נאה בהריון מתקדם, שמעה את כל העדויות והמשיכה לתמוך בכעלה. למרות הכל.

תליאביב

עימות פחי־הנפט

עם קצת רצון,

נמצא הסתרון,

למקרה של המועדון

אפשר היה לחשוב שהוכרו על מצב כוננות א'. החלונות כוסו בשקיהחול, פחים פוזרו בשטח. אבל הפחים לא היו ריקים, לשימוש בשעת־חירום, כי אם מלאים בנפט.

אבל מצב־כוננות כן הוכרז. של מועדון הלילה היפואי אריאנה, שעמד לפני ביצוע צו־הריסה על חריגות בנייה.

כן ולא. רק אחרי שעשרות אמנים, זמרים, מיסעדרים ובעלי מור עזונים, חסדי אריאנה וותיקים, עמדו במשך שעות בעימות עם כוחות מיטרה שבאו לבצע ביום הראשון השבוע את צו־הריסה, ושיכנעו את מי שהיה צריך לשכנע שאם הם אולי לא ישתמשו בחבל־התליה שהתקינו כפי

לכצע בה את ההפלה. כאשר ראתה גילה את החדר שבו יכוצע הניתוח, התחלחלה. היא נמצאה בבית־החולים הממשלתי בטול־כרם. מכיוון שהגיעה בשעה כה מאוחרת בלילה, לא רשם אותה איש במיסמכי בית־החולים. והיא אושפזה בחדר צדדי, שנראה כמו לקוח

מסגינים נגד הריסת "אריאנה" השוטרים נסוגו, המעלים נעלמו

מימיהבנינים. על המיטה היתה שמיכה מוזהבת והכיוור היה כולו שחור מליכלוך.

גילה היתה מבוהלת ומוראגת, והחלה צועקת בקולות־קולות כאשר נכנס הרופא לחדרה. רק שיכנוע ארוך מצד מלוויה גרם לה לחזור ולתת לרופא לבדוק אותה. אחרי כן התברר כי הרופא שביצע את ההפלה לא היה כלל

פועלת "אתא" מסגינה בעת השביתה הגדולה (1959) הון גדול, רצון־טוב קטן

הגדולה, כאשר ביקשו לפטר פיטוריי"עול.

אגב, ציפורה מולר עצמה נפלה קורבן לפיטורים, או, ליתר דיוק, התפטרות, כאשר עמוס בן־גוריון, מנהל אתא לפני תקופת איוונברג, לא ראה עין בעין עם בעלת־הבית, ששימשה כמנהלת מחלקת־השמלות.

אז גם התערב ועדה־העובדים וביקש הסברים. אבל היום קשה להסביר מה קרה בדיוק. כיצד המפעל המישפחתי, עם בעלים בעלי תודעה סוציאליסטית כמעט (מולר עצמה היתה, בצעירותה, חברה בשומר הצעיר), התגלגל לאן שהתגלגל, אחרי שנלכד ברשת ההון הגדול והרצון־הטוב הקטן.

תח המועדון, בפחי הנפט דווקא כן ישתמשו — נמצאה הפשרה. השוטרים נסוגו, פועלי העיריה נעלמו וחזרו כלעומת שבאו, וכעל אריאנה, שוני גבריאל, התחייב להרוס את חריגות הבניה.

עיתונות

מי אתה. שימעון פרס?

מה הוא אוהב?

מה הוא שונא?

בשנות ה־50 נהג העולם הזה לכנות את ראשיהמשלה הנוכחי בכינויים לא־אוהדים במיוחד, כמו "שימעון פרסומת". את שחר־טובותו בעיתונות הכתיר השבועון המסויים בשם הקולקטיבי "יוניטר פרס".

בינתיים חלפו שנים רבות. כמובן שיש לפרס גם כיום שחר־טובות רבים בעיתונות, אבל יש לו שם גם כמה שאינם נוהגים בו בדיוק ככפפות של משי.

כתב בשבוע שעבר, בהארץ. במדור רו חמוש במישקפיים קובי ניב:

"אולי תגידו לי אתם: מי הוא שימעון פרס? מה הוא חושב? מה הוא לא חושב? במה הוא מאמין? במה הוא לא מאמין? מה הוא אוהב? מה הוא שונא? מה משאיר אותו אריש? שהרי אם יש איש כזה ששמו שימעון פרס, מוכרח גם להיות משהו שהוא מאמין, או לא מאמין בו. משהו אחד שהוא אי־הב, איזה משהו קטן שהוא שונא. משהו מוכרח להיות לו. לא? הרי אם יש מוכרח כזה, אז הוא כן־אדם, לא?"

"מסתבר שלא. מסתבר שאצל שימ עזן פרס זה לא ככה. כשיחיה עם סופרים הוא חובב־שירה שאין שני לו. בתע מולה לעדות־המירוח הוא ראשון צופי הסרט הערבי ביום השישי. במשאזמתן עם הדתים הוא אלוף הריצה לכולל. במשאזמתן עם שולמית אלוני הוא אתיאסט מארץ האתאיסטים. באי נטרנצינול הסוציאליסטי הוא אבי הסוציאליזם. בהסתדרות הוא יוניר ניסט. בארצות־הברית הוא יונה. בראש העין הוא עיט. במישרד הביטחון הוא נץ. ביער הוא עץ. בפרדס הוא תפוח. במידבר הוא דרדר..."

רוצה עכשיו אדום זהב

תערובת אמריקנית משובחת

אזהרה - משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות

העולם

אורי גלר פונה

באמצעות „העולם הזה”

אל ידידתו שנעלמה:

איריס
דוידסקו

איריס —

„אני רוצה

לפגוש אותך!”

אורי
גלר